

A woman with long dark hair, wearing a fishnet bodysuit and large, translucent, golden wings, is captured in a dynamic, low-angle pose. She is leaning forward, looking back over her shoulder. The background is a plain, light-colored wall. The overall aesthetic is sensual and dramatic.

Aleksandar
Saša Ignjatović

**TAJNE SRPSKOG
DŽET-SETA**

ALEKSANDAK SAŠA IGNJATOVIĆ

TAJNE SRPSKOG

DŽET SETA

Zašto i kako

Već skoro dvadeset godina se, na ovaj ili onaj način, hteo to ili ne, bavim srpskim džet-setom. Profesija me je vodila putevima o kojima sam kao dečak zaljubljen u novinarstvo mogao samo da sanjam (iako to, uglavnom, nije bio moj, već izbor sudbine). Od najuglednijih i najtiražnijih državnih medija, preko hrabrih, nezavisnih i neizvesnih novina, do stabilnih izdavačkih kompanija sa svetlom perspektivom. I nazad. Pa ukруг.

Tokom tih dugih godina sretao sam se s mnogim istinama koje u tom momentu nisam mogao ili hteo da objavim. Ponekad nisam ni smeo. Druga su vremena bila. Malo se toga rešavalo u „institucijama sistema". Nepoželjna istina mogla je da košta posla, slomljenih ruku i nogu, bezbednosti porodice... Čak i glave. Tri puta sam se u životu protiv svoje volje vozio na zadnjem sedištu crnih automobila sa zatamnjanim staklima, dva puta su mi usred noći, kad se kod kolportera pojavi prvo izdanje dnevnih novina, na vrata stana u kome je spavao jedan mali dečak dolazili ugledni srpski džetseteri sa svojim telohraniteljima, imam kolekciju starih mobilnih telefona koje čuvam zbog sms poruka sa sadržajem koji nije za citiranje... Za jedan život - dosta je.

Međutim, potreba da makar delić istine ipak bude obelodanjen nije nestala. Naprotiv. Ova knjiga, naravno, nema ni najmanju pretenziju da otkriva neke velike, „kosmičke" tajne, zbog kojih će se promeniti pravac okretanja Zemljine kugle, ali je napisana s namerom da konačno na papiru ostane zabeležena i slika one druge, tamnije strane blistave džetseterske medalje. Zbog svih onih koji u estradne zvezde, glumce, političare, sportiste biznismene, TV lica. .. u sve one koji su na ovaj i onaj način zaradili svojih vorholovskih petnaest minuta slave, gledaju kao u slavske ikone, nedodirljive, svete, nepogrešive. Jer, neznanje je najplodnije tlo za manipulaciju. Svake vrste.

Mnoge poznate ličnosti takozvanog srpskog džet-seta prepoznaćete se u ovoj knjizi: Neke, možda, neće. Ili će se praviti da nisu. Vi ćete, prepoznali ih ili ne, sigurno znati šta sam ovom knjigom želeo da kažem.

Naravno, ove knjige sigurno ne bi bilo bez mojih „insajdera" kolega prijatelja, čije bi nabranjanje sasvim izvesno prouzrokovao da nekoga preskočim, pa potom budem užasno ljut na sebe. Zato, hvala svima.

Konačno, prava imena likova iz ove knjige nalaze se u zapečaćenoj koverti u jednoj beogradskoj advokatskoj kancelariji. Zlu ne trebalo.

Noći divljeg seksa dame s malog ekrana

Noć posle žurke povodom godišnjice televizije u kojoj radi, za sredovečnu TV zvezdu predstavljala je životnu prekretnicu. Sati glasne muzike koja joj je pomerala utrobu, mlada, polugola muška i ženska tela koja su se ljuljala oko nje, tekila zalivena koktelima i, kočnice koje je toliko dugo negovala i redovno podmazivala, popustile su u trenu.

Nag do pojasa, izbrijanih grudi na torzu učvršćenom svakodnevnim vežbanjem u teretani, zgodni barmen nije se bunio kad mu je, plaćajući piće, krupnu novčanicu stavila u pojas šortsa. Naprotiv. Već iskusan u takvim situacijama, znao je šta mu je činiti. Dama čiji je lik dobro znao s televizije izgledala je spremna na sve. Pozvao je kolegu i nešto mu kratko šapnuo na uho. Ubrzo, njih dvojica su bila s druge strane šanka, uvijajući se u ritmu muzike oko nje, dok je ona gotovo bez daha prstima prelazila po njihovim zategnutim mišićima. Zaboravila je na sve. Na mogućnost da je vidi neko od kolega koji su bili na žurci, na svoj godinama građeni status neporočne profesionalke kojoj je posao uvek daleko ispred svakog zadovoljstva. Za nju, u tom trenutku, sutra jednostavno nije postojalo.

Mladići su je u pohotnom plesu dodirivali svuda po telu, i ona se, prvi put posle mnogo vremena, osetila poželjnom. Više i nije mogla da se seti trenutaka strasti s bivšim mužem, a poslednjih nekoliko godina posvetila je isključivo karijeri i usponu na hijerarhijskoj lestvici. Tu za strast nije bilo mesta. Te noći, međutim, sve se promenilo u trenu.

Žurka se bližila kraju. Nije se pobunila kad su mladići predložili da zabavu nastave na nekom intimnijem mestu. Njen stan je ionako predugo bio prazan. Tek u kolima shvatila je da im se pridružio još jedan

mladić. Ali to više nije bilo važno. Strast u njoj je divljala; ruke su joj drhtale dok je otključavala vrata stana, a onda je jednim pokretom strgla sa sebe skupu haljinu i prepustila im se.

Tako nešto nikad ranije nije doživela. Oni su bili svuda oko nje i na njoj. Ljubili su je i dodirivali onako kako samo razuzdana mladost ume. Uživala je svakim centimetrom dugo nedernutog zrelog tela, još čvrstih oblina, koje, uprkos nemalom broju godina, nije pokazivalo vidljive znake starenja. Divlji seks trajao je gotovo do podneva. Tri mlada, nezasita ždrepcu u punoj snazi i njihova pohotna gospodarica i robinja u isto vreme, žena koja je konačno raskinula okove svoje sputane seksualnosti i koja do tada i nije znala svoje fantazije, te noći ih je u potpunosti ostvarila.

Od tada, slažu se svi koji je poznaju, mada ne mogu ni da naslute pravi razlog, dama s televizije doslovno je procvetala. Njenu uobičajenu jutarnju mrzovolju u redakciji zamenio je široki osmeh žene ispunjene u svakom pogledu. Profesionalno i privatno.

I dalje je zadržala određenu distancu prema kolegama i saradnicima, njen profesionalizam nije narušen ni u najmanjem deliću, ali novi sjaj u očima ne može da sakrije, niti to želi. Iako navodno dobro upućeni misle da je to zbog veze s visokim državnim činovnikom. I zbijaju šale na temu „*kakva zemlja, takva i Monika*“. Nimalo se ona ne uzbuđuje zbog toga. S momcima je, naravno, ostala u kontaktu, i najmanje jednom mesečno oni priređuju svoju malu, intimnu zabavu, obavezno začinjenu višesatnim divljim seksualnim igrama. Povremeno u svoje noćne akcije uključuju još partnera, muških i ženskih, čisto da razbiju monotoniju, ako se o nečem takvom uopšte može govoriti. Prirodno, ćutanje o tome šta se dešava iza zaključanih vrata prostranog stana u in;ij loj ulici u centru grada obavezni je uslov za nove članove ekipe. Mada, kako vreme prolazi, lepom licu s televizije sve je manje važno da li se i šta priča. Ona uživa kao nikad ranije.

Na ekranu, ona je blistava, elegantna, elokventna i šarmantna. U privatnom životu ljubazna, odmerena i smerna. Samo se povremeno, nekih noći, pretvara u beogradsku kraljicu orgija nezasitog seksualnog apetita koja uživa u svakom trenu svog novostečenog iskustva.

Tragedija s hepiendom

Njihov raskid je za mnoge bio istinski šok. Više od pet godina delovali su kao najskladniji par na estradi. Ona ekstremno uspešna kao pevačica, on još uspešniji kao njen menadžer. Ona slika i prilika zaljubljene žene, on spreman da udovolji svakom njenom hiru. U njihovu bezgraničnu ljubav verovali su svi: od njenih brojnih fanova, do najbližih prijatelja. I niko nije mogao ni da pretpostavi šta se zaista dešavalo tokom godina u kojima je talentovana seljančica iz malog mesta na granici krčila put do estradnog trona. Sreli su se slučajno, na njenom nastupu u rodnom mestu. Ona je tek snimila prvi album, platila prvu nagradu na tad uglednom festivalu i počela da kao magnet privlači onaj muški deo publike koji voli pevačice izgleda „*bolje da ljulja, nego da žulja*“. On se tek rastao od žene s kojom je više od deset godina bio u braku, mada niko nije znao zbog čega, jer su uvek delovali kao srećan par.

U garderobi posle nastupa lepu pevačicu sačekao je raskošan buket, sa diskretnom porukom i brojem mobilnog telefona. Odmah je znala o kome je reč. Kršni momak finih manira privukao joj je pogled još dok je bila na bini. Javila mu se već narednog dana, naslućujući da bi taj susret mogao biti sudbonosan. Što je, konačno, i bio. Ali ne na način na koji je ona očekivala.

A počelo je kao bajka. Obećao joj je da će biti njegova kraljica srca za sva vremena, ali i da će od nje napraviti veliku zvezdu, pod uslovom da ga slepo sluša. Njegova preduzimljivost i njena neiscrpna energija napravili su čudo. Već naredni album doneo joj je megahit, televizijske emisije su počele da se otimaju oko toga gde će da gostuje, publika je prosto odlepila za njom, a gazde diskoteka širom Evrope sve su dublje

zavlačile ruku u novčanik. Menjao se i njen stil. Od prosečne, jedre devojke sa sela, za samo godinu-dve pretvorila se u trendsetterku čiji stil kopiraju klinke širom Srbije, a glamurozan način života postao je tema čak i onih magazina koji se nikad ranije nisu bavili folkom. On je, kao njen menadžer i životni saputnik, sve držao pod kontrolom. Ugovarao je gostovanja, osmišljavao kampanju, birao pesme, potplaćivao novinske urednike, plasirao informacije i izmišljene priče... Njeno je bilo samo da peva, dobro izgleda i ništa ne pita. Ali, krčag ide na vodu dok se ne razbije.

Na putu im više ništa nije stajalo. Osim njih samih. I njegove velike tajne. Kako je njena popularnost dostizala zenit, na gostovanja u inostranstvo sve je češće odlazila sama, tačnije sa armijom telohranitelja. Sve joj je već bilo poznato, organizacija je bila savršena, pa njegovo prisustvo nije bilo neophodno. On je ostajao kako bi, govorio je, na domaćem terenu držao stvari pod kontrolom. Sve dok Gospodin Slučaj nije umešao prste.

Bilo je to vikend-gostovanje kao i svako drugo. Osim što je subotnji nastup u poslednjem trenutku otkazan. Gazda diskoteke u jednom nemačkom gradiću „zaboravio“ je da preda papire o obavljenom sanitarnom pregledu lokala, „njegovi“ inspektori su u tom momentu bili na odmoru i lokal je privremeno morao biti zatvoren. Pevačica se nije mnogo uzбудila. Honorar je ionako uzela unapred, pa joj je slobodan dan dobro došao da ga provede uz svog dragog u njihovom malom rajju koji su sebi stvorili praktično ni iz čega. Odlučila je da mu se ne javlja, već da ga prijatno iznenadi. To subotnje večere pamtiće čitavog života.

Promenila je dva aviona kako bi što pre stigla do Beograda, i negde oko ponoći gurnula je ključ u bravu luksuznog stana koji su nedugo pre toga kupili. Bila je tiha, unapred se radujući njegovom iznenađenju. Spustila je beli armirani kofer, izula cipele i pažljivo se popela uz stepenice, očekujući da će ga naći u radnoj sobi za kompjuterom kako odgovara na mejlove njenih obožavatelja, što je bio jedan od njegovih malih trikova kojima je održavao idiličnu sliku o njoj. Prolazila je pored vrata njihove spavaće sobe i začula čudne zvuke. Bez razmišljanja je gurnula vrata, a prizor koji je videla ostaće joj zauvek urezan u sećanje.

Njih dvojica je u prvom trenutku nisu ni primetili. Suviše su bili zaokupljeni jedan drugim. U njihovoj sobi. U njihovom krevetu. Vrisak više nije mogla da zaustavi. Zalupila je vrata, strčala niz stepenice i

onako bosa izletela iz kuće, kopajući po torbici u potrazi za ključevima od automobila. Drhtavom rukom upalila je srebrnosivi mercedes i uz škripu guma krenula ni sama ne znajući kuda. Noć je provela drhteći i plačući na jednom skrivenom parkingu, ne odgovarajući na hiljadu njegovih poziva. Tek pred jutro dovezla se ispred skromne kuće svoje majke i pokucala na vrata.

Danima nije izašla iz sobe. Nije želela da čuje za njega. Pozvala je samo najbolju prijateljicu i zamolila je da otkaže sve njene obaveze u narednih mesec dana.

Na sve načine je pokušavao da dođe do nje. Molio, plakao, pretio, ucenjivao... Za to vreme, ona je sabirala svoje životne minuse i pluseve. I donela odluku. Sreli su se u jednom beogradskom restoranu u kome do tada nikada nisu bili. Čisto da uspomene ne pokvare poslovni razgovor. Naravno, nije moglo da prođe glatko. Suviše su hleba i soli pojeli zajedno. Otvorio je dušu. Oduvek su ga privlačile i žene i muškarci. Zbog toga se rastao i s prvom ženom. Verovao je da će nova ljubav učiniti čudo. Ali nije. Njegova prava priroda odnela je pobedu. Razumela je. I tešila ga. Ali nije oprostila. Samo je učinila ono što je u tom momentu, neposredno pred izlazak novog albuma koji je trebalo da zacementira njeno visoko mesto na estradi, bilo najpametnije za nju.

Kada su se lepi i nasmejani pojavili na spektakularnoj promociji, izgledali su kao da se ništa nije dogodilo. Držali su se za ruke, smešili jedno drugom i gomili okupljenih fotoreportera, i niko nije mogao da sluti kakve oluje haraju njihovim srcima.

Samo nekoliko meseci potom, kada je album već požnjeo očekivani uspeh, iznenada su objavili kako se sporazumno rastaju, ali da će ostati bliski poslovni saradnici. Više od toga nisu želeli da otkrivaju. I nikada neće. Suviše znaju jedno o drugom.

Političar napastvovao maloletnicu u Guči

Gospodin zamenik ministra i njegova svita u Guči dočekani su „crvenim tepihom“ po okolnom blatištu. Mala kolona crnih blindiranih džipova sa zatamnjenim staklima i četvorocifrenim registarskim tablicama parkirala se odmah iza privremenog ugostiteljskog objekta, u narodu poznatijeg kao kafana, šator. Običan svet, koji je svoje automobile ostavio kilometrima dalje, s prekorom je gledao zadriglog političara, neki od njih prisećajući se kako je, ne tako davno, bio simpatičan mladi čovek s doteranom linijom i prilično stila, za razliku od dotadašnje garniture. Za samo nekoliko godina blizu vlasti promenio se, spolja i iznutra, i postao sličan onima protiv kojih se godinama borio. To mu mnogi nisu oprostili, čak ni oni koji su ga u početku poštovali.

Ušetao je nagizdani političar, u savršeno skrojenom odelu, u šatru kao paun, kao da ulazi u najskuplji hotel na svetu. Sve glave su se okrenule ka njemu, čak su i trubači u jednom trenutku zafalširali, a zatim nastavili još jače i žešće, dok su njihovi zvuci pomerili utrobu šarenoj gomili nepravilno raspoređenoj za stolovima, na njima i ispod njih. Za ugledne goste odmah se, misteriozno, našlo mesta, iako je gužva bila neopisiva, a trubači, iskusni u ovakvim situacijama, kao da su se teleportovali pored stola na kome su počele da se redaju đakonije i skupa pića.

Noć je dobrano odmakla, a pod šatorom je postajalo sve vrelije. Trubačima se cedio znoj s čela i košulja, oskudno obučene devojke su ludovale na stolovima, a njihovi kavaljeri uglavnom su pijano blejali u prazno, samo povremeno dajući znake života: „*Toooo, majstore! Srbija do Tokija!*“, a zatim se kao pajaci vraćali svojim drvenim jastucima.

Gospodin zamenik je još dostojanstveno sedeo pravo, doduše bez sakoa i kravate, ali očigledno dobro utreniran za ovakve varijante.

Ona je imala tek šesnaest ali je, ruku na srce, izgledala kao da joj je dvadeset i neka. Najveselija u velikom društvu, doslovno se nije skidala sa stola direktno naspram zamenikovog. Tresla je zanosno bedrima i vrtela kukovima u ritmu goča, u majičici već potpuno mokroj od znoja koja je dovezala tik ispod grudi, i u bezobrazno kratkoj suknjici, bosa i potpuno nesvesna da sve što je muško i još koliko-toliko trezno pod tom šatrom bulji u nju kao opčinjeno. Na njenu nesreću, njeno društvo svakako nije spadalo u ovu drugu kategoriju.

I gospodin zamenik je bio očaran. Dugo nije skidao oči s mlade plavokose lepotice, a zatim je pozvao jednog od svojih telohranitelja, nabildovanog ćelavca poput onih koji su ga nekada batinali, i nešto mu kratko došapnuo na uho. Grdosija, jedini, pored svoja dva pomoćnika, još u odelu i sa čvrsto vezanom kravatom ispod bikovskog vrata, odmarširao je do stola na kome je igrala lepotica; skoro ga niko nije ni pogledao čestito, i uhvatio devojkicu za ruku čvrstim stiskom je prisiljavajući da siđe sa stola. Teško pijanstvo, iznenađenje, strah ili nešto četvrto, tek začulo se samo nekoliko tihih uzvika protesta dok je majmun vukao devojkicu za sobom kao igračku, a trubači pičili „*Mesečinu*“ najglasnije što su mogli. Nagledali su se oni svega i svačega.

Devojka se opirala, ali piće koje je tokom večeri popila i snažne ruke telohranitelja učinili su svoje. Prepustila se i uskoro se našla na klupi pored gospodina zamenika. On joj je, nimalo nežno, privukao glavu svojoj i nešto dugo šaputao, a onda naručio novu flašu viskija. Sipao je i njoj i sebi, a onda su nazdravili, iako je bilo jasno da se devojka ne oseća nimalo prijatno, jer je neprestano bacala poglede ka stolu za kojim je bilo njeno društvo. Ali, odatle nije bilo pomoći. Mladića, još dečaka, koji je pokušao da ustane, za tvrdu klupu zakucala je teška šaka telohranitelja, a ostali su bili previše pijani da bi nešto preduzeli. Ostala je prepuštena samo sebi i sudbini. A ona joj te noći nije bila naklonjena. U jednom momentu gospodin zamenik je ustao, držeći je čvrsto za ruku, i kroz otvoreno krilo šatora, tik iza stola, izveo je u vrelu dragačevsku noć. Odmah za njim izašao je jedan od bodigardova, dok su dvojica ostala unutra.

Opirala se koliko je mogla, ali nije uspela da ga spreči da je doslovno ugura u veliki džip s tamnim staklima.

Nije ih bilo više od pola sata. Nabildovani ćelavac sve vreme je stajao pored džipa, mada nikoga nije bilo u blizini. Iz šatora je treštao „*Kalašnjikov*“. Onda su se vrata džipa otvorila i devojka je izašla, nesigurno se bosim nogama doteturala do šatora, a zatim, pridržavajući se rukama za grubi materijal, krenula ka ulazu. Ćelavac je na trenutak otvorio šatorsko krilo i pokretom ruke pozvao dvojicu kolega, koji su se zaćas stvorili napolju, i za nepun minut tri džipa su već gromela niz blatnjavi put ka Ćaćku.

Devojka je odustala blizu ulaza. Samo se spustila na vlažnu zemlju i leća naslonjenih na šator rukama obuhvatila kolena, lagano se ljuljajući napred - nazad.

Prvi zraci sunca su se pomaljali nad Gućom, poćinjao je drugi dan Sabora...

Znamo li se mi odnekle?

Čitavog života u glavi su mu bile samo žene i kocka. Nizak i neugledan, uvek bez kinte u džepu, dok još nije bio popularan s mukom je ispunjavao svoje snove. Zараđивao je malo, a i to malo je trošio na prostitutke i na ruletu. I navika je ostala. Čak i kada je, sasvim iznenada, zablistao na estradnom nebu, pa postao megapopularan, nafilovao budelar tezgama preko grane, oženio se i dobio dete, otvorio noćni klub u kojem je mogao da bira s kojom će lepoticom da završi u nekom od svojih gajbi po celom gradu, stare navike se nisu dale. Osim u retkim prilikama, kao što je bila ona posle koje se brzometno oženio i još brzometnije pokajao, mogao je da uživa samo sa ženama koje je platio. Isto kao što u svom noćnom klubu nikad nije seo za rulet sto. Hiljade evra ostavljao je po Monte Karlu, Las Vegasu i lokalnim beogradskim kladionicama.

Tog vikenda vratio se sa svadbe iz Italije pun kao lađa. Za svadbe je bio specijalista. Tamo gde su kolege uzimale pet soma, on je tukao deset. Gde su njima davali deset, njegova cena bila je dvadeset. Ponedeljak je prespavao, a u utorak je već u kasno popodne s kumom počeo da obilazi beogradske kladionice. Kako da propusti Ligu šampiona? Ta dva soma koje je te noći puk'o na Čelzi nisu ga mnogo uzbuđivala. Samo ga je mrzelo da ode do sopstvenog kluba i pokupi neku cavu. Više mu se svidelo da on i kum iz gajbe naruče neko „meso“ telefonom. Nešto sveže. Ukusno. Skupo. Pa da se čendžuju malo. Kao u stara dobra vremena.

Negde oko ponoći pozvali su ortaka, proverenog lika koji ih je obično snabdevao „mesom“. Telefon mu je bio nedostupan. Pokušali su s drugim brojem. Ponovo ista, dosadna poruka: „Mobilni pretplatnik trenutno...“. E, jbg... Morali su da smisle nešto. Halo oglase, na primer. Sa po

dvadesetak skivija i dve-tri povučene crte nisu mnogo birali. Okrenuli su prvi broj na koji su naleteli: *dobro večer, dobro večer, je 1' može, može, al' da budu vrh, ne pitam za cenu, dobro, za sat, kod vas ili kod nas, doviđenja, doviđenja...*

Kada se na vratima začulo zvono, poznati pevač osetio je isto ono uzbuđenje koje je imao kad je, još kao klinac, prvi put priveo neku matoru kamenjarku u pozajmljeni sobičak na obodu grada. Kum je već skočio i doslovno protrčao dugačkim hodnikom da otvori vrata. Čelava gromada sa zlatnom kajlom oko bikovskog vrata nije ni progovorio. Samo je ispružio ruku, prebrojao keš i izmakao se u stranu da dame mogu da uđu. U stan je prva zakoračila zanosna plavuša u srebrnom miniću i prošla pored njega kao pored turskog groblja. Brineta je ušla za njom, korakom gazele, i odmerila ga od glave do pete. Vilica mu je pala do poda, kao u crtanim filmovima. Gurnuo je teška blindirana vrata koja su se uz tihi škljocaj zatvorila za njima. Zaustio je da kaže nešto, ali glas ga nije poslušao.

Devojke su nonšalantno ušetale u dnevnu sobu u kojoj je, u kućnom ogrtaču, udobno zavaljen u skupu sofu, poznati pevač upravo nategnuo flajku zidarskog piva, još jedan recidiv bivšeg života. Kao i obično, počeo je da ih odmerava od nogu. Lagano je dizao pogled, a kada je stigao do lica, flaša mu je jednostavno ispala iz ruke i njen sadržaj je počeo da se izliva po njemu. Nije ni mrdnuo. Zurio je u njih kao da je upravo video duha. Brineta, jedna od najpopularnijih srpskih TV zvezda, gledala je u njega jednako zblanutog izraza lica. Njegova usta lagano su se razvlačila u leden, ciničan osmeh.

- Pa... ćao, lutko. Otkud ti?

Zanosna rasna brineta duge talasaste kose još trenutak je zurila u njega kao u troglavo čudovište, a zatim se brzinom svetlosti okrenula na peti, zgrabila plavušu za ruku i odmarširala prema vratima pored kojih je, još u šoku, stajao pevačev kum. Skamenjen, nije ni pokušao da je spreči. Zgrabila je kvaku, otvorila vrata i gotovo se sudarila s leđima nabildovanog telohranitelja. Samo mu je kroz zube procedila: „*Vrati im sve pare, sve je u redu*“, i sjurila se niz stepenice, vukući nesrećnu plavušu za sobom kao krpenu lutku. Zbunjeni gorila gurnuo je svežanj novčanica kumu u ruke i trapavim trkom uputio se za svojim štíćenicama. Kroz otvorena vrata dopirao je karakterističan, grohotan smeh pevača.

Njena prva sms poruka sačekala ga je već narednog jutra:

„*Molim te. Prijatelji smo. Traži šta hoćeš*“. Nije odgovorio. Ni na drugu. Ni na pedeset drugu. Ni na onu s pretnjom: „*Ako nekom kažeš, mrtav si!*“.

Ali nikome nije rekao.

Sve dosad.

Stradanje brata gospodina ambasadora

Njih dvojica su samo braća od strica, ali liče kao jaje jajetu. Rođeni u Beogradu, u razmaku od samo nekoliko meseci, još kao deca koristili su tu svoju neverovatnu sličnost u nestašlucima magarećih godina, i malo je ko od onih koji nisu bliže poznavali njihove porodice verovao da nisu blizanci.

Već krajem osnovne škole, međutim, razlika je počela da se primećuje. Ali ne i fizička. Mlađi brat bio je odličan đak, predsednik odeljenske zajednice, aktivan u školskim sadržajima, dok je stariji imao problema s učenjem i disciplinom. I još tad su njihovi odnosi zahladneli, ali uskoro su krenuli u različite srednje škole i putevi su im se razdvojili.

Mlađi brat je krupnim koracima grabio ka karijeri. Blistao je u srednjoj školi, s odličnim prosekom je završio Pravni fakultet, magistrirao, a zatim se u pravom trenutku priključio tada još opozicionoj stranci koja će kasnije odigrati jednu od ključnih uloga u političkim promenama u Srbiji. Brzo je napredovao kroz partijsku hijerarhiju, ne prezajući ni od čega, pa je za samo nekoliko godina postao jedan od čelnih ljudi stranke, i iako relativno mlad, jedan od onih čijoj se reči veruje. Ali pratila ga je i reputacija nemilosrdnog čoveka, spremnog na sve kad su u pitanju njegovi interesi i interesi stranke.

Ogromna ambicija mogla se videti u svakom javnom nastupu, primetiti na skupovima stranke, prepoznati u neobaveznom ćaskanju. Oženio se relativno mlad, ali se ubrzo i razveo, prema zvaničnoj verziji zbog neslaganja karaktera. Od tada, važio je za jednu od poželjnijih prilika među javnim ličnostima, ali on je više voleo društvo mladih stranačkih aktivistkinja, s kojima je, uprkos merama predostrožnosti, često viđan u ekskluzivnim lokalima i mondenskim odmaralištima.

Na drugoj strani, stariji brat je vodio sasvim običan život. Sve do rata u Hrvatskoj radio je kao službenik u pošti, a zatim je, kada se vratio s ratišta, zbog psihičkih problema penzionisan kao invalid druge kategorije. Jedva je spajao kraj s krajem s minimalnom invalidskom penzijicom. Povučan i pomalo ekscentričan, nije imao mnogo prijatelja; nije se ženio i provodio je usamljениčki dane u svom ogromnom stanu u centralnoj beogradskoj ulici, koji je nasledio od dede s majčine strane. Brata je viđao retko. I jednom i drugom roditelji su umrli krajem osamdesetih i početkom devedesetih, i više ih nije vezivalo gotovo ništa. Jedino su ga ponekad čudno gledali kad bi prvi put ušao u neku prodavnicu ili kafanu, jer je s godinama njihova sličnost bila sve fascinantnija.

A onda se jedan novinar dokopao priče o bratu poznatog političara, čoveku koji je znao njegove dečake tajne, koji, zaboravljen i napušten, jedva preživljava u stanu koji sve više podseća na ruševinu, i gotovo umire od gladi. Priča je, međutim, zahvaljujući vezama koje je poznati političar imao u medijima, procurila pre nego što je objavljena. Kada je saznao šta se događa, mlađi brat je pobesneo. To nije smeo da dozvoli. Njegov dugo građeni status i ugled bili su ugroženi. Njegov priprosti brat, njegova slika i prilika, mogao je da mu postane kamen o vratu. Situacija koja je imala nesagledive posledice. Posebno u trenutku kad je trebalo da naplati dotadašnja ulaganja. Njegova stranka bila je na vlasti, a njemu se smešilo mesto ambasadora u zemlji o kojoj je oduvek sanjao. Nešto je morao da preduzme i saseče stvar u korenu. Svaka mrlja u njegovoj besprekornoj biografiji morala je biti izbrisana.

Koristeći poznanstva i veze koje je stekao probijajući se u politički vrh, ostvario je svoju nameru. Nije bilo teško koliko je mislio da će biti. S radoznalim novinarom bilo je skoro neverovatno lako. Dobio je otkaz i nijedna beogradska redakcija više nije želela da ga primi.

Ni s bratom nije bilo mnogo teže. Zahvaljujući činjenici da je imao dosije u psihijatrijskoj ustanovi, budući ambasador uspeo je prvo da dobije starateljstvo nad njim, a zatim i da ga smesti u bolnicu zatvorenog tipa u jednom gradiću u centralnoj Srbiji. Slomljen, uplašen, bolestan i bez novca da plati advokate koji će ga zaštititi, brat nije imao nikakvu šansu. U stan, koji mu je kao staratelju ostao na raspolaganju, gospodin ambasador uselio je svoju najnoviju ljubavnicu. Posećuje je kad god dođe u Beograd. A dolazi sve ređe. U posetu bratu nikada nije otišao.

Naslednik imperije u kandžama sekte

Biznis imperiju stvorili su praktično ni iz čega. I za razliku od mnogih kompanija koje su se u poslednjih dvadesetak godina razvile zahvaljujući prljavim igrama i sumnjivim vezama u svetu politike i kriminala, uspeali su da očuvaju čist obraz, što je u društvu u kome je korupcija gotovo legalizovana bio poduhvat ravan čudu. Zbog toga je bračni par, beogradska šmi- zla i ambiciozni momak iz Šumadije, izuzetno cenjen u svetu velikog biznisa.

Oboje odrasli u prosečnim radničkim porodicama, sreli su se na studijama u Beogradu, zavoleli se i započeli zajednički život u malom iznajmljenom stanu kod pijace Đeram. Posle samo nekoliko meseci zajedničkog života dobili su sina, krupnog i zdravog dečaka koji je dodatno učvrstio njihovu vezu. Posle komplikovanog porođaja rečeno im je da neće moći da imaju više dece, ali su se ubrzo pomirili s tim. Osnovali su malo privatno preduzeće koje se bavilo svim i svačim, trgovinom pre svega, radili su danonoćno i za nekoliko godina, korak po korak, ušli među sto najuspešnijih srpskih firmi.

U vreme kad su se svi bavili visokoprofitabilnim poslovima, švercom benzina, cigareta ili građevinskim radovima, oni su uzimali poslove koje niko neće, od proizvodnje dugmadi i ukrasnih ručica za nameštaj, do štampanja knjiga za decu i čišćenja poslovnih prostorija. Nijedan posao nisu odbijali, radili su pošteno i savesno, i to je dalo rezultate. Preduzeće se širilo i raslo uporedo s naslednikom imperije koja se nazirala. Kad je dečak napunio sedam godina, kupili su stan u centru kako bi naslednik mogao da krene u neku od elitnih osnovnih škola, a dok je stasao za srednju, takođe elitnu Petu beogradsku, već su imali i dvospratnu kuću u predgrađu, vikendice na Zlatiboru i na Crnogorskom primorju, kao i

tajm-šer apartman u Ljoret de Maru. Američki san na srpski način bio je blizu ispunjenja. Ali onda je sve pošlo naopako.

Bez obzira na to koliko su se trudili da porodica ne plati cenu poslovnog uspeha, suluda trka za novcem učinila je svoje. Dečak koji je briljirao u školi, na ponos roditelja, odrastao je zapravo bez njihove istinske ljubavi. Odmalena okružen svime što bi poželeo, u društvu bebisiterki i privatnih profesora, poželeo je nešto novo i drugačije. Pri kraju srednje škole njegov uspeh je naglo popustio, noćni izlasci postajali su sve duži, ali su roditelji, preokupirani poslom, to pripisivali normalnom periodu odrastanja. Džeparac koji su mu davali bio je više nego dovoljan za ovdašnje prilike, a da nešto debelo nije u redu naslutili su tek kad su primetili da iz dečakove sobe nedostaje nekoliko vrednih tehničkih uređaja. Usledili su dani mučnih razgovora, svađa, zabrana izlazaka, ali pravi uzrok takvog ponašanja tada je ipak ostao skriven. Kroz nekoliko nedelja stvari su se smirile i naoko vratile u normalu, sve dok se jednog petka dečak jednostavno nije pojavio kod kuće.

Uspaničili su se. Bilo je vreme otmica, a njihov sin je bio, shvatili su tek tada, laka meta. Suočili su se i s činjenicom da o svom sinu ne znaju doslovno ništa, nijednog njegovog prijatelja koga bi mogli da pozovu i raspitaju se, nijednu devojkicu kod koje je možda mogao da prespava, nijedno mesto u gradu na koje je eventualno izašao. Obavestili su policiju i čekali. Bilo je to tridesetak sati u kojima su oboje naglo ostarili.

Poziv policije, tog nedeljnog jutra, doneo je olakšanje, ali i potvrdu jedne od njihovih najvećih strepnji. Njihov sin jedinac je živ i uhapšen tokom organizovane akcije beogradske policije na razbijanju jezgra jedne od zabranjenih sekti. Kao stariji maloletnik osuđen je na uslovnu kaznu, a otac je tada prvi put iskoristio jednu od svojih brojnih veza da mu kazna ne bude uneta u dosije.

Od tada, donedavno redovni posetioci svih značajnih džet-set događanja u Beogradu skoro su se potpuno povukli iz javnog života, a bavljenje biznisom sveli su na najmanju moguću meru. Sina su upisali na privatni fakultet, neprestano je pod nadzorom privatnog detektiva, svaki slobodan trenutak provode zajedno i gotovo svakog vikenda putuju u neku od svojih vikendica. Liče na srećnu porodicu.

Idealan par

Oni su jedan od najboljih i najuspešnijih parova srpskog džet-seta. Aksiom za idealan par u Srbiji. TV voditeljka dugih nogu i šarmantnog osmeha, i biznismen evropskih manira s respektabilnom karijerom i istim takvim deviznim računom. Milina jedna.

Kada je ona počela da radi u velikoj medijskoj kući u kojoj je on već izgradio niz stepenica do rukovodećeg mesta, niko nije mogao ni da pretpostavi da će njih dvoje ikada postati nešto više od kolega i poznanika u prolazu. Pre svega zbog činjenice da je on u tom momentu bio oženjen jednom od najboljih žena u istoj firmi, ali i zbog glasa koji ga je pratio, da je njegova lepa supruga samo maska za njegovo pravo seksualno opredeljenje. Što, pokazalo se, nije bilo sasvim tačno. Tek delimično. Jer, to je neiskusna novinarka saznala veoma brzo, i on i njegova supruga su, kao i priličan broj rukovodećeg kadra u firmi, bili samo poslušne lutke na koncu gospodina vlasnika, neprikosnovenog vladara života svih zaposlenih.

Pozivnicu za privatnu zabavu koju organizuje gospodin vlasnik shvatila je kao kompliment i profesionalno priznanje. U firmi je bila kratko, pa je bila prosto zadivljena kako je čovek s toliko obaveza uspeo da primeti sa koliko žara ona prilazi poslu. Žurka je zakazana u elitnom klubu zatvorenog tipa, a stajling zvanica jasno je pokazivao da je isključivo reč o pažljivo odabranim gostima. Osećala se pomalo neobično i nesigurno u tom, za nju u tom momentu visokom društvu, ali prisustvo nekoliko mladih koleginica, od kojih je neke znala s fakulteta, ubrzo je rasteralo nervozu, i ona je počela da uživa u svom novostečenom statusu. Prijalo joj je svo to blještavilo kojim je bila okružena, lepe žene u ekskluzivnim toaletama, elegantni muškarci s tompusom u jednoj i

viskijem u drugoj ruci, a kada joj je prišao lično gospodin vlasnik i udelio joj nekoliko komplimenata, osetila se kao princeza iz bajke. Jedino što je bajka vrlo kratko trajala.

Negde posle ponoći, kada se dobar deo gostiju već osuo a ona počela da razmišlja kako bi bilo krajnje vreme da krene, prišao joj je menadžer koga je do tada znala samo iz viđenja.

- Gazda te zove u privatni klub na spratu, tamo nastavljamo zabavu.

Kao da joj je čitao misli, nastavio je:

- Mislim da ne bi bilo pametno da odbiješ poziv.

Nije se mnogo dvoumila. Poslušno je krenula za njim. Konačno, nije imala šta da izgubi. Naprotiv.

Čim je kročila u prostoriju, gospodin vlasnik je krenuo ka njoj, raskopčanog sakoa i košulje, i grubo joj gurnuo jezik u usta, dok mu je dah bazdio na mešavinu dima i skupog alkohola.

- Dobro došla, lepotice. Izvoli, pridruži nam se.

Posle početnog šoka, i jedva savladanog poriva da se okrene i trčeći pobegne, prešla je pogledom po prostoriji. Dobro su je procenili. Ambicija jača od svega.

U ogromnom pravougaonom apartmanu visokog stropa, ukrašenom pozlaćenim ornamentima, dominirao je sto od mahagonija s raskošnom kožnom foteljom iza njega, a ostatak prostora popunjavale su naoko bez reda postavljene sofe od bele kože, na kojima su parovi, ne obraćajući pažnju šta se dešava oko njih, bili u različitim fazama intime. Prepoznala je suprugu menadžera koji ju je doveo, dok je upravo raskopčavala pantalone jednom od vlasnikovih najbližih saradnika. Koleginica s kojom je pola sata ranije razmenjivala bezazlene tračeve strasno se ljubila sa dvostruko starijim direktorom, a jedna od šefica u firmi, stroga i uvek namrgođena profesionalka, bestidno je gurala jezik u uho mladiću koji je možda tek prešao dvadesetu, za koga je, kada ga je sretala u firmi, uvek mislila da je kurir ili nešto slično. Slatkorečivi menadžer s kojim se popela do privatnog apartmana već je dohvatio prsatu plavušu i zagnjurio lice među njene dojke. Gospodin vlasnik još je stajao ispred nje, sa smeškom koji je trebalo da deluje šarmantno, a otkrivao je samo njegov animalni instinkt da mora da je poseduje. Po svaku cenu. Ovde i sad. Nije joj bilo prvi put da muškarci bale nad njom. Još jednom je pogledala oko sebe: na sofama je sve otišlo još korak dalje, a onda je pružila ruku ka njegovim pantalonama i spustila se na kolena.

Onog momenta kad je gospodin vlasnik zabacio glavu unazad preko naslona sofe i počeo glasno da hrče, osetila je ruku na ramenu.

- Mislim da je vreme da krenemo - menadžer za kojim je došla u sobu greha zvučao je kao da joj otkriva najveću tajnu na svetu. Kao zombi je ustala i krenula za njim. Nije imala pojma kuda. Nije ni bilo važno. Više stvarno nije. Čvrstog koraka, potpuno siguran u sebe, poveo ju je do crnog audija najnovije generacije i kavaljerski joj otvorio suvozačka vrata. Još ošamućena od brzine kojom su se stvari odvijale, poslušno je sela, i kao da je reč o taksisti, izdiktirala mu svoju adresu. Tokom vožnje nisu progovorili ni reč. Stali su, i ona je rukom već krenula prema ručici za otvaranje vrata kad je osetila njegovu ruku na ramenu. Okrenula se lagano, i očekivala je sve osim toga; sreća se s njegovim usnama. Takav poljubac nikad do tada nije doživela. Kao da je, samim dodiranjem, otvorio sve brane u njoj i pustio bujicu da pojuri i potopi sve pred sobom. Nije verovala da je to moguće. Uzvratila mu je poljubac, kao nikada nikom, a kada su se njegove ruke našle na njoj, zatvorila je oči i prepustila se strasti o kakvoj je do tada znala samo iz filmova i romana.

Uredno su nastavili da učestvuju u orgijama gospodina vlasnika, uz prećutan dogovor da nikada ne razgovaraju o tome. Oboje su napredovali u poslu, svako u svom segmentu, i pravili se da nisu ništa više od kolega iz iste firme. S druge strane, pažljivo su i marljivo gradili mogućnosti za zajedničku budućnost. Njegov razvod bio je samo manji finansijski problem. To im je omogućilo da barem prestanu da se skrivaju. Gospodin vlasnik od toga nije pravio nikakav problem. Sve dok su bili redovni na njegovim orgijama. Dve godine potom, odlučili su se za sudbonosan korak. On je prihvatio bogatu ponudu velike inostrane firme koja je tek otvorila predstavništvo u Beogradu, a ona poziv iz velike konkurentne medijske kuće. Kažu da je gospodin vlasnik bio besan kao ris. Međutim, splet okolnosti išao im je naruku. Zatrpao problemima druge vrste, nije, kao što je nekad u sličnim slučajevima činio, imao vremena i volje da pokuša da im zagorča život. Bili su slobodni. Bajka sa srećnim krajem. Sunce posle kiše. Ljubav jača od svega. Idealan par, rekoh...

Kavaljer

Ljubav ponekad stvarno ne zna za granice. A sudbina, zna se, ume da bude žestoko surova. Bivšu veliku pevačku zvezdu njihova zajednička snaga je mnogo koštala. Njenog ljubavnika još više.

Kako je to nekad bilo uobičajeno govoriti, imala je „i stas i glas“. I zbog toga njen uspeh ni za koga nije predstavljao iznenađenje. Štaviše, mnogo je onih koji su čvrsto verovali da je njeno mesto na estradnoj lestvici mnogo niže od zasluženog. Njoj to nije smetalo. Ispunila je svoje devojačke snove i postala srećna i uspešna žena. Nastupala je po klubovima širom bivše domovine, voleli su je od Vardara do Triglava, ali i u zemljama u okruženju, pa naravno i u Rusiji, gde je neko vreme uživala status istinske zvezde. Prvi brak joj nije uspeo, ali se ni zbog toga nije previše kajala, jer je iz njega izašla bogatija za najvažnije žensko, majčinsko iskustvo, sina na koga je bila izuzetno ponosna. Samo nekoliko godina kasnije sreća je srodnu dušu, uspešnog ali ne i medijski eksponiranog privatnika, što je savršeno odgovaralo njenom imidžu građenom bez i jednog jedinog skandala ili trača. Uživali su jedno u drugom, ne razmišljajući o braku i zajedničkom životu, podrazumevajući da će se to jednom, kad-tad, dogoditi. Bajka u najavi. Ali... Uvek to prokleta „ali“...

U Beogradu je pevala često, godinama u istom noćnom klubu. Nastup joj se obično završavao u dva posle ponoći, ili nešto kasnije. U svoj stan u predgrađu obavezno se vraćala taksijem, jer je imala problem s noćnom vožnjom, a u svoje kolege iz benda nije imala previše poverenja posle celovečernjeg besplatnog alkoholnog dopinga koji, prirodno, ide uz angažman u poznatom noćnom klubu. Te sudbonosne noći je, kao i obično, pozvala taksi i izašla ispred kluba da udahne malo svežeg

vazduha dok vozač ne stigne. Pred njom se zaustavio tamni mercedes s taksi tablom, a za volanom je sedeo mladić, gotovo dečak, prijatnog lica i neodoljivog osmeha. Komunikativna po prirodi, ušla je u neobavezan razgovor s njim, kao što je često znala s taksistima koji su je vozili. Tek kada su stigli u predgrađe, nadomak njene ulice, utvrdila je da u novčaniku ima samo krupne devizne novčanice. Sasvim opuštena, pozvala je simpatičnog taksistu da se popne do stana na trećem spratu kako bi mu platila vožnju dinarima iz drugog novčanika.

Mladić se nije bunio. Naprotiv. Kako to obično biva kada sudbina izvodi neke svoje marifetluke, ponudila ga je pićem. Kad je već tu. I njoj bi prijalo jedno kratko pred spavanje. Kasni noćni sat, dupli viski u kristalnoj čaši, blizina velike zvezde, visoki razrez na njenoj scenskoj haljini ili duboki dekolte ispod koga su se naslućivale čvrste i raskošne grudi... ili sve to zajedno... Mladi taksista iznenada je skočio na nju, oborio je na sofu, pritisnuo svoje usne na njen vrat i počeo da joj kida haljinu. Vrisnula je, pokušavajući da se iskobelja ispod njegovog tela koje ju je pritiskalo svom snagom. Njen sin, još dečak, pojavio se na vratima spavaće sobe snenih očiju, pokušavajući da shvati šta se događa. Njegovo šokirano lice dalo joj je dodatnu snagu, i ona ponovo snažno odgurnu mladića koji je zbog pojave dečaka na sceni tragedije koja je sledila takođe na trenutak izgubio koncentraciju. Uspela je. Skotrljao se s visoke sofe, i prilikom pada glavom udario u oštru staklenu ivicu stola. Ostao je da leži nepomično dok se krvava mrlja lagano, a potom sve brže širila po mekom tepihu. U trenutku je shvatila šta je učinila. Potpuno uspaničena, prekoračila je mladićevo telo, nekako ugurala sina u spavaću sobu i zatvorila vrata. Prvi impuls je bio da pozove njega. Svog ljubavnika. Svog kavaljera. Svog heroja. Svoju srodnu dušu. On će znati šta treba da radi.

- Halo... ja sam. Izvini što zovem ovako kasno. Upravo sam ubila čoveka.

Stvorio se u njenom stanu u roku od dvadesetak minuta. Odmah mu je postalo jasno da je situacija nerešiva. Njegova draga, najveća ljubav njegovog života, žena za koju je spreman da učini sve, bila je na pragu gubitka svega što ima. Osim ako... Nije mnogo razmišljao. Sa svog mobilnog telefona pozvao je 92.

- Hteo bih da prijavim nesrećan slučaj... Da, čovek je mrtav. Adresa je...

Sve dok policija nije stigla preklinjala ga je da to ne čini. Nije je poslušao. Njegova verzija događaja, prema kojoj je slučajno zatekao mladića kako pokušava da siluje njegovu prijateljicu i potom ga ubio sticajem nesrećnih okolnosti, za inspektore je bila sasvim dovoljna. Priznanje, to je ono što policija najviše voli. Uz to priznanje i njeno svedočenje o događajima te noći, kavaljer je dobio tri godine zatvora. Mediji su ovu priču gotovo sasvim propustili. Vest da je biznismen nesrećnim slučajem ubio taksistu plasirana je pri dnu stranica crne hronike. Njeno ime nije pomenuto. Na inicijale žene koja je prisustvovala događaju niko nije obratio pažnju. Bila je čista pred ljudima. Ali nikada više ista. Ubrzo je prekinula karijeru i sa sinom se odselila iz Srbije. Kavaljer je odležao dve godine, posle kojih je pušten zbog dobrog vladanja. I on je nedugo potom napustio Srbiju. Niko ne zna da li su se sreli, negde daleko od beogradskog predgrađa, daleko od noći koja im je promenila život. I da li je ljubav, u poslednjem činu, pobedila sudbinu. Ili je bilo obrnuto.

Gospodin Povračaču

Veliki crni automobil klizio je od Bubanjskog potoka prema Beogradu. Zatamnjena stakla skrivala su putnike u njemu od radoznalih pogleda. Pomislio bi čovek da je unutra neka državna delegacija koja se inkognito vraća s važnog sastanka iz Požarevca, ili neki bivši žestok momak sa asfalta koji je preživio i postao biznismen. Pomislio bi, i pogrešio. Jer unutra su četiri prilično načeftanisanu muškarca naizmenično pevala i pričavala neke ribolovačke. Nije ni čudo, budući da su se vraćali s vikend-pecanja na Srebrnom jezeru. Teško da bi u tom momentu neko u putnicima pod pecaroškim šeširima, u SMB prslucima i s blatnjavim čizmama prepoznao popularnog pevača i njegovog ništa manje poznatog kolegu koji je, pri tome, kao urednik ugledne izdavačke kuće drmao srpskom diskografijom.

Raspojasano društvo nije se preterano radovalo povratku u „veliki prljavi grad“, i koristili su poslednje momente vikend-slobode da se izluđuju do kraja. Neizbežno, gde se priča o pecanju, priča se i o ženama. Prednjačio je, kao i obično, gospodin veliki urednik. Svi su znali da ima samo dve slabosti: pecanje i žene. Nije malo pevača koji su dobili priliku da snime album za poznatu izdavačku kuću samo zbog toga što su gos'n uredniku poklonili skup pecaroški štamp. Ili barem mašinicu. I još je manje pevačica koje su na putu do prvog albuma preskočile njegov krevet. Zato se i razvodio toliko puta. Ženskaroš i pecaroš. Nema one koja će to da trpi.

Automobil se približavao gradu, kada je uredniku pala na pamet genijalna ideja. Mogli bi da svrate do Plavog mosta, ionako prolaze tuda, i da pokupe neku kurvku, makar za pušenje. To što je, kad bi izvrnuo džepove, imao toliko love da bi svi zajedno mogli da unajme četiri

vrhunske prostitutke u „Hajatu" na celu noć nije mu smetalo da već unapred krene da se naslađuje onim što ga čeka kod najgorih velegradskih šodera ispod čuvenog mosta. Ili mu, prosto, ovo drugo nije palo na pamet. Pajtaši su probali da ga odgovore, pominjali raznorazne venerične bolesti, i prljavštinu, i sidu, i svašta još nešto, ali nije bilo šanse. Urednik je bio čovek koji je sve morao da radi po svom. Pa makar i na svoju štetu.

Automobil je skrenuo sa autoputa i zaustavio se pored prve u nizu prijateljica noći koje su, kao klonirane, u visokim štiklama, rupičastim čarapama s halterima, napregnutim minićima i kratkim perjanim jaknama stajale kao u redu za milostinju. Gospodin urednik je spustio prozor i sa suvozačkog mesta pozvao tamnoputu mršavu ženicu koja je prišla kolima nesigurno nabadajući štiklicama po šljunku. Naslonila se na prozor i napravila grimasu koja je trebalo da liči na osmeh, otkrivajući niz nepravilnih žutih zuba. Izbliža se videlo da je bliža pedesetoj nego četrdesetoj. Zapravo, videlo bi se da je neko pažljivije gledao. Gospodinu uredniku su na pameti bile sasvim druge stvari. Glavu na ramenima je ionako isključio iz razmišljanja.

- Koliko, sestro? Duvanje na brzaka, bez kondoma?
- Kako, bre, bez kurtona? Neće da može, jesi ti normalan...
- Ajde, ne dramu, koliko? Trideset? Pedeset?
- Neću, bre, bez kurtona! Daj stotku!
- Evo ti, pizda ti materina lopovska...

Urednik zavuče ruku u džep i iskopa zgužvanu gomilu evrića iz koje, uz krajnju koncentraciju, izvuče zelenkastu novčanicu sa brojem 100. Romkinja je brzo zgrabi, pokretom ruke kao kobra, i još brže strpa u svoju jarkocrvenu torbicu sa šljokicama. On otvori vrata automobila i ona ih obiđe, već se saginjući ka njegovom međunožju. Pajtaši u kolima pokušavali su da iskuliraju, okrećući glavu na drugu stranu dok njihov prijatelj ne završi s rabotom. Žena kleknu pored kola, dok je on već otkopčavao šlic. Pružila je ruku prema njemu i sagnula glavu, a onda se naglo podigla, udarivši jako glavom u krov kola.

- Ne mogu, bre, bato, povračaću! Smrdi ti kao crkotina!

U kolima je na trenutak zavladao muk. Gospodin urednik nije mogao da dođe sebi. Lica njegovih saputnika lagano su se pumpala pred neizbežni napad smeha. Svima je prošlo kroz glavu da se niko od njih

nije kupao već tri dana i da verovatno stvarno smrde kao tvorovi. Glavni junak se oporavio od prvog šoka:

- Kome ti, bre, smrduljo, kažeš da smrdi! Dolazi ovamo da ti sad ne izađem napolje! Sto evra sam ti dao, jebem li ti...

- Ma, jebeš tvoje pare! Nosi se, bre, u pizdu materinu i ti i tvoje pare! Smrdljivo govno. Mogla sam dušu da isporučam... - izgovori brzo Romkinja, baci novčanicu u njegovo još raskopčano krilo i zalupi vrata.

Saputnici nisu više mogli da izdrže. Iz njih je smeh provalio kao bujica kroz naprsu branu. Luksuzni crni automobil na malom šljunkovitom parkingu tresao se kao da je neko pored njega uključio pneumatsku bušilicu.

Prijatelji su gospodinu uredniku obećali da će kao zaliveni ćutati o njegovoj blamaži. Nedugo zatim kolega pevač koji je bio svedok ove tragikomedije snimio je novi album za poznatog izdavača. Pod uslovima koje do tada nikad niko nije imao. Ipak, svaka tajna postoji da jednom bude otkrivena. I sada, kad naiđe čovek koji više ni izdaleka nije tako moćan kao nekada, dobro upućeni se zaverenički došaptavaju: „*Evo ga gospodin Povračaču*“.

Zna on za to. I pravi se lud. Šta mu drugo preostaje?

Napomena:

(povračaču = povračaču, izgovoreno na karakterističan način kako to rade Romi koji mešaju čić - nap.aut.)

Koktelom „a la Molotov“ do stare slave

Njena karijera urušavala se kao kula od pustinjskog peska. Ne tako davno ikona muzike uz koju se razbijaju kafane bila je na ivici propasti. Surova sudbina poigrala se s njom na mnogo načina. Oduzela joj je sve što je volela: grad, kuću, ljubav, novac, lepotu i mladost. Ostao joj je još samo stančić u Beogradu u kojem se gurala sa još tri člana porodice, i skromni butik van glavnih gradskih ulica, od koga je jedva preživljavala. Na polovini života stajala je na vetrometini sudbine pitajući se šta joj je činiti. Još je u njoj bilo dobrog glasa, u odnosu na neke mlade kolegice, uprkos godinama, nije morala da se stidi, jedino je nekoliko desetina hiljada strane valute nedostajalo da krene ispočetka. Da ponovno oseti slatki ukus slave. I dokaže sebi i drugima da od nje nema bolje.

Prirodno inteligentna i prilično obrazovana, smislila je savršen plan. Trebalo joj je samo strpljenja. Prvi korak je učinila tako što je svoj mali butik osigurala na priličnu sumu. Posle nekoliko meseci je, zahvaljujući svojim starim vezama u medijima, ljudima od poverenja za koje je znala da se mogu kupiti za jedan ručak ili sitan poklon, počela da, s vremena na vreme, plasira priču kako neki ljudi prete njoj i njenoj porodici. Tumačila je to pre svega činjenicom da nije prava Beograđanka i da su mnogi „starosedeooci“ ljubomorni na njen uspeh. Pri tome, jedine tezge radila je u nekim bivšim jugoslovenskim republikama, pa je i svoje „jugoslovenstvo“ apostrofirala kao moguć razlog za pretnje u Srbiji, koja je bila u okovima nacionalizma. Kažu da dovoljno puta ponovljena laž postaje istina, pa su uskoro njenim „slučajem“ počeli da se bave i mediji u kojima nije imala svoje „igračke“. Ta situacija ju je, barem donekle, vratila u žižu javnosti, što prvenstveno i jeste bio njen cilj.

Bilo je vreme za drugu fazu. Prilikom jednog gostovanja van granica Srbije, ugovorila je sastanak sa dvojicom poznanika iz starih dobrih vremena, za koje je dobro znala da se ne bave nijednim legalnim poslom. Dil je bio dogovoren začas. Oni će zapaliti njen butik, a ona će zauzvrat godinu dana besplatno pevati i njihovom prijatelju koji ima uglednu diskoteku u zapadnoj Evropi. A biće tražena i na ceni, jer će novcem od osiguranja snimiti novi album, koji će je vratiti u prvu estradnu ligu. Genijalno. Naravno, njeni pajtaši nisu bili „veverice“, pa su ovaj usmeni ugovor potvrdili tek kad im je vremešna pevačica uručila datiranu tapiju na stančić u Beogradu.

Tog vikenda bila je, naravno, daleko od Beograda. Kada je na mobilnom telefonu prepoznala broj svoje dugogodišnje prijateljice, novinarke, bilo joj je jasno da je sve prošlo kao po loju.

- Molim!? Bomba u mom butiku? Molotovljev koktel? Nemoguće! Nemam komentar zasada, ali znaš koliko su mi pretili...

Naslovi u novinama nisu bili tako spektakularni kao što je mislila da će biti, ali efekat je bio zadovoljavajući. Gde god je dobila priliku, naveliko je i naširoko pričala o svojoj nesreći, podsećajući, kao usput, na svoju veliku i blistavu karijeru koju, eto, zlobnici i na taj način pokušavaju da ugase. Ali, neće moći. Ona je jača nego ikada, a to će se i pokazati posle njenog novog albuma. Policija je nevoljno pokrenula istragu i brzo je završila; u tom momentu bavila se važnijim stvarima. Put do naplate osiguranja takođe nije bio sasvim jednostavan i brz, ali je pevačica posle nekoliko meseci s osmehom ušetala u studio jednog od najboljih srpskih kompozitora i upitala: „*Koliko?*“.

Povratnički album nije izazvao spektakularnu pažnju, bar ne u meri u kojoj je očekivala, ali je bio dovoljan da se njeno lice vrati na novinske stranice, a pesme u pojedine TV emisije. Cena joj je skočila, a to je bilo najvažnije. I butik je uskoro ponovo počeo da radi, lepši i bolje snabdeven nego ranije. Posebno kad se gazdarica vrati s tezge u Italiji.

Od tada, pevačica je objavila još dva-tri albuma, ali se od statusa bivše zvezde nije mnogo pomerila. Zараđuje solidno, pojavljuje se tu i tamo, i obavezno, pitali je ili ne, proklinje sudbinu i priča svoju tužnu priču. I tvrdi da je srećna. Prilično neuverljivo. Kokteli; ispija na eks. Ne one „a la Molotov“, naravno.

Dobar posao

Činovník, kao što mu sama „funkcija“ kaže, nije bio neki mnogo važan čovek. Istina, imao je pristojan položaj u velikom sportskom društvu, ali s obzirom na to da se nije mnogo eksponirao, čak ni većina njegovih najbližih kolega u stvari nije imala pojma šta on tačno radi. Znalo se samo da je bliže srednjim nego mladim godinama, uvek ulickan, sveže obrijan, neparfemisan, u skupom odelu, ali ne toliko skupom da bi to skretalo pažnju, s dobrim automobilom, ali ne toliko dobrim da bi se pričalo o tome, s lepom ženom koju su znali s fotografije, ali ne toliko lepom da bi se zapitali zašto je nikad nije doveo u firmu. Baba Milka, čistačica koja ga je među svojimima u održavanju poslovne zgrade zvala „ona pederčina“, otišla je u penziju, i njegov ugled „gospodina nikog“ bio je sasvim neukaljan.

Njegova radna nedelja bila je jednostavna. Od ponedeljka do petka najveći deo dana provodio je u firmi, čeprkajući po kompjuteru do kraja radnog vremena. Često, dva ili tri puta nedeljno, kada bi većina kolega već otperjala posle radnog vremena, odlazio je u kancelariju generalnog direktora i iza njegovih tapaciranih vrata se zadržavao i po nekoliko sati. Čak i oni koji su znali za taj ritual, poput direktorove sekretarice, verovali su da je gospodin činovník čovek od najvišeg poverenja velikog gazde, i da mu na tim sastancima daje uputstva o milionskim finansijskim transakcijama koje se u poznatom sportskom društvu odvijaju gotovo svakodnevno. Iza zaključanih vrata se, međutim, događalo nešto sasvim drugo. Dva čoveka su, okružena ćutljivim zidovima, skidali jedan sa drugog svu odeću, i naredne sate provodili u nežnom i emotivnom seksu, kao ljubavnici koji nikako ne mogu sa se zasite jedan drugog. Činovník je glumio ulogu muškarca, dok je njegov

šef, veliki moćnik besprekornog ugleda, mazohistički i s velikim zadovoljstvom trpeo dominaciju mlađeg čoveka. Svaki njihov susret završavao se strasnim poljupcem koji je cifru na mesečnoj platnoj koverti činovnika uvećavao za pristojnu sumu.

Vikendom, činovnik je bio slobodan od obaveza u vezi sa svojim šefom. Ovaj je, gradeći besprekornu medijsku sliku o sebi, vikende provodio s porodicom, ženom i decom, ali činovniku je to i te kako odgovaralo. Jer, na scenu je stupao njegov doktordžekilovski poslovni vikend-aranžman.

S ljubavnikom uz koga je morao da promeni svoju „tobdžijsku“ ulogu, i od lovca postane lovina, viđao se na različitim mestima. U Beogradu i van njega. Obojica su se maksimalno trudili da ih niko ne prepozna. Na dogovoreno mesto dolazili su različitim automobilima, ponekad u poslovnoj varijanti, u odelu i s kravatom, kada bi iznajmljivali odvojene sobe u prigradskim motelima ili luksuznim vilama na Zlatiboru. Češće u trenerkama, s kačketom duboko navučenim na oči, na nekom od beogradskih izletišta. Za oprez je postojao više nego očigledan razlog. Drugi ljubavnik skromnog činovnika bio je velika zvezda. Miljenik žena. Ako bi se makar i šušnulo o njegovom pravom seksualnom opredeljenju, njegova karijera mogla je da se nađe u ozbiljnoj opasnosti. Najčešće su se sretali baš na izletištima, gde je postojala mogućnost da se, posle šatro džoginga, neopaženo zavuku u obližnju šumicu i prepuste uživanju. Zvezda je oduvek volela prirodu.

Poslovno-ljubavne kombinacije skromnog činovnika funkcionisale su godinama. Iako su se međusobno poznavali, ni jedan ni drugi njegov ljubavnik nisu imali razloga da sumnjaju u onog drugog. Smatrali su činovnika svojim vlasništvom. Ili im je, jednostavno, tako odgovaralo.

Činovnik je danas bogat, miran i povučen čovek koji živi skromno u neupadljivom ali luksuznom stanu na obodu centra grada, i od skromne penzije finansira školovanje svog sestrića. Veliki direktor je u penziji. Bezuspešno je pokušao da se vrati poslu, ali je konačno shvatio da je porodica ipak najvažnija. Zvezda je i dalje zvezda. Oženjen i srećan čovek.

Činovnik više nije u kontaktu ni sa jednim od njih. Jedino im šalje rodendanske čestitke. Koje oni bacaju u smeće čim ih vide. I pišu mu zahvalnicu. U šiframa. S nekim brojevima. Na aversu čeka.

Uzima i ostavlja

Šin bogatog gastarbajtera u mestašcu nadomak Beograda još čuva mobilni telefon i karticu na kojima su njeni sms-ovi. Zlu ne trebalo. Tako kaže. A zapravo, nesrećni momak dušu bi dao da može da ih izbriše. To bi značilo da mu se ona, najveća ljubav njegovog života, vratila posle velegradske avanture. Samo... to se najverovatnije neće dogoditi. Jer, od nje glasa za njega nema već nekoliko godina. Od one poslednje poruke, poslate onog dana kada je položila prijemni na glumačkoj akademiji u Beogradu. I koja je glasila: „Zaboravi moj broj!“.

Otkako se filmskom brzinom uklopila u tako priželjkivani gradski milje, život i priključenija jedne od najlepših i najtalentovanijih srpskih glumica lagano bi mogli da budu predložak za scenario neke latino serije. Ambiciozna i beskrupulozna, obdarena prirodnom lepotom kakva niče samo na šumadijskim obroncima i livadama, brzo je zaboravila rodni kraj i momka kojem se klela u večnu ljubav, i postala prava velegradska fensi šmizla. Obdarena prirodnom pronicljivošću, vešto je sakupljala urbane fazone i ubrzo je za koplje prevazišla svoje kolegice rođene na beogradskom asfaltu.

Štaviše, već pri svom prvom glumačkom izazovu, još ni Akademiju nije završila, uspela je da zavede veliku gradsku glumačku facu, koga je pratio glas nedodirljivog. Stamena lepotica zavrтела ga je oko malog prsta; tokom snimanja nisu se razdvajali ni trenutka, a noći su provodili bančeći po savskim splavovima i u njegovom momačkom stanu na Bulevaru. Pružala mu je vrele noći, a zauzvrat od njega krala zanat koliko god je mogla, pa je činjenica da je u svom filmskom debiju pružila više nego što je bilo ko očekivao.

Njihova romansa trajala je, međutim, koliko i snimanje. Naredni film doneo joj je i novog pigmaliona. I to ne bilo koga. Najboljeg prijatelja prethodne glumačke face, njegovog štićenika i već viđenog nasljednika. I svima je to, nekako, delovalo logično. Bili su gotovo savršen par, pa i ako je njenoj prethodnoj vezi mogla da se zameri razlika u godinama ili se oko nje i splete klasična sponzorska pletenica, u vezi s mladim kolegom sve je bilo daleko prirodnije. Odnosno, bilo bi, da iza svega nije stajao vešto smišljen plan. Njen cilj je bio neko drugi. Još jedna velika glumačka zvezda, neosvojiva tvrđava i dobar prijatelj prethod ne dvojice kolega. Već u ozbiljnim godinama, poznati glumac nije se dao prevariti da stane na ludi kamen, iako je bio dugogodišnji san mnogih manje ili više javnih dama Srbije. Zakleti protivnik braka negovao je svoj status slobodnjaka pažljivo i proračunato, pa su i najuporniji hroničari uspeali da zabeleže tek nekoliko njegovih kratkih avantura, uglavnom po glumačkim festivalima, daleko od domaćeg terena. Za ambicioznu početnicu to nije bila prepreka. Kao što, uostalom, za nju prepreke nisu postojale. S mladim kolegom, potpuno nesvesnim uloge koju mu je namenila, da joj posluži kao ulaznica u društvo u kojem se velika glumačka zvezda kreće, visila je svake noći u trendi kafiću iz koga nije izbijao, strpljivo čekajući svoju priliku. I dočekala ju je. Početak njihove afere bio je šok za sve. Posebno za ostavljenog kolegu, koji se dugo posle toga nije oporavio, a i sada se s nelagodom trgne kad neko pomene njeno ime.

Mislila je da konačno ima ono što želi. Ali, ne lezi vraže... Niti je velika glumačka faca bio isti takav u krevetu, niti su njegove veze donele veliku promenu u njenoj karijeri. Za samo nekoliko meseci shvatila je da je ulagala na pogrešan broj. Trebalo je naći novu metu. Šutnula je glumčinu kao staru konzervu na ulici i posvetila se novom „projektu“ , uspešnom mladom biznismenu s odličnim vezama u svetu sporta i kumu jednog od naših najuspešnijih sportista. Srećno oženjenom. Što za nju, naravno, nije bila nikakva prepreka. Koliko god se on trudio da sakrije njihovu avanturu, ona je tražila načine da je obelodani. Potplaćivala je novinare, dojavljivala im tajne lokacije na kojima se sastaju, davala intervjuue u kojima se ispovedala kako je „konačno pronašla pravu ljubav“. Ta joj operacija, međutim, nije bila uspešna. Mladi biznismen, namazani beogradski šmeker, raspitao se malo bolje o njoj i zaključio ono što bi svaki pametan muškarac u takvoj situaciji, diži ruke.

Nije prošlo bezbolno. Zvala ga je usred noći, pravila ljubomorne ispade u restoranu u koji je redovno dolazio, gnjavila svojom tužnom pričom njegove poznanike, čekala ga u kolima ispred zgrade u kojoj je živeo... Uzalud. Uspela je samo da dobije sudsku zabranu prilaska biznismenu i njegovoj lepoj supruzi.

Od tada je gotovo nestala iz medija i iz velegradskog javnog života. Nekoliko meseci je provela van Srbije, niko ne zna gde je i šta radila, a u gradu se i sada pojavljuje samo povremeno i zadržava veoma kratko.

Nesrećni momak iz malog mesta kraj Beograda u tabloidima redovno prati šta radi njegova bivša draga. Veruje da je to neki đavo ušao u nju. Raduje se što je više nema tako često kao ranije. I čeka da mu telefon zazvoni.

Zanimacija dokonih dama u godinama

O njihovoj zanimaciji priča se samo šapatom. U prestoničkim krugovima u kojima se kreću žene srednjih godina i starije, koje su odavno izgradile karijeru i stekle materijalno nezavisan status, sve se odvija u strogoj tajnosti, pod budnim okom nekolicine sposobnih i beskrupuloznih „poslovnih ljudi“ koji za svoje klijentkinje organizuju lude noćne zabave u odabranim stanovima i kućama u elitnim delovima grada koje garantuju potpunu privatnost, s maloletnim dečacima.

Jedan od učesnika u ovom skandaloznom aranžmanu, dugogodišnji organizator „druženja“ vremešnih dama sa dečacima između 13 i 16 godina, otkrio mi je kako je ova šarada počela.

- Nekoliko mojih prijatelja i ja primetili smo po beogradskim fensi lokalima, u Silikonskoj dolini (ulica Strahinjića Bana) i na splavovima pored hotela „Jugoslavija“, gde se kreće takozvana novokomponovana elita, da starije gospođe, koje uglavnom dolaze u većem, isključivo ženskom društvu, očima gutaju klince koji se na tim mestima zabavljaju sa svojim vršnjakinjama. Čisto iz zabave, nagovorili smo jednog klinca da ode i proba da „odradi“ jednu „babu“, kako ih zovemo u našem žargonu. Dečko, koji je imao petnaestak godina, prihvatio je i odlično se snašao. Ubrzo je zajedno s „babom“ napustio lokal, a mi smo umirali od smeha.

Sutradan se dečak pohvalio kako je gospođa bila vrlo izdašna prema njemu, i da mu je uzela broj mobilnog telefona kako bi se još koji put videli. Ukapirali smo da bi od toga stvarno mogao da se napravi biznis. Uskoro smo pokušali još jedno provodadžisanje, koje je takođe savršeno uspelo, a onda je sve bila stvar organizacije.

Tajni susreti vremešnih Beograđanki i njihovih i po više od tri puta

mladih ljubavnika ubrzo su postali stvar prestiža među takozvanom elitom. Gospođe, često čak i udate ali samostalne i vrlo uspešne, počele su da se takmiče koja će naći mlađeg i potentnijeg klinca. Jedna od njih, dobrodržeća pedesetikusurgodišnjakinja, prilično uspešna glumica i starijoj gardi dobro poznato lice s malih ekrana, pohvalila se bliskoj prijateljici svojim novim, 13-godišnjim ljubavnikom, koji, prema njenim recima, pravi čuda u krevetu.

- Ona je iskreno oduševljena tim dečakom, čak mislim da se i zaljubila u njega - ogorčena prijateljica pomenute dame nije mogla da održi zavet ćutanja. - Ništa ne vredi što sam je odgovarala od toga, govorila joj da je u opasnosti da izgubi odlično plaćen posao, buduće angažmane i status koji u društvu ima. Ona, trenutno, ne misli ni na šta drugo osim na tog dečaka. To je bolesno i ja to zaista nisam više mogla da trpim, pa smo nedavno prestale da se družimo.

Ona, međutim, nije jedina poznata ličnost koja koristi usluge maloletnih dečaka. Prema rečima čoveka koji se donedavno bavio organizacijom susreta dama u godinama i dečaka, čak i onih koji još idu u osnovnu školu, među klijentkinjama ima žena koje su u javnosti poznate kao izuzetno uspešne u poslu i čija su imena i lica dobro poznata najširoj javnosti.

- Takve žene su najbolji klijenti. Tačno znaju šta hoće, novac im ne predstavlja nikakav problem, vrlo su galantne i prema organizatorima i prema „izvođačima radova“, a zahtevaju samo apsolutnu diskreciju. One se nikada ne sreću dva puta s istim dečakom, menjaju mesta susreta, koriste broj mobilnog telefona samo jednom, a neke od njih su, kako pričaju mladići, sve vreme susreta pod maskom. Istovremeno, neke od njih su i vrlo opasne i spremne na sve. Kada bih nekoj od njih otkrio ime, verovatno bih morao da se odselim iz Srbije.

Kleptomanka iz visokog društva

Još kao tinejdžerka nekoliko puta je privođena zbog sitnih krađa, u bakalnicama i tržnim centrima. I to se, u gradiću u centralnoj Srbiji, gde svako svakoga poznaje, dobro znalo. Međutim, ćutalo se i praštalo. Škola joj je išla od ruke, na lokalnim takmičenjima pevača amatera redovno je osvajala nagrade, i time skretala pažnju s povremenih ekscesa. Porodica je njene „nestašluke“ pravdala onom narodnom „mladost - ludost“, a istražni organi okretali su glavu zbog činjenice da je njen otac bio visoki partijski rukovodilac na položaju u Beogradu, u vreme crvenog režima.

Kad je dara prevršila meru, i kad je devojčica koja je u međuvremenu izrasla u pravu pravcatu lepoticu s drugom iz razreda, uz pretnju pištoljem, opljačkala benzinsku pumpu u blizini gradića u kome je živela, porodica je odlučila da reaguje. Usred školske godine prebacili su je u Beograd, i od tada je živela sa ocem u prostranom stanu u jednom od novobeogradskih blokova, koji je dobio od države na trajno korišćenje. Promena joj je u početku prijala; novo društvo donelo je nova interesovanja, pa se ćerka poštovanog aparatćika brzo uklopila u novu sredinu. Njen talenat za pevanje nije prošao nezapažen, pa je uskoro angažovana u horu jednog kulturno umetničkog društva, gde se brzo dokazala i postala solista. Njena ambicija je, međutim, bila veća. Zahvaljujući oćevom novcu i vezama, odmah po završetku srednje škole snimila je prvi, tada popularni, turbo-folk album. Upisala je Ekonomski fakultet, a ponosni roditelji su pomislili da konaćno mogu da odahnu kad je reć o njenom problematićnom ponašanju. Prevarili su se.

Status zvezdice koji je stekla takoreći odmah brzo joj je udario u glavu. Novac je za nju imao sve manju vrednost, trošila je kao furija i uskoro se to osetilo i na, poprilićno velikom, kućnom budžetu. Svade

između oca i nje bivale su sve češće, pa se novopečena estradna zvezdica uskoro preselila kod svog dečka sumnjivog zanimanja, ali nesumnjivo punog novčanika. Njeni turbo-folk hitići vrteli su se na programima TV i radio stanica, i ona je odlučila da je vreme da naplati popularnost. Preko jednog poznatog estradnog menadžera ugovorila je nekoliko tezgija u inostranstvu i obavila ih s lakoćom. Svideo joj se način na koji je, bez mnogo muke, došla do pristojne sume, pa je odlučila da se potpuno posveti estradi i sasvim je zanemarila fakultet.

Ubrzo je snimila i drugi album, koji je prošao još bolje od prvog, pa su i pozivi za gostovanja u inostranstvu bivali sve češći.

U krađi su je prvi put uhvatili u jednom butik u Cirihu. Pravdala se da je htela da plati, ali je jednostavno zaboravila. Jedan kolega koji je u tom trenutku bio s njom pričao je kasnije da je izgledala sasvim iskreno, sa suzama u očima, pa su i obično oštri švajcarski policajci naseli na priču, te je, tad već prilično popularna estradna zvezda, prošla nekažnjeno. Nekoliko meseci kasnije, prilikom gostovanja u Nemačkoj, obezbeđenje robne kuće u njenoj tašni je pronašlo neplaćeni parfem. I to ne preterano skup. Budući da je u istoj robnoj kući regularno nakupovala gomilu stvari, vrednih više od dve hiljade maraka, ovaj mali incident takođe je prošao bez posledica.

Njenu patološku kleptomaniju bilo je sve teže sakriti. Među njenim kolegama već je uveliko počelo da se šuška o tome, pa ih je sve manje želelo da s njom ide na inostrane tezge. Uporedo s tim, njena estradna zvezda sve je jače sijala, pa je posle trećeg albuma, na kome je nanizala hitove najpoznatijih domaćih autora, iako još veoma mlada, postala jedna od naših najpopularnijih pevačica. Pozivi gazda naših diskoteka iz dijaspore su pljuštali, pa je velika estradna zvezda odlučila da kupi stan u jednoj od evropskih metropola kako bi „bila bliža svojoj publici“.

Problemi s kleptomanijom su se nastavili, sada daleko od očiju domaće javnosti, ali sve ozbiljniji. Posle krađe bunde u butik u Beču, provela je tri dana u istražnom zatvoru. Puštena je tek pošto je otac, koga je u očajanju pozvala, platio visoku kauciju. Osuđena je na uslovnu kaznu i ulazak u Austriju zabranjen joj je na dve godine.

Posle tog događaja odlučila je da se leči, i u maksimalnoj tajnosti angažovala je jednog od najpoznatijih nemačkih psihoanalitičara. Ubrzo posle lečenja se zaljubila, odlučila da napusti karijeru i više se nikad ne

vrati u Srbiju. Dolazi tek povremeno da obiđe majku, i drži se dalje od očiju javnosti.

Ipak, njen otac, koji se u međuvremenu penzionisao i vratio u rodni grad, i danas se sa strahom javlja na mobilni telefon kad prepozna njen broj.

Vlast menja ljude

Prangija je postao mudo. Na kvadrat. Glavni urednik uglednog političkog nedeljnika. I savetnik u Ministarstvu za informisanje. Oj-ha. Nije baš po zakonu, ali koga briga. A još i nije bio karijerista po vokaciji. Znam nekoliko lepih ponuda koje je glatko odbio. Iz idealističkih razloga. Moj drug. Budala neopevana. Skoro kao ja.

Moj drug, zvani Prangija, početkom devedesetih bio je sasvim prosečan velegradski lelemud s viškom snova i manjkom ambicija. Takvi često završavaju kao novinarčići. Znam provereno. Povlačili smo se zajedno po nekim gradskim redakcijama i žurkama a kad sam onog devetog, tačnije desetog marta, pendrek namenjen njegovoj tikvi velikodušno primio na svoja leđa, postali smo sasvim solidni ortaci. Odvratan nadimak nasledio je od čaleta, veseljaka nekog verovatno, i nije da mu nije smetao. Kako da doživiš ozbiljno nekog koga zovu Prangija? Imao je muke da neke građanski orijentisane likove, šta god se pod tim podrazumevalo devedesetih, ubedi da mu nadimak ne potiče s ratišta ili sa splavova, ali devojkama se, da ne poveruješ, prilično dopadao. I on i nadimak. Pa posle kažu da devojčice nemaju grešne misli. Nije nego.

Karijera, ili kako se to na čistom srpskom kaže borba za preživljavanje, odvela nas je u različitim pravcima, i kao što biva (jedna jako pametna žena koju znam tvrdi da ništa „ne biva“ i da smo za sve što se događa isključivo sami odgovorni) sve ređe smo se čuli, a vidali s mene pa na uštap, na nekim neverovatnim mestima. Recimo na sahrani jedne moje prijateljice koju nisam ni znao da je poznavao. Pa na pijanki u privatnom klubu jedne estradne zvezde. Zatim u Urgentnom centru kad sam skucao svog saba „naslednika“ u betonsku žardinjeru kod Gradske

bolnice, a on iste noći slomio nogu, lagao je, na klizavici. I onda. Šestog oktobra, kad sam u „tiražnu dnevnu“ pozvan da se pridružim kriznom štabu. On je bio predsednik štaba. Ušao sam u dobro poznatu redakciju, u koju pre toga nisam kročio skoro dve godine, prošao kroz desk, i posle tri minuta grljenja sa sekretaricom Mirkom i nekoliko suza, pritisnuo kvaku direktorske kancelarije. Pokajao sam se istog trenutka. Njemu, tačno je, nisam mogao ništa da zamerim. Ali desetak glava koje su se okrenule kad sam ušao poznavao sam suviše dobro da bih ponovo s njima tikve sadio. Strpljivo sam saslušao njihov predlog, ljubazno rekao hvala, razmisliću, i izašao. Spuštajući se liftom, znao sam da će još mnogo vode proteći Dunavom pre nego što ponovo uđem u tu zgradu.

Izbor da ostanem novinarski ronin, bez matične redakcije i s većito neoverenom članskom kartom jednog od novinarskih udruženja bio je, sasvim prirodno, glup koliko to može biti za nekoga ko, približavajući se četrdesetoj, još čvrsto veruje u bajke. No, izbor kao izbor. Pogrešan ili pravi, uvek je i jedino naša odluka, pa sam uglavnom dobronamerne kritike o gutanju ponosa (to me uvek podsećalo na gutanje nečeg drugog) i požuteloj krštenici primao prilično hladno, kao kad u preferansu licitiraš do petice i dobiješ dva mala karona, pa jebiga, šta ćeš, najaviš betl, moliš boga da ne dobiješ kontru, padneš dvanaest bula, i to je to. Nova ruka, nova šansa. Prangijin let do zvezda pratio sam iz kafanske lože, stvarno se radovao zbog njega, i većito odlagao iskrenu nameru da ga pozovem. Sutra ću. U ponedeljak, glupo je za vikend. Čim završim temu na kojoj radim. U petak sigurno.

Razlog zbog koga sam ga konačno nazvao bio je nestvarno pragmatičan. Mislio sam da bi Ministarstvo za informisanje moglo da bude zainteresovano za projekat na kome sam radio, i bilo mi je sasvim prirodno da se obratim mom drugu Prangiji. Već po glasu njegove sekretarice znao sam da je bilo bolje da sam zaboravio da se poznajemo. *Da, gospodin savetnik je rekao da će vas primiti. Sutra u devet. Budite tačni.*

Prokleta radoznalost mi nije dala mira. Već me toliko puta uvalila u nevolju da više ne mogu ni da se setim svih sranja koja sam zbog nje u životu napravio, ali, jednostavno, đavo mi nije dao mira. Bio sam tamo u četiri minuta do devet, trezan, naspavan, obrijan, i u najboljim cipelama koje sam imao. Kao da je to dovoljno.

Nije ni ustao kad sam ušao u njegov kabinet s debelim persijskim

tepihom na podu i ogromnim radnim stolom od tamnog drveta. Podigao je glavu za trenutak, pogledao me preko naočara i uvežbano se nasmešio.

- Sedi, raskomoti se, samo da završim nešto.

Iako je bilo jutro, u prostoriji se osećala teška mešavina mirisa kubanskih cigara i skupog viskija koja se već uvukla u nabore kožne garniture za goste i zavese na prozorima koji su gledali na park. Nekoliko minuta muljao je po nekim papirima na stolu, ukucao nekoliko rečenica u računar, a zatim skinuo naočare, i udobno zavaljen u kožnu fotelju, okrenuo se ka meni. Nije ustao.

- Pa, dobro, gde si ti?

Grozim se ove rečenice. Ako postoji sklop od pet reči koji treba zakonom zabraniti u srpskom jeziku, ovo je najbolji mogući izbor. I tačno sam znao da će je Prangija izgovoriti tog jutra.

- Tu sam, eto...

- Reci, mogu li nekako da ti pomognem.

- Ma ne, hvala ti što si našao malo vremena, bilo mi je drago da te vidim.

- Slušaj, imam sad neki sastanak, za nekoliko minuta, neko političko sranje, znaš; mogli bismo jednom da popijemo kafu.

- Da, mogli bismo.

- Nazovi, svrati slobodno. A šta si ono beše hteo?

- Ma ništa, zaboravi.

- Ej, slušaj, obavezno svrati, mogu da ti sredim neku tezgu, trebaju nam ljudi kao ti.

- Super, hvala ti, svratiću sigurno.

Široke stepenice Palate federacije nikad mi nisu izgledale duže. Postoje stvari koje te iznenade i kad se najbolje pripremiš na njih. Zato što uvek u sebi, sasvim nesvesno, ostavimo ono malo, skoro nevidljivo zrnce vere u čudo. Jedino što... Čuda se stvarno retko događaju.

Silovanje, ili propast jedne karijere

Njegov životni san bio je na ivici ispunjenja. Bliži tridesetoj nego dvadesetoj, nije više bio u zlatnim godinama za sportistu, ali onaj gram talenta, uz fenomenalne fizičke predispozicije i naporan svakodnevni trening, konačno je dao rezultat. Posle prve sezone provedene u velikom prestoničkom klubu, kršni momak iz provincije zakučao je čak i na vrata reprezentacije. Pa iako je bilo više onih koji su osporavali njegovo sportsko umeće, svoje i te kako vidljive mane nadoknađivao je fanatičnom upornošću i borbenošću na terenu, te su na kraju i najveći skeptici morali da priznaju da je jedan od najkorisnijih timskih igrača koje smo ikad imali. Na stolu mu je stajalo nekoliko vrednih ponuda inostranih klubova, ali on je bio zadovoljan i ovde, gde ga svi poznaju i tapšu po ramenu.

Svetla velegrada lako su ga zaslepila. Detinjstvo i mladost provedeni u malom gradu i teška borba za dokazivanje u sportu izbacili su na površinu sve njegove komplekse, koje je najradije lećio po beogradskim noćnim klubovima, uvek u društvu lepih devojaka koje su se, već prema afinitetima, prosto lepile za njegove nabildovane mišice i dubok džep. Bilo mu je malo važno šta je od toga pravi razlog; voleo je da bude u njihovom društvu, a njihova spremnost da učine gotovo sve da bi bile s njim činila je da se konačno oseća vrednijim od drugih. Znao je da je to njegovih pet minuta, i koristio ih je maksimalno, ali nije imao pojma koliko će kratko trajati.

Iako ne preterano elokventan, na intervjuje za novine i televiziju odazivao se rado, uredno snimajući svaku emisiju u kojoj se pojavio i seckajući članke koji su o njemu objavljeni u novinama. Nikoga nije odbijao, pa mu ni poziv redakcije jednog lista za koji nikad nije čuo nije

bio neobičan. Novinarka se na intervjuu u njegovom stanu na periferiji, koji je dobio na korišćenje od kluba u kom je igrao, pojavila u ultrakratkom miniću i providnoj majičići, raskošna i koketna, svesna kako deluje na muškarce. I prirodno, izraženi ego kršnog sportiste stavljen je na ozbiljnu probu.

Šta se zaista dešavalo iza zatvorenih vrata stančića u ulici lipa u južnom beogradskom predgrađu, verovatno će zauvek ostati tajna, osim za njih dvoje. U svakom slučaju, nekoliko dana kasnije počeo je njegov pakao. Maloletna novinarka podnela je tužbu za silovanje, a mediji su jedva dočekali da svog dojučerašnjeg idola razapnu na stub srama. Uzalud se branio da je pohota bila obostrana, da mu nikad ne bi palo na pamet da silom dobije nešto što je svake noći mogao da ima dobrovoljno, da nikako nije mogao da zna da je devojka maloletna kad izgleda najmanje kao dvadesetpetogodišnjakinja, da takve stvari, konačno, ne dozvoljava ni njegovo strogo patrijarhalno vaspitanje poneto iz rodnog kraja u kom se neguju čojstvo i junaštvo. Mediji su odlučili da mu ne veruju. Iskopavane su fotografije s njegovih noćnih gradskih ludovanja, objavljujane priče sa anonimnim sagovornicama koje su govorile u prilog tezi da je njegova glad za mladim ženskim telima bila gotovo neutoljiva, apostrofirana je njegova sirovost i agresivnost na terenu, pravljena slika o nekome ko je jednostavno predodređen za nasilničko ponašanje. Klub je jasno i glasno ustao u njegovu odbranu, kao i brojne kolege, treneri i sportisti s kojima je igrao u karijeri. Čak ni sud nije imao drugačije mišljenje. Osuđen je na uslovnu kaznu, ali bilo je potpuno jasno da je njegova karijera gotova. Posebno reprezentativna. Sportista osuđen za silovanje u dresu s državnim grbom, to je bilo jednostavno nemoguće zamisliti.

Odluku suda prihvatio je relativno mirno, svestan da ništa ne može da učini, ali ljagu na svom imenu nikad nije preboleo. Gde god se našao, s kime god je pričao, tvrdio je da se tog dana seks dogodio uz obostrani pristanak. Vratio se u mali grad u unutrašnjosti da tamo završi karijeru, među ljude koji su verovali da njihov zemljak nije silovatelj, već samo žrtva velegradske bestidnice kojoj je neko dobro platio da uništi reputaciju njihovog junaka.

Novi pravosudni sistem revidirao je postupak i odredio bivšem nacionalnom heroju pet godina robije. Ali, njega više niko nije mogao da pronađe. Priča se da se odselio na Kipar ili u jednu bogatu arapsku

zemlju. Novinarka se u međuvremenu udala i napustila profesiju.

A istina?

Istina će najverovatnije ostati zauvek zaključana iza vrata malog stana u beogradskom predgrađu.

Čovek koji je na pola sata smenio TV redakciju

Bilo je obično beogradsko jutro. I obično jutarnje brijanje. Barem za popularnog novinara, voditelja i urednika. S obzirom na to da mu je snimanje bilo zakazano tek za pet popodne, nije žurio. Lagano je šetkao između kupatila i dnevne sobe, u jednoj ruci držeći četkicu s penom, u drugoj oštar brijač. Bila je to navika iz studentskih dana. Čudna, ali efikasna. Nikada se nije posekao, čak ni u situacijama kad je od ranog jutra morao da rešava privatne ili profesionalne probleme, ali je povremeno baš na taj način, u tih nekoliko minuta koje je provodio posvećen samo sebi, dolazio do neobičnih ideja koje je kasnije pretakao u zanimljive novinske članke ili scenarija.

Tog juskog jutra je, međutim, negde na pola puta između hodnika i dnevne sobe, ugledao nešto što ga je nateralo da istog časa odjuri u kupatilo, umije se i tako prekine svoje ritualno brijanje.

Mozak mu je radio trista na sat: „*Jun nikada nije bio topliji, temperatura već dvadeset i kusur stepeni, a na našoj televiziji puštaju bajate vesti i vremensku prognozu u kojoj predviđaju da će biti ispod nule. Bože, ne mogu da verujem da je neko mogao da napravi tako glupu grešku, Mora da su uzeli staru kasetu i pustili vesti iz decembra. Katastrofa! Čist amaterizam. I gde baš sad kad se očajnički borimo za rejting. Kakva budalaština...*“, misli su mu zbrkano jurile glavom dok je skamenjeno zurio u plavičasti ekran.

Doviknuo je svoje otkriće ženi i sinovima koji su već doručkovali u kuhinji, ali je izgledalo da ga nisu čuli. Ili ih nije bilo briga. Ionako je uvek, kada je o poslu reč, od svega pravio dramu. Nije više imao šta da čeka. Zgrabio je mobilni telefon i pozvao urednicu informativnog

programa, inače vrloiskusnu profesionalku, da barem proveri da li je lud ili njegova televizija pravi neoprostivu grešku.

- Kako nisi videla poslednje vesti?! - dreknuo je kroz slušalicu na urednicu i svoju dugogodišnju koleginicu. - Bile su, bre, neke vesti iz decembra, političari pričaju gde će na doček Nove godine! Ej! Ne mogu da verujem da si tako nešto dozvolila, je 1' ti shvataš da od sramote nećemo moći ni na ulicu da izađemo?! Gazda će da poludi, a kolege će da nas ubiju od zajebancije. Neko kod tebe u redakciji mora da dobije otkaz, je 1' shvataš?!

Urednica je, i sama vidno uzbuđena, obećala da će odmah ispitati slučaj i preduzeti sve što može. Prekinuće program i pustiti prave vesti s kaironom na kojem će pisati izvinjenje gledaocima, ili će već nešto smisliti. I zaista, svesna kakva je brljotina napravljena, kao furija je utrčala pravo u redakciju informativnog programa i obušila se na sve prisutne, rečnikom kakav niko do tada od nje nije čuo, a verovatno više ni neće. Potom je odmarširala do režije s novom turom oštrih reči, a onima koji su pokušavali da je smire ili objasne situaciju pokazivala je prstom na sekretarijat televizije i obećavala momentalni otkaz. Prema svedočenju nekolicine prisutnih tog jutra u redakciji, razbesnela urednica je tog lepog junskog jutra otkaz dala i nedužnoj spremačici, samo zbog toga što joj se našla na putu dok je ona goropadno urlajući jurcala hodnicima. Apokalipsa danas, bio je kratak komentar zaposlenih.

Gnevnoj urednici trebalo je dobrih pola sata da malo spusti loptu i saslušaja svoju zamenicu i šefa smene u režiji, koji su uporno tvrdili da nemaju pojma o čemu je reč, i da su emitovane sasvim regularne vesti. Tek kada se malo pribrala, dokazali su joj svoju tvrdnju puštajući joj traku „problematičnih“ vesti na monitoru na kom se jasno video tajmer s odgovarajućim vremenom emitovanja. Poverovala je tek kada se izbezumljena zamenica setila da iz garderobe pozove voditelja koji je vesti čitao da potvrdi uzrujanoj urednici da nikakve greške nije bilo. Bila je potpuno zbunjena.

Za to vreme, popularni voditelj je u svom stanu nastavio s ritualnim brijanjem, glasno komentarišući kakav se, eto, skandal upravo dogodio na televiziji gde radi. Nije se trudio ni da prikrije izvesnu dozu zadovoljstva što je baš on prvi reagovao, kako se nešto slično ne bi ponovilo. Čak je naglas počeo da smišlja i teorije zavere, prema kojima je sigurno bila reč o sabotazi konkurencije, ili su možda prste umešale i

neke strane obaveštajne službe kojima se ne sviđa gazda televizije... Prekinuo ga je glas njegovog mlađeg sina iz dubine dnevne sobe:

- Čale, ti si skroz odlepio, šta dramiš bezveze? Zar ne vidiš da gledamo snimak utakmice od zimus, pa su slučajno snimljene i tadašnje vesti.

U dva koraka ponovo se našao ispred televizora. Pogled mu se prikovao za video rekorder koji je preo kao umiljato mače.

Kakav blam! Znao je da telefon samo što nije zazvonio. Bilo je pitanje trenutka. Javio se kratkim „da“, a onda odmakao slušalicu od uha koliko god je mogao. Reči koje mu je tom prilikom izgovorila prijateljica ostaće tajna. Možda i bolje što je tako.

Čovek koji je na pola sata smenio čitavu redakciju jedne od tada najgledanijih televizijskih stanica u Srbiji danas radi kao producent gledane emisije na drugoj televiziji, jer ona na kojoj se žestoko izblamirao više ne postoji. Voditelj je, kao što je i bio, od imena, ugleda i poštovanja, i veruje da je njegov slučaj zaboravljen. Tako mu je, priznaje, malo lakše.

(Ne)moralna pogodba

Jedra i ultratalentovana brineta pojavila se na muzičkoj sceni u pravo vreme. Estrada, koja je tek počinjala da stiče obrise onoga što je danas, bila je do grla zakopana u šund i kič, pa je njena pojava na suprotnoj strani muzičke medalje predstavljala pravo osveženje. Iako su, realno, njene skromne glasovne mogućnosti i u takvom rasporedu stvari bile duboko u senci prirodnog i magnetičnog seksepila na koji nijedan muškarac balkanske provenijencije nije mogao da ostane ravnodušan. Ta činjenica, uz dva-tri pevljiva hitića, bila je dovoljna da se lepotica nađe među estradnom elitom u nastajanju. Malo je ko znao, a još manje je koga zanimalo to što je raskošna lepojka ujedno i vrsna muzičarka koja svira nekoliko instrumenata i ima diplomu muzičke škole.

U početku, status seks simbola nije joj smetao, čak se trudila da ga naglasi. Na ludim gradskim žurkama, koje su u to vreme organizovane gotovo svake večeri, pojavljivala se, u skladu s tadašnjom modom, u najtesnijim trikoima na svetu, s grudima koje su se sasvim jasno ocrtavale kroz prozirni materijal, a spotove je snimala u vrtoglavim mini suknjama i majicama koje su više otkrivale nego što su pokrivale njene raskošne obline. Međutim, način života oličen u paroli „seks, droga i rokenrol“ došao je po svoje. Da platimo, da vidim šta ste imali, molim...

Uskoro su glavna velegradska lepotica žestoko zaglibila u pakao narkomanije. Smršala je, njene obline ni izdaleka nisu bile tako zanosne, ali je ujedno i sasvim izgubila pojam o sopstvenoj vrednosti, pomislivši da je zvezda kakvu ovi prostori nikada nisu imali. Do dna joj je nedostajao još samo mali korak. Koji je, naravno, uskoro i napravila.

Gostovanje u uglednoj i gledanoj televizijskoj emisiji trebalo je da predstavlja najavu za njen drugi album i konačan dokaz da su priče o

posrnuloj karijeri notorna laž. Desilo se upravo suprotno. Nervozna i besna pevačica napala je organizatora emisije koji ju je zamolio da nekoliko minuta pričeka svoj red, članovi njenog benda su joj zdušno pripomogli u tome, a incident se pretvorio u opštu tuču u kojoj je moralo da interveniše obezbeđenje televizije i s puno muke razdvoji zavađene strane. Skandal nikome nije bio u interesu, pa ova priča nije imala medijski nastavak, ali njen ugovor s diskografskom kućom o objavljivanju albuma momentalno je otkazan, kao i turneja koja je bila planirana po njegovom objavljivanju.

Koliko juče devojka o kojoj su muškarci sanjali mokre snove a sva vrata se pred njom praktično sama otvarala, našla se na dnu. Popularnost je jenjavala filmskom brzinom, izvori prihoda presušivali, a teška narkomanska zavisnost tražila je svoje. U potpunom očajanju zvala je znane i neznanje sa molbom da joj pomognu „još samo ovaj put“; zakucala je na stotine vrata koja su, ovog puta, za nju ostala čvrsto zatvorena. A onda se jedan od bivših sponzora, prebogati vlasnik privatne građevinske firme i nekad njen veliki fan, smilovao. Daće joj novac. Uz dva uslova. Drugi je bio da otputuje na poznatu svetsku kliniku na lečenje od zavisnosti. Prvi, da pre odlaska održi koncert samo za njegove oči. U njegovom luksuznom stanu u centru grada. Ona i njena violina. Bez garderobe. I bez prava da kaže ne.

Te noći, samo nekoliko minuta pošto je izašla iz njegovog stana, osećajući se kao najprljavija kurveštija na svetu, ufiksala se kao nikad do tada. A onda je nestala na nekoliko godina. Vratila se kao nova žena, sazrela kao osoba i kao muzičar, ali tragove bivšeg života vreme nije uspelo da izbriše. Zato i danas mnogi misle da se nije odrekla nijednog od svojih poroka. I zato nikada nije povratila slavu koju je imala. A i vremena su se promenila. Mladih i lepših od nje bilo je na svakom koraku. Njena muzika je malo koga zanimala. Nije se nikad pomirila, ali je naučila da se nosi s tim. Njen spasilac, koga je godinama u tuđini mrzela zbog poniženja koje joj je priredio, već neko vreme je duboko pod zemljom. Jednog dana u godini, onog datuma kad je pred njim kao od majke rođena s mukom izvlačila najlepše tonove iz svoje violine, u rano jutro pojavi se na njegovom grobu i ostavi svežu, crvenu ružu. Barem toliko može da učini za onaj deo njihove pogodbe koji joj je spasao život.

Knjiga od 100.000 dolara

Za manekenke se obično, sigurno s pomalo zlobe, priča da duže mogu da izdrže bez maske pod vodom nego s ozbiljnom knjigom u rukama. Međutim, čak i to uvredljivo pravilo ima izuzetaka.

Poznati, beogradski književnik i boem dokoličario je u svojoj omiljenoj fotelji, opušten posle dugo pisanog i konačno završenog romana, prelistavajući nezainteresovano stare modne časopise svoje supruge i povremeno nežno milujući sjajnu dlaku raskošnog terijera koji mu je ležao sklupčan pored nogu. Ipak, misli su mu bile daleko od lepota na stranicama magazina. Tek što se vratio od svog izdavača, sasvim nezadovoljan predlogom dizajna korica svog novog dela. Suviše tamni tonovi ilustracije, znao je, nisu na pravi način oslikavali nit koju je provlačio kroz stranice svog budućeg bestselera. Smetalo mu je to i činilo ga nervoznim. Zato je posegao za proverenim lekom za napetost. Već drhtavom rukom nasuo je domaću lozu u čašu i ispio je naskap, zalivajući njen oštar ukus velikim gutljajima kisele vode. A onda mu se pogled zaustavio na stranici italijanskog modnog magazina koji mu je počivao na krilu. Zagonetni osmeh lepotice s fotografije zaustavio mu je dah. Kako je i sam u svojim romanima često opisivao, osetio je leptiriće u stomaku, kao junak koji konačno ugleda onu za kojom je tragao prethodnih dvestotinak stranica. Njegovo oduševljenje bilo je, ipak, drugačije prirode. Počastio je sebe polušaljivom misli da se tako osećao i Da Vinči kad je prvi put ugledao tajanstveni osmeh veličanstvene Đokonde.

Što je duže posmatrao osmeh lepotice iz magazina, postajalo mu je jasnije šta treba da učini. Ustao je iz fotelje, nazvao izdavača i obavestio ga da se stvori u obližnjoj kafani gde su se često nalazili u roku od

odmah. Potom je kao furija projurio velikim stanom u potrazi za makazama, koje je konačno pronašao na dnu fioke svog radnog stola. Sa strašću zaljubljenog tinejdžera iz magazina je isekao krug iz koga se smešilo lice i blistao osmeh njegove Đokonde.

- Vidiš ovu devojkicu, njeno lice stavi ispod naslova knjige, a oko toga šta god hoćeš! - uzviknuo je s vrata kafane zaprepašćenom izdavaču koji ga je već čekao. Iskusni knjižar je znao da se ne treba raspravljati s velikom spisateljskom zvezdom koja je imala blanko ponudu od svih velikih srpskih izdavačkih kuća, i za to je polemika izostala. Samo je klimnuo glavom.

Novi roman poznatog pisca dostizao je tiraže o kojima su konkurenti mogli samo da maštaju. Pisac se samo smeškao, kao njegova Đokonda s korica, a izdavač je zadovoljno trljao ruke, praveći pauzu samo da štampariji izda nalog za doštampavanje tiraža. Ruku na srce, to i nije bilo čudo, jer su se i raniji romani našeg junaka prodavali više nego dobro. Ipak, on nikada nije mnogo voleo da se kreće po elitnim beogradskim mestima jer je, kao čovek boemske tradicionalne varijante, više voleo da uživa u dugim političkim raspravama s prijateljima u jednoj neuglednoj kafanici na stotinak metara od kuće. Povremeno, međutim, ispunio bi i neku pomodnu želju svoje atraktivne supruge da ih vide na nekom „in“ mestu. Znao je da mu to na neki način spada u radnu obavezu popularnog pisca, ali i da je znak poštovanja prema vernim čitaocima, koji će sutradan u novinama videti kako je on čovek od krvi i mesa i da živi zavodljiv urbani život.

U prestižnom beogradskom hotelu zakazana je revija poznate italijanske modne kuće. Bio je to medijski događaj nedelje, a za takve manifestacije on je redovno dobijao pozivnicu. Bilo je vreme za još jednu medijsku predstavu. Tog utorka ionako nije imao pametnija posla. Preživeće već i tu dosadnu modnu reviju, lakonski je pomislio. Uzdignuta pista, manekenke čudnog hoda, blicevi fotoreportera, snobovi, uzdasi neudatih gospođica, besplatno piće, tatini sinovi i novo, i već viđeno. Još jedan koktel, pa kući pred pisaču mašinu.

- Izvinite gospodine, da li ste vi...? - obrati mu se po imenu uglađeni mladi gospodin sa akcentom iz jedne od bivših bratskih republika.

- Da, da izvolite - mrzovoljno mu odgovori pisac, očekujući da ispred sebe ima nekog novokomponovanog urednika jugonostalgičara i molbu za neko gostovanje ili intervju.

- Izvinite što ću vas pitati, da nemate slučajno stotinak hiljada dolara da mi uplatite na račun? - mrtav hladan upita ga mladić.

- Lepa šala - odgovori pisac, sad već bolje odmerivši neznanca.

- Ne, nije šala, gospodine. Toliko su naši advokati procenili da je trebalo da mi platite. Naravno, da je Ona dozvolila! - uz osmeh mu odvrati tajanstveni lik.

Nedoumica nije dugo potrajala. Nepoznati gospodin, čiji je identitet u luksuznom hotelu bio enigma samo za neobaveštenog pisca, bio je art direktor jedne od najvećih italijanskih modnih agencija. Agencije koja, pri tome, ima višegodišnji i važeći ugovor s manekenkom čiji je lik na koricama njegovog romana. Pisac, njegova supruga i nekoliko prijatelja koji su slušali ovaj fantastični dijalog bili su šokirani ovim saznanjem. Zavladao je mučan tajac.

- Izvinite, još jedno pitanje. Koliko ste kilograma teški? - nastavi art direktor da zbunjuje prisutne.

- Ne razumem. Sedamdeset osam kilograma, ako vam je to baš bitno - odgovori pisac.

- E pa, gospodine, baš toliko ste izgleda i srećni! Nećemo vas tužiti, jer je Ona zapretila da će raskinuti ugovor s nama ako tužimo njenog omiljenog pisca! Poštujemo to. Ona je naš top model. Prosto vas obožava. Iz Beograda je i kaže da ste svojim romanima obeležili njenu mladost. Izvolite Njenu vizitkartu, zamolila me je da vam, ako vas vidim, poručim da bi volela da ima tu knjigu s posvetom, i da bi vas rado ugostila ako vas put nanese u Milano.

Narednog jutra pisac je odšetao do pošte kod Kalenić pijace i poslao knjigu s posvetom svojoj Đokondi. Kroz nedelju dana ona je njemu poslala najnoviji set svojih fotografija. Opet su tekli neki dani zemaljski. U jednom od intervjua pred kraj te godine pisac je, onako uzgred, pomenuo da Novu godinu planira da dočeka u Italiji, kako reče, možda u Milanu. Sa suprugom, naravno.

Neka druga alatka

On važi za velikog baju. Šmekera, šarmera, švalera, srcelomca... Uvek je okružen prelepim devojkama. Na tezgama po Evropi, u video-spotovima, u beogradskim kafanama. Iako ne može da se pohvali bogznakakvim fizičkim izgledom, malo je muškaraca koji mu ne zavide kad ga vide u društvu tolikih lepotica. Uz neizbežna pitanja: „*Koliko li sve to košta?*“, ili „*Šta to on ima što mi nemamo?*“.

Pre nekoliko godina, kada je konačno shvatio da „i pevcu vreme ide“, poznati pevač pustio se u promet. Sve do tada jedan od najvećih papučara srpske estrade, čovek koji ni u prodavnicu nije išao a da se pre toga o garderobi i frizuri ne konsultuje sa svojom suprugom, preko noći se premetnuo u zavodnika od imena i stila. I to upravo uz podršku voljene žene.

Kada su se suočili s činjenicom da mu prihodi opadaju proporcionalno s popularnošću, supružnici su rešili da nešto preduzmu. Nešto drastično. S obzirom na to da je njihov brak već davno postao platonski, a ljubav nalik onoj kakva vlada između brata i sestre, lako su se složili da je poslednji trenutak da se njegova posustala karijera podgreje ljubavnim skandalima i aferama. U Srbiji, u kojoj se silikonske lepotice prodaju za sitniš, to nije bio preterano težak zadatak. I ubrzo, od papučara, pevač postade ruralna verzija Don Žuana. Postojala je, međutim, jedna stvar na koju nisu ni pomišljali kad su krenuli u ovu akciju...

Već posle nekoliko meseci ljubavničke kampanje, među devojkama koje su angažovane za poslovnu i svaku drugu pratnju poznatog pevača proneo se loš glas, veliki zavodnik i nije bio tako veliki ljubavnik. Svaki put kada bi trebalo da pređe na stvar, baja bi „prsnuo“ pre vremena i od

seksa ne bi bilo ništa. Pravdao se da je pod stresom, da se loše oseća što vara ženu, ćutanje je plaćao duplo, ali ni u poslu kao što je prostitucija nije sve u novcu, pa je priča počela da se širi kao plamen. Antireklama kakva mu zaista nije bila potrebna. Nešto je brzo trebalo smisliti.

Te večeri, kada je u poznatom beogradskom restoranu, držeći sopstvenu ženu za ruku, na uho zajedničkoj prijateljici, jednoj od najstarijih beogradskih „madam“, šapnuo da želi da nauči da „liže najbolje na svetu“, gospođa samo što nije pala sa stolice. Posle početnog šoka i tihe tirade kako su „definitivno pogubili sve kompase kad traže tako neku glupost“, profesionalka u njoj je pobedila, i ona je poznatom pevaču zakazala „časove“ sa svojim najatraktivnijim Stićenicama. „Nastava“ se odvijala u jednom stanu na Vračaru, iznajmljenom posebno za tu priliku. Dva meseca je baja gotovo svake večeri savladavao tehnike oralnog seksa uz pomoć dve strpljive, iskusne prostitutke, koje su se ugovorom obavezale da o tome nikada neće progovoriti ni reč.

Nedugo potom, pevač je nanovo krenuo u krevetske avanture po Srbiji i šire, ovoga puta mnogo sigurniji u sebe. Devojke koje su imale priliku da budu s njim tvrde da više ni ne pokušava klasičan seks, ali da mu vešte ruke i jezik niko ne može osporiti. Baja i njegova supruga širokih shvatanja zadovoljno trljaju ruke. Otkako mu je porastao ugled među zadovoljnim lepoticama, što bakšišem, što jezičkim umećem, porasli su i prihodi s tezgji. I ne samo to. Pojedine njegove obožavateljke, gospođe gastarbajterke u pristojnim godinama i s većito umornim muževima, koje su čule za njegove jezičke akrobacije, plaćaju mu solidne sume za „treći blok“ u njihovom krevetu. Zadovoljstvo je obostrano. Trostrano, zapravo. Jer, ni bajina žena se ne žali. Naprotiv.

Osmi minut

Suspešnim beogradskim biznismenom srećem se jednom mesečno. Ili ređe. I to nam je obojici taman. Nikad nismo postali prijatelji, ali smo takoreći od kada smo se upoznali jedan drugog svrstali u kategoriju onih drugara s kojima voliš da sedneš povremeno, jer te ne pita kako ti je na poslu, kako su ti žena i deca, jesi li kresao nešto skoro i kako si prošle nedelje prošao na kladionici. Pričaju se neke skroz blesave priče, trivijalne i planetarno važne, obične a potpuno sulude, i taj susret ti dođe skoro kao terapija. Jednostavno, posle takvog razgovora primetiš da si živ.

Nekad je bio uspešan sportista, reprezentativac, a kad je zbog povrede morao da napusti sport, bacio se na knjigu, u rekordnom roku završio ekonomiju i sada je vlasnik jednog od najuspešnijih privatnih preduzeća u Srbiji. I član upravnog odbora u silnim sportskim klubovima. Jednom prilikom, za malim četvrtastim stolom u našoj kafanici, ničim izazvan, ispričao mi je ovu priču. Svoju priču. Evo...

Neupadljivi sivi pežo uklizao je oštro na parking motela. Moj poznanik nikad nije voleo francuske automobile i daleko se bolje osećao u svom blindiranom BMW-u, ali morao je da smanji rizik na najmanju moguću meru. Zato je za sastanak i izabrao ovo mesto. Tridesetak kilometara od centra, motel prepoznatljivog naziva bio je dovoljno udaljen od glavnog puta, okružen gustom četinarskom šumom i poznat uglavnom ljubavnicima koji su hteli da ostanu daleko od očiju javnosti.

Pogledao je za svaki slučaj u retrovizor kako bi se još jednom uverio da ga niko ne prati, a zatim sa zadnjeg sedišta uzeo crnu samsonajt tašnu sa šifrovanom bravom. Brzim korakom, u kome se prepoznavala gipkost bivšeg sportiste, prešao je nekoliko metara do ulaza u motel,

otresao nekoliko kišnih kapi s mantila i zakoračio u polutamno predvorje. Produžio je pravo pored recepcije ne obraćajući pažnju na radoznali pogled postarije žene u plavoj uniformi iza pulta. Dobro je poznao raspored prostorija u motelu. Prolazeći kroz restoran, zadovoljno je konstatovao da je odabrao pravo vreme za sastanak. U 11 pre podne restoran je bio potpuno prazan. Produžio je do vrata na kojima je pisalo „Private“ i ušao bez kucanja.

Čovek s kojim je imao sastanak već je sedeo u udobnoj fotelji od crne kože, a ispred njega, na niskom pravougaonom stolu, stajala je šolja još vrućeg čaja. Domaćin je zagladio svoju gustu crnu kosu i ustao da pozdravi pridošlicu.

- Tačan si, kao i obično - nasmejao se široko, pokazujući niz belih pravilnih zuba, i pružio ruku koju je gost u kišnom mantilu spremno prihvatio.

- A ti si, vidim, i dalje u punoj formi. Kada si prešao na čaj? - kroz smeh odvrati on dok je skidao mantil. - Viski je tvoja ružna prošlost, priča se.

Polušaljiva žaoka ostade za trenutak u vazduhu, jasno stavlajući do znanja da stari računi ni izdaleka nisu izmireni. Neko tiho zakuca na vrata i ulazak konobara prekinu neprijatnu tišinu. Iako ih je, naravno, obojicu poznao, iskusni sredovečni konobar nijednim gestom to nije pokazao. Primio je narudžbinu i tiho se udaljio.

- Vreme je da pređemo na posao.

I pored toga što je bio samo u tankoj beloj košulji i laganom sakou, osećao je da mu se graške znoja skupljaju na visokom čelu ispod nestašnih pramenova proređene kose. Stavio je tašnu na sto i veštima pokretima namestio brojčanik na šifru koja je otvarala bravu.

Ni čovek prekoputa njega nije uspevao da prikrije uzbuđenje. I nesvesno, nagnuo se preko stola kako bi što pre zavirio u sadržaj tašne. Svežnjevi novčanica od po sto evra ležali su uredno složeni na dnu. Pružio je ruku na kojoj je sijao veliki zlatni pečatnjak i uzeo jedan svežanj. Prelistao ga je vešto poput mađioničara koji se igra špilom karata.

- Sve je tu, ne misliš valjda da bih se spuštao tako nisko? - više retorički upita čovek s druge strane stola.

- Ne, naravno, nikad i nisi. Uvek si bio iznad svih nas - ironično mu uzvрати poslovni partner. - Ne sumnjam u tebe, samo uživam u ovom

zvuku.

- Dakle, garantuješ mi da će se sve odvijati onako kako smo se dogovorili?

- Jesam li ikad omanuo?

- Pa... sećam se, recimo, početkom osamdesetih... - nije stigao da završi rečenicu.

- Pusti, tad smo bili klinici - crnokosi je halapljivo grabio svežnjeve novčanica i trpao ih u tamnoplavu sportsku torbu s poznatim logotipom.

Jedan od derbija srpskog fudbalskog prvenstva počeo je minutom ćutanja zbog tragične nesreće visokog fudbalskog funkcionera, ali ni ta činjenica ni sitna kiša koja je čitavog dana dosadno sipila nije mogla da pokvari praznični ambijent na stadionu na koji su vrhunske ekipe odavno stizale godišnje samo jednom, ili nijednom. Navijači uvek suludo veruju u bolje sutra svog omiljenog tima. Sudija je dao znak za početak utakmice, i mršavi sedokosi gospodin u skupim cipelama nesvesno je pogledao prema semaforu. Nadao se da niko ni ovog puta neće primetiti njegovu nervozu. Napeto je pratio događaje na terenu, povremeno bacajući pogled na sat. Minuti su prolazili suviše brzo za njegov ukus. Nije ga brinuo konačni rezultat, znao je da provereni prijatelj tu neće omanuti, ali bi njegov švajcarski finansijer bio vrlo nezadovoljan ako gol ne padne do desetog minuta. Tu je kvota, a time i njihova zarada, bila mnogostruko veća.

Tekao je osmi minut kad se visoki centarfor u belom dresu stušio prema suparničkom kaznenom prostoru. Protivnički igrači su se odbijali od njega kao bilijarske kugle. Bio je već duboko u šesnaestercu kad je kapiten gostiju pokušao da ga povuče za dres, ali već je bilo kasno. Lopta se zakoprcala u mreži.

Iskusno, gospodin u sivom mantilu nije euforično skočio sa svog sedišta kao većina na stadionu. Znao je da su neke od kamera koje snimaju utakmicu uperene u njega. Dostojanstveno je ustao sa svoje stolice u počasnoj loži na zapadnoj tribini i mahanjem pozdravio navijače koji su mu klicali.

Tada nisam bio sasvim siguran da li da verujem svom drugaru. Sada već...

Loše odigrana uloga

Prvi dan u zatvoru

- Ej, bato, vidi, glumac! Onaj, bre, glumac iz one serije, znaš... Što je bio faca, bre... - dvojica policajca u prijemnoj kućici gurkali su se kao đaci dva minuta pre nego što zazvoni za veliki odmor.

Krupni sredovečni muškarac svetle kose, lica dobro poznatog iz brojnih filmova, serija i TV reklama, pokušavao je s mukom da siđe iz „marice“ ruku vezanih na leđima, uz pomoć uniformisanog policajca koji se očigledno trudio da bude nežniji prema njemu nego što je inače bio prema zatvorenicima koji stižu u izdvojeno odeljenje najvećeg srpskog zatvora.

- Šta li je uradio, šta misliš... - čuvari su i dalje s nevericom gledali prema poznatom licu, dok se teška metalna kapija, lagano klizeći po šinama, otvarala da primi novog stanovnika srpske „kuće izlazećeg sunca“.

- Ma, ja mislim da je to neka fora, mora da snimaju neki film. Znaš da je on već igrao krimose...

Sedmi dan u zatvoru

Već su ga prihvatili kao svog. Svaka spavaonica bila je klan za sebe, iako su u njegovoj uglavnom bili lakši slučajevi, muž nasilnik koji je imao baksuz da mu je šurak mudo u MUP-u, diler marihuane, momak bez kinte da plati kaznu za preticanje preko duple pune, penzos koji je razbio izlog lokalnog dućana da učutka krčanje stomaka s pola čajne kobasice i polubelim hlebom od juče, član obezbeđenja jednog splava koji je prekoračio nužnu odbranu... Kako i ne bi. Zajedno su ustajali, zajedno se brijali na suvo ili ledenom vodom iz pocrnelog umivaonika, zajedno jeli splačine koje je odabrao zatvorski dijetetičar, gledali „Dnevnik 2“, igrali

šah s plutanim pampurima umesto topova, i poker izandalim i na desetak mesta obeleženim kartama. Uklopio se. Šta mu je drugo preostalo? Rad na obližnjoj farmi nije mu toliko smetao kao noći koje nikad da se završe.

Znao je da će se to dogoditi, kad-tad. Čuvar je upao u spavaonicu ne obraćajući pažnju na to što je povećerje već davno prošlo.

- Glumac, ajde 'vamo, upravnik te traži - zagrmeo je. Svi su se pravili da spavaju. I on bi, da je prozvano neko drugo ime. Umorno je podigao glavu s tvrdog i prljavog jastuka.

Upravnik je sedeo u košulji s podvrnutim rukavima, i nogama podignutim na masivni izlizani sto od punog drveta.

- Jesi li dobro, glumac? Ne maltretiraju te mnogo ovi moji?

Ćutao je...

- Dobro, glumac, šta ti je to trebalo... Ti si zvezda, bre... Jebeš te tvoje silne prijatelje kad ti ni dobrog advokata nisu našli. Ili je ovo neka žešća folirancija? Ono, priprema za ulogu i te fore... Hajde, reci slobodno, neću nikom da kažem...

Nastavio je da ćuti, pogleda prikovanog na crne cipele koje su ga đavolski žuljale.

- Dobro! Vodi ga!

Šesnaesti dan u zatvoru

- Ti, bre, glumac, nisi normalan - ekipa spavaonice 10c sedela je na gomili dasaka za šalovanje, pobeelih od stotine bliskih susreta s betonom i malterom, pored impozantne građevine koja je nicala uz magistralni put. Bilder koji je služio prekoračenje nužne bio je zdravo besan:

- Zašto puštaš da te ovako maltretiraju?! Jebote... deset dana čistiš WC, svima nam glancaš cipele, ovde si na kolicima; riknućeš, bato, izgubio si dva'es' kila. Jeb'la te ta tvoja uloga. Jeste li svi vi glumci tako ošinuti?

Gledali su u njega radoznalo, na trenutak batalivši zidarske sendviče od četvrt hleba i sto grama podriguše, očekujući da, konačno, progovori i otkrije im tajnu koja ih danima golica. Prešao je pogledom brzo i pažljivo preko njihovih lica, iskusno, kao što je često znao na sceni svog matičnog pozorišta, procenjujući kako će publika te večeri reagovati, hoće li biti euforičnih ovacija ili samo kurtoaznog aplauza. Nije mu se

svidelo ono što je video, i mogao je nepogrešivo da predvidi njihovu reakciju, ali je ipak samo odmahnuo glavom i nastavio da žvaće odvratan sendvič.

- Glumac... Jebi se! Baš!

Dvadeset peti dan u zatvoru

- I, kako ti je bilo ovde kod nas? Jesi li skupio dovoljno materijala za nastavak one tvoje serije? - u glasu čuvara nije se nazirao ni tračak sumnje. Redom je spuštao njegove stvari na široki pult i izgriženom grafitnom olovkom štiklirao stavke na formularu. - Svašta si ovde prošao, valjaće ti, valjda...

Slušao ga je s pola uha, nesvesno brojeći sekunde do trenutka kad mu je čuvar pružio olovku da potpiše otpusnu listu. Okrenuo se na peti, s tugaljivim osmehom na licu, i gotovo se sudario s upravnikom koji mu je stajao tik iza leđa. Lica su im bila udaljena tek nekoliko centimetara.

- E pa, glumac, moram da ti priznam da si karakter. Ajde sad, kad je sve gotovo, reci mi... Šta si to uradio da zaglaviš ovde? Ili si se stvarno spremao za film? Hajde, molim te... Moja žena i tašta te prosto obožavaju. Evo, obećavam da neću nikom da kažem...

Osetio je neodoljivu potrebu da odvali desnim krošeom po njegovoj ljigavoj faci, ali godine provedene u vežbi da na sceni bude neko drugi su presudile, i on se izmaknu pola koraka.

- Izvinite, gospodine upravniče, da li bih mogao da prođem? Hvala...

Sloboda

Kapinja kazneno-popravne ustanove sporo je klizila u stranu, dok su se ista ona dvojica čuvara koji su ga dočekali nešto došaptavali u prijavnici. Zakoračio je izvan zatvorskog kruga i duboko udahnuo vazduh. Dvadesetak metara dalje stajao je parkiran tamnoplavi megan. Vozač ga pozdravi sa dva kratka pritiska na sirenu. Ušao je u kola, tresnuo kesu sa stvarima na zadnje sedište i bacio „kosku" svom kumu, jednom od direktora u jakoj medijskoj kući.

- Jeb'o si mi kevu, kume, ti ne možeš da veruješ šta se unutra dešava...

- Ćuti, bre, frajeru, super si prošao. Dvadeset pet dana za svu onu lovu, to može samo ovde i sad... I s mojim advokatom. Je 1' da da je car? - samozadovoljno ga prekinu kum.

- Ne seri, nisi ti bio unutra, nego ja...

- Pa šta je trebalo?! Da svi padnemo zbog tebe? Što nisi pazio gde držiš falš putne naloge. U kaseti sopstvenih kola... Pametan si do jaja... Uostalom, šta te boli uvo? Ionako svi misle da si se spremao za ulogu.

Prijateljstvo, zanat najstariji

- Halo, bato, gde si... moram nešto da ti kažem.
- Reci, mala, šta treba?
- Ma ništa, nije baš prijatno... Znaš, rešila sam da se pomirim s mužem pa mi treba gajba, ako bi mogao...
- Čekaj malo, seko, nismo se tako dogovorili... Tek sam renovirao sve, puk'o silnu lovnu, rekli smo barem do jula, avgusta...
- Ne, ne razumeš, treba mi u roku od tri dana. Frka je.
- Čekaj, znaš li ti šta pričaš? Dogovori smo se da ti renoviram gajbu i živim u njoj godinu dana. Nije prošlo ni tri meseca.
- Znam. Moraš da izađeš u roku od tri dana, čuješ...
- Ti si luda. Osmi je decembar, napolju je minus beskonačno, veje k'o na Himalajima. Sve i da hoću, gde da odem za tri dana? Ajde da sednemo i smislimo nešto. Evo, čim prođe Nova godina, smislićemo nešto...
- Neće moći. Snađi se. Za tri dana gajba mora da bude prazna, ili...
- Šta ili?! Šta ili... Pretiš mi? Ej, šta se desilo s tobom, reci ako mogu nekako da ti pomognem, u čemu je problem...
- Ne mogu da pričam, izađi do ponedeljka i neće biti problema.
- Gde da idem, crna ti, ajde da smo Maja i ja sami, ali beba... Znaš da je tek napunio dva meseca, gde ću ga sad...
- Na zanima me. Zvaću te u nedelju da proverim kako ide pakovanje. Čao.

Klik. Tu, tu, tu, tu...

Još je držao slušalicu na uhu, u potpunom šoku i neverici. Nemoguće. Ova reč mu je odzvanjala glavom dok je vrteo film kako se uopšte našao u ovoj situaciji.

Njih dvoje su se pobratimili još u srednjoj školi. Bili su praktično nerazdvojni. Ona je bila devojka čije su društvo svi želeli, a on običan

momak koji je držao kišobran kad god je po njoj pljuštalo. Ona je njega upoznala s drugaricama i otkrivala mu kako izgleda neulepšana ženska strana sveta, a on je nju branio od nasrtljivih udvarača, lagao njene roditelje i tražio je po gradskim budžacima kad bi pobegla od kuće. Mnogo toga su prošli zajedno. Život ih je razdvojio kad je ona, odmah posle srednje, umesto na glumačku akademiju, o kojoj je uvek sanjala, odlučila da se uda za boksera koji živeo u Italiji, a on posle vojske krenuo u marketinške vode.

Desetak godina kasnije pojavila se iznenada u ofisu marketinške firme u kojoj je radio. Ispričala mu je svoju tužnu priču o zlostavljanju i begu iz Italije sa tek rođenim sinom, o pokušaju da se vrati glumi u šokantnoj amaterskoj predstavi u kojoj su svi glumci goli; o tome kako se ponovo udala za nekog biznismena koji trguje polovnim automobilima, a potom i od njega razvela, o lancu butika koje drži po Srbiji... I da, donela mu je „projekat“ u kojem bi mogao da joj pomogne. Njen najbolji drug. Pobratim. Njen bata.

Nije se dvoumio ni trenutka. Kao da se nikada nisu ni razdvajali. Njeni pevački kvaliteti nisu mu ulivali poverenje, ali je u ime starog drugarstva ubedio svoje šefove da stanu iza nje, i potegao debele veze da joj ugledna izdavačka kuća objavi debi album.

Kada se, nedugo potom, oženio i rešio da se skući, već prilično poznata pevačica ponudila mu je, onako sestrinski, rešenje stambenog problema.

- Slušaj, imam neku gajbicu blizu centra, prizemlje, treba malo ulaganja, ali ako hoćeš da je središ, uzmi bar na godinu dana. Dok ne nađeš nešto bolje. Ne mogu baš badava da ti dam, ali dogovorićemo se...

Ponuda nije izgledala loša. Blizina centra je presudila, pa iako je renoviranje koštalo više od godišnje kirije, on je bio zadovoljan. Tek oženjen, s bebom na putu, nije brinuo mnogo zemaljskih briga. A onda je tog dana zazvonio telefon...

Bio je u panici. Kako pronaći stan u Beogradu usred decembra, za tri dana. Nemoguća misija. Maji nije smeo ništa ni da kaže. Pozvao je sve gradske agencije, desetine prijatelja i stotine poznanika, ali rešenja nije bilo. Javila se, kao što je i rekla, u nedelju uveče.

- Dakle? Kad dobijam ključeve?

- Da li je moguće da mi ovo radiš? Bio sam tu za tebe kad niko nije. Sredio sam ti ovo sranje od gajbe i sad me teraš napolje... Ej, šta je tebi...

- Pusti patetiku, kad odlazite?
- Ne znam, nisam još ništa našao, daj mi još nekoliko dana...
- Dodi za sat u kafanu na uglu, smislićemo nešto...

Ponadao se da se u njoj probudila osoba koju je poznavao, da je sve bio samo glupi nesporazum...

Čim je kročio u kafanu, shvatio je da je pogrešio. Pevačica, njegova najbolja drugarica, sedela je sa trojicom mračnih likova čiji pogledi nisu obećavali ništa dobro. Nije imao kud. Jedan od gorila je ustao, a on je zauzeo njegovo mesto.

- Dobro, reci mi o čemu se radi, šta je pošlo naopako...
- Umukni više! Nisam ja ono što misliš. Sutra mi daj ključeve i nosi se iz mog života!

- Ali...

U tom momentu osetio je kako mu neki oštar predmet pritiska mesto iznad bubrega. Nije ni morao da pogleda. Dakle, tako izgleda kad ti neko drži prislonjenu utoku...

- Slušaj me dobro, poslednji put ti kažem. Sutra u podne donesi mi ključeve, ovde, na isto ovo mesto, ili neće biti dobro... Ne samo za tebe...

Ustala je, a likovi su skočili odmah za njom i odmarširali do izlaza. Nagnula se prema njemu i tiho prošaputala.

- Uvek si bio kreten...

To jutro će perspektivni marketinški stručnjak pamtiti čitavog života. Kamion s pocepanom cirkadom, utovar stvari dok gusti sneg zasipa ulice Beograda, izbezumljenu Maju, dečaka u kolevcu koji plače od hladnoće i nervoze koju oseća svuda oko sebe... Garažu u predgrađu koju je pozajmio od prijatelja za stvari, uplašeni i prekorni pogledi Majinih roditelja... Pakao. Tačno u podne ušao je u istu onu kafanu i s vrata bacio ključeve prema stolu za kojim je sedela ekipa od prethodne večeri. Okrenuo se ni ne pogledavši gde su pali.

Ona je meteorski nestala sa estrade, kao što je na nju i stigla. Bez njegove marketinške i prijateljske podrške, ljudi su počeli da slušaju šta i kako peva. I dalje je vlasnica lanca prodavnica širom Srbije. Pojavi se povremeno slatka i nasmejana na ponekoj lokalnoj televiziji, ili joj se ime provuče kroz novinski članak o „bivšima“. Zvala ga je od tada nekoliko puta. Slala poruke pomirenja preko zajedničkih poznanika. Nikada joj se nije javio. I teško da će.

Milica bez milosti

U kožnim lakovanim cipelama i tankom kaputiću smrzavao se na parkingu ispred „Kontija“. Ledena kiša se pretvarala u sneg i on glasno i žestoko opsova. Pogledao je na sat. Već petnaest minuta je stajao kao poslednji klošar na neosvetljenom delu parkinga. Glas preko telefona bio je sasvim jasan. Tačno u ponoć, na parkingu, drugi red...

Najgore je što nije mogao da odustane. Belo mu je trebalo kao nikad do tada. Podigao je kragnu pokušavajući da se zaštiti od vetra koji se uvlačio u kosti i još jednom opsovao glasno, besan što je uopšte došao u takvu situaciju. Obično je uz sebe imao zlatnu rezervu, ali sinoćni fijasko na obližnjem splavu pretvorio je prošlu noć u paklenu orgiju tokom koje je potpuno izgubio kontrolu. Sve čega se sećao je jutro u kome je shvatio da je fina kožna kesica koju je uvek nosio oko vrata potpuno prazna. Još jednom je nervozno pogledao na sat. Bilo je gotovo pola jedan.

Čitavog dana je uzalud pokušavao da dođe do nekog od svojih dilera. Svi su bili nedostupni. Tek preveče je naleteo na jednog koga nije dobro poznavao, ali nije imao izbora. Pristao je i na bezobrazno visoku cenu i na ovo sasvim suludo mesto sastanka, a sada kreten kasni. Nervozno je cupkao u mestu pokušavajući da se zagreje, dok se hladnoća neumitno probijala kroz tanke donove cipela. Nekoliko puta je promrzlim prstima pokušao da okrene broj na koji je ranije dobio tog kretena, ali svaki put se uključivala odvratna, dosadna elektronska sekretarica. Strpljenje mu je bilo na izmaku. Neko me zajebava. Ne-ko me-ne za-je- ba-va! Potrčao je nespretno, kao lutka na koncu, prema ulazu u „Konti“, kližući se i saplićući.

Vratar nije reagovao kad je visoki momak ispijenog lica i duge zamršene kose uleteo kao furija kroz kružna klizeća vrata. Navikao je da

vidi veliku zvezdu u različitim izdanjima. Uvek se pitao postoji li granica posle koje novac prestaje da bude bitan. Sumnjao je u to jer je u petogodišnjoj „karijeri“ vratara već prisustvovao kupoprodaji stvari za koje je ranije mislio da je nemoguće da imaju cenu. U luksuznom hotelu poput „Kontija“ novcem je moglo da se kupi doslovno sve. Ćutanje i okretanje glave na drugu stranu pre svega.

Mladić je nekoliko trenutaka unezvereno šetao napred - nazad po osvetljenom holu; krenuo je ka liftovima, a zatim se predomislio; zaputio se ka jednom od separea i besno se bacio na kožnu polukružnu garnituru. Panično je smišljao šta da radi. Još jednom je okrenuo broj dilera, i čuvši prvu reč sekretarice, zavitlao mobilni telefon prema zidu. Mali srebrni simens rasprsnuo se kao led pod čizmom. Stisnutim pesnicama pritisnuo je oči pokušavajući da se koncentriše. Nešto je morao da preduzme. I to brzo. Vene na rukama su mu nepravilno pulsirale u ritmu srca. Konačno, doneo je odluku. S mukom je ustao, oteturao se do recepcije i zatražio telefon.

Dok je okretao broj, grozničavo je smišljao šta da kaže. Činilo mu se da telefon zvoni satima pre nego što je neko podigao slušalicu.

- Da? - zvonki ženski glas koji je tako dobro poznao.

- Mila, ja sam... oprostite što te zovem, ali., trebaš mi...

- Kako se usuđuješ da me zoveš?! - devojka je zvučala besno.

- Ne, nemoj da spustiš, molim te! - zaurlao je u slušalicu. Nije mu bilo važno što se nekoliko pogleda već zaustavilo na njemu. Sada nije mogao da brine o tome. - Slušaj, tu sam, u „Kontiju“, dođi po mene, molim te, molim te...

S druge strane se čulo samo tiho pucketanje. Nije spustila slušalicu. Ohrabren, nastavio je malo sigurnije.

- Milice, molim te, znam da si sad čista; ja nisam mogao, takav sam, kukavica, pička, smrad, sve što hoćeš... Znam da misliš da sam te ja navukao, ali nije sve tako bilo, moraš da mi veruješ, moraš da dođeš sad, trebaš mi, Milice... - grlo mu je bilo suvo kao pesak i brbljao je sve nepovezanije, s neljudskim naporom pokušavajući da misli zadrži na okupu.

- Zbogom, kretenu. Crkni - mirno je rekla.

Zvuk prekinute veze ključao mu je bolno u uhu kao da mu se oštri noževi ritmično zabadaju u mozak. Kliznuo je niz pult recepcije i pao na

kolena. Počeo je da povraća, a žućkasta bara lagano se širila oko njega kvaseći mu Gučijeve cipele.

Kada je policija stigla, ležao je sklupčan na hladnom mermernom podu tresući se kao prut, dok mu je beličasta pena curila iz ugla usana.

- Stoka narkomanska - prezrivo ispljunu policajac i, kao slučajno, vrhom čizme ga šutnu u bubrege.

Sasvim običan dan

U Zavodu za transfuziju krvi u ulici Svetog Save tekao je sasvim običan dan. Poluprazne čekaonice, ljudi različitih generacija koji gotovo na isti način sede na samoj ivici stolice nestrpljivo iščekujući rezultate pretrage, poneki dobrovoljni davalac koji grabi uz stepenice do drugog sprata, medicinske sestre u raskopčanim belim mantilima koji lepršaju oko njih dok užurbanim koracima jure iz kancelarije u kancelariju, otvaraju i zatvaraju vrata, kao u nekoj besmislenoj video-igrici, a zatim bešumnim koracima misteriozno nestaju iza nekih od njih da se više ne pojave na sceni sa sumornim zidovima i maslinastim linoleumom.

Skockana lepotica u ranim tridesetim i bezobraznom miniću utrčala je kroz visoka drvena vrata s vitražnim staklom kao da je sto đavola juri. Za časak je stala panično se osvrćući levo - desno, a zatim se brzim i sigurnim korakom zaputila ka najbližim vratima ordinacije, ne obraćajući pažnju na poglede koji su se podigli ka njoj posle spektakularnog stupanja na scenu. Zakucala je jako i odsečno, i ne sačekavši odgovor pritisla kvaku, ali vrata su bila zaključana. Nimalo pokolebana, odmarširala je do sledećih vrata praćena sve zainteresovanijim pogledima prisutnih, i tamo ponovila predstavu. Ovoga puta vrata su se otvorila i ona se našla u ordinaciji mladog lekara koji je upravo ispraćao jednog pacijenta. Nije gubila vreme čekajući da ostanu sami.

- Dobar dan, izvinite što ovako upadam, ali stvar je veoma hitna.

Lekar, odnedavno u Zavodu za transfuziju, začuđujuće mirno isprati pacijenta, ni u jednom momentu ne pokazujući iznenađenje bezobraznim upadom lepotice čiji je lik dobro poznao iz informativnog programa jedne od televizija s nacionalnom frekvencijom. Laganim korakom se

vratio za svoj sto, dok je ona nestrpljivo cupkala u mestu kao dete ispred zauzetog toaleta.

- Izvolite, sedite, šta je toliko hitno da ste morali da utrčite ovde preko svih redova - ljubazno je upita.

Sela je pažljivo na neudobnu drvenu stolicu kao da proverava da na njoj ne vrebava neka nepoznata opasnost, i već po navici zavodnički prekrstila noge. Mladom lekaru nije promakao ovaj tipični gest, ali se zadovoljio samo uljudnim smeškom i upitnim pogledom.

- Pa, kako da vam kažem... - njeno bahato ponašanje istopilo se u trenu pred njegovom neočekivanom smirenošću. - Vidite, ja sam jutros snimala prilog o ovom testiranju na AIDS...

Zastala je na trenutak, ali pošto lekar nije reagovao, nastavila je još tiše:

- I onda su me, znate... znate... nagovorili su me da i ja dam krv na testiranje. I evo, ceo dan nešto vrtim po glavi, pa sam skoknula sad u skupštinskoj pauzi... Znate, moram brzo da se vratim, primetiće da me nema na radnom mestu...

- Vi biste, dakle, da saznate rezultate testiranja?

- Da... - s mukom je prošaputala.

Lekar se dublje zavalio u stolicu i prekrstio ruke preko grudi.

- Imate nekog razloga da sumnjate, pretpostavljam...

- Ne, ne, ne! - skočila je sa stolice kao oparena, ali se brzo pribrala. - Ne moram da slušam vaše bezobrazne insinacije, samo želim da znam... - uzdahnula je teško, lagano postajući svesna da će kad-tad morati da izgovori: - Dobro... imala sam partnera za koga nisam sigurna da je sve u redu, znate na šta mislim... Jeste li sad zadovoljni? - poslednji tračak prkosa sve tiše joj je vibrirao u glasu.

- Gospođice, vi biste barem kao predstavnik medija trebalo da znate da su rezultati testiranja gotovi tek za 24 sata. Do tada ne mogu ništa da vam kažem.

- Znam, ali čula sam da taj proces može da se ubrza, pa sam se pitala...

- Žao mi je, moraćete da sačekate do sutra. Mada... - nije mogao da izdrži da je ne pecne - sudeći prema vašem izgledu i energiji, ne postoji ni jedan jedini razlog da budete zabrinuti za svoje zdravlje. Evo, ako mi ostavite broj mobilnog telefona, obećavam da ću vas lično pozvati čim rezultati stignu.

Skrušeno ga je saslušala, čak ni ne reagujući na očiglednu provokaciju. Ustala je i zavodljivo se nagnuvši preko stola da dohvati olovku koja je ležala pred njim, pružajući mu istovremeno na taj način jedinstven pogled na svoj duboki dekolte, ispisala broj telefona u njegov otvoreni rokovnik. Zaputila se prema vratima ordinacije, a onda je još jednom zastala.

- Samo još nešto... - okrenula se prema njemu sa izrazom lica srednjoškolke pred priznanje ocu da je sinoć ispunila njegovu najgoru noćnu moru. - Mogu li da vas zamolim još nešto... Kada me budete pozvali sutra, možete li da mi kažete i rezultate mog kolege snimatelja, i on je, znate, vrlo uplašen...

Nije sačekala odgovor. Tiho je za sobom zatvorila vrata. Njene visoke štiklice kuckale su po linoleumu prema izlazu iz Zavoda, praćene zadivljenim pogledima mladih muškaraca i tihim negodovanjem žensko-staračke koalicije „šta-ona-misli-ko-je-kad-ovako- upada-preko-reda“.

Te noći se vrtela po krevetu bezuspešno pokušavajući da zaspi. Jutro je dočekala budna.

Telefon je zazvonio tačno u 8.20. Saslušala je sagovornika i samo tiho prozborila: „Hvala“. Okrenula se na drugu stranu i pokrila preko glave. Nije ni pomislila da se javi u redakciju da neće doći tog dana. Nema veze, razumeće oni. Toliko je kredita još imala.

Sto hiljada evra za pet minuta seksa u WC-u

Mogao je da bude najbolji u bilo čemu. Samo da nije hteo da bude najbolji u svemu. Luda glava mnogo puta ga je koštala. I privatno i u karijeri. Još kao dečak takoreći, počeo je da se bavi muzikom, i vrlo brzo je shvatio da će to raditi čitavog života. Ali, umesto da se usavršava u onome što mu je najbolje išlo, on je sebi zacrtao drugačiji put. Naučio je da svira sve instrumente, pevao je, pisao tekstove, komponovao, mešao se u posao toncima i producentima u studiju; njegova je uvek morala biti poslednja. Zbog toga se u velikoj i uspešnoj rok grupi zadržao kratko, zatim je neko vreme svirao sa svojim bendom, a onda, prirodno, nastavio solo karijeru. Jer, verovao je, niko nije bolji od njega.

Ritam rokerskog načina života činio je svoje. Od zabavnog momka koji je voleo da potegne tu i tamo, ubrzo je postao težak alkoholičar, naporan sebi i drugima ali, treba priznati, i dalje vrhunski talentovan. A talenat je razbacivao oko sebe kao da ga je na lutriji dobio. Posebno onaj kompozitorski. Pesme je davao znanima i neznanima, svakom ko je bio spreman da duboko zavuče ruku u džep, svakom ko je bio spreman da nastavi da finansira njegovo propadanje sa stilom i utapanje u alkoholu. A pesme su od reda postajale hitovi. Narodnjaci koji su uspeli da ih se dokopaju zadovoljno su trljali ruke, a publika je sekla vene. Nažalost, loš glas je nadjačao dobre pesme. Iako je bilo gotovo izvesno da se od njega može kupiti hit, pevači su počeli da ga izbegavaju, i posle godina koje je, na ovaj ili onaj način proveo blizu vrha, postale su prošlost. Za sve osim za njega koji je i dalje verovao da je nenadjebiv.

Shvatio je šta mu se dešava tek kad je i crni fond potpuno presušio.

Odjednom, nekadašnji vladar celog sveta i obližnjih galaksija našao se sam, suočen sa sopstvenom ljudskom i profesionalnom propašću. Nešto je, toliko je još bio svestan, morao da učini.

Godinu dana, zatvoren u podrum memljivih zidova koji je iznajmio za poslednju crkavicu, sedeo je s gitarom i smišljao projekat koji će ga vratiti iz mrtvih. I ne samo to. Nego zauvek zacementirati na prestolu. Za svo to vreme niko ga nije video, ni sa kim nije komunicirao, samo se odjednom, kao duh, pojavio u gradu, i zahvaljujući nekolicini bivših prijatelja koji ga još nisu zaboravili ponudio svetu svoja dela.

Iako je odavno postao bivši, snaga nekih pesama koje je napisao u svom najkreativnijem periodu pobedila je predrasude. Prvo stidljivo, preko posrednika, a zatim sve otvorenije pevači su počeli da se javljaju i pojavljuju na sastancima zakazanim u njegovoj privremenoj bazi kad god je boravio u Beogradu, u malom neuglednom hotelu u strogom centru. Pesmama su bili oduševljeni. Među petnaestak koje je ponudio bilo je, brat - bratu, pet hitova „na keca“. I nudili su mu za njih više nego pristojne sume. Ali, on je hteo više. Kompletan projekat ili ništa. Sto hiljada evra u kešu i ni cent manje. Čak i oni najzapaljeniji za saradnju s njim digli su ruke. Vuk dlaku menja... i onda se pojavila ona. Velika estradna zvezda koja nije ubola hit na prethodnih pet albuma. Slava je ubrzano tamnela i jedna od pevačica najnezgodnije naravi na estradi bila je više nego svesna da je pred njom još samo jedan pokušaj. Ako uprska, zbogom elito. Postaće samo „jedna od“. Tog dana kad su se sreli, poslednjih 100.000 evra koje je imala bilo je u aktovci od koje se nije odvajala.

Služba obaveštavanja i javljanja nije je prevarila. Pesme su bile fenomenalne. Hit do hita. Posao veka bio je na pomolu. Mogli su da nazdrave. Naručili su po dupli viski. Greška zbog koje će se kasnije oboje gorke kajati.

Gde je jedna, tu je i druga, gde je dupli, tu su i još dva. Ona je pre njega shvatila da je viski bio loša ideja, ali bilo je kasno. Alkoholikar u njemu nadjačao je sve. Čak i sopstvenu budućnost. CD sa zlata vrednim pesmama nije ispuštao iz ruke. Pokušala je da ga nagovori da joj ga preda, nudila mu otvorenu aktovku s uredno naslaganim svežnjevima novčanica, ali njegov alkoholom natopljeni mozak tu informaciju više nije primao. Na umu mu je bilo nešto sasvim drugo. Konačno, iz njega je provalilo:

- Zaboravi te pare. Ti i ja u WC-u, pet minuta. Zguza. I imaš ga za džabe.

Pukla je i pre nego što je dovršio rečenicu. Prznica u njoj nije ponudu čak ni uzela u razmatranje. Skočila je kao oparena, i zavitlala aktovku od teške, tvrde plastike ka njegovoj glavi.

Konobari hotela, gotovo jedini svedoci delova scene, jedva su sprečili krvoproliće. Udarala ga je gde je i čime stigla, njene oštre potpetice su mu se zabijale u bubrege, dugi nokti ga grebali po licu, a on je samo ležao sklupčan pored stola i luđački se smejao.

Pevačica je uskoro snimila novi album, s nekim poluhitovima, posle toga još jedan, pa još jedan, ali već odavno nema hit, šlepuje se u prvoj estradnoj ligi i uglavnom živi od stare slave. On je nastavio da pije, živeći od milostinje jedne bivše obožavateljke koja nema srca da ga pusti da završi na ulici. Pesme su i dalje na prodaju. Ko se usudi da dođe po njih.

Prijatelj gospodina ministra

Članak u jednim tiražnim dnevnim novinama o tome da je zbog prevare uhapšen izvesni N.N. prošao je prilično nezapaženo. Iako je plasiran negde pri dnu sedme-osme stranice, u tek nekoliko redova, nadležni urednik je sutradan dobio packu, mada ne toliko jaku da bi se zbog toga podizala prašina. Dovoljno da svima postane jasno da treba da se prave da se ništa nije dogodilo. Ionako su dotične dnevne novine bile jedan od, doduše nevoljnih, saučesnika jedne od najvećih i najbizarnijih prevara u proteklih nekoliko godina.

Niko nije mogao pouzdano da posvedoči odakle je mladi kadar uticajne političke partije iznikao i kako se infiltrirao u njihove redove. Tek, iznebuha je počeo da se pojavljuje na stranačkim skupovima i, pod obavezno, tokom brojnih putovanja uspešnog ministra s velikim budžetom po majci Srbiji. Tokom protokola, prema kome je ministra dočekivala postrojena delegacija u nekom gradu ili velikom preduzeću, mladi kadar se obavezno nalazio negde na začelju ministarske kolone i srdačno se upoznavao s domaćinima. Nekoliko nedelja potom javljao se istim tim direktorima ili predsednicima opština sa „zanimljivim“ poslovnim idejama koje, naravno, podržava ministarstvo. Lokalni moćnici ništa nisu sumnjali. Uostalom, zar ga nisu nedugo pre toga videli u ministarskoj delegaciji. Mladi kadar pravio je dilove, potpisivao ugovore, ali pre svega uzimao kapare i provizije za poslove koje će, navodno, izlobirati da ministarstvo radi baš u tom kraju. I išlo mu je odlično. Možda bi se čak i izvukao da je znao da stane.

A onda se u tiražnim i uglednim dnevnim novinama pojavio zanimljiv oglas koji je potpisalo nadležno ministarstvo. U oglasu su se pozivale fakultetski obrazovane devojke, mlade od 30 godina, da se

prijave za seminar koji ministarstvo organizuje na Kopaoniku, posle koga će nekoliko njih dobiti priliku da se zaposli u vladinom sektoru koji je u tom momentu smatran za najprofitabilniji, s predviđenom platom od hiljadu evra. Nikome nije bilo neobično što je na dnu oglasa, umesto fiksnog, stajao broj mobilnog telefona.

Odziv je bio neverovatan. Na telefon se javilo nekoliko stotina devojaka, od kojih je tridesetak pozvano na stručni seminar u jedan od najluksuznijih hotela u čuvenom srpskom zimovalištu. U iznajmljenoj hotelskoj kancelariji kandidatkinje je dočekivao lično mladi kadar.

Seminar je trajao dve nedelje. Pravi. Sa sve predavačima iz Beograda koji su angažovani pozivom s najvišeg mesta. Mladi kadar je budno pratio napredak kandidatkinja i pojedinačno ih pozivao u svoju kancelariju na konsultacije. Čim bi odabrana devojka ušla, on se hvatao za telefon:

- Dobar dan, gospodine ministre. Kako ste? Da, da... sve ide kao po loju, kandidatkinje su stvarno dobre, velika je konkurencija... Da. Da... Evo baš pored mene je jedna izuzetno talentovana mlada dama, mislim da bi trebalo da razmislite o njoj... Jeste, sve moje preporuke... U redu, do viđenja, gospodine ministre.

Posle ovakvog razgovora više nije morao mnogo da se trudi. Odabrane devojke su bile već pečene. Posao u ministarstvu za malo seksa. Dobra pogodba. I sve su legle na rudu. Osim jedne. Za baksuz. Čerka poznatog beogradskog biznismena javila se tati, ispričala mu o pogodbi, i klupko je počelo da se odmotava. Biznismen je nazvao svog dobrog prijatelja, jednog od glavešina u uticajnoj partiji; ovaj je nazvao svog velikog šefa koji, naravno, nije imao pojma o čemu je reč, i šarada je počela.

Pred poznati hotel na Kopaoniku stigla je sva svita policijskih automobila i džipova, obični policajci, specijalci, antiterorističke jedinice... sve što se u tom momentu našlo u blizini planinske lepote. Prevarant je izveden kroz luksuzni hol s lisicama na rukama, uz zapanjene poglede njegovih „kandidatkinja“.

Zahvaljujući dobrom advokatu, pripadniku suprotne političke struje, dobio je samo šest meseci zatvora, plus dve godine uslovno. Po izricanju presude, nagnuo se prema njemu i tiho prošaputao: „*Vredelo je svakog prokletog dana koji ću provesti u toj ćeliji. Veruj mi!*“

Priča iz glumačke vešernice

Kada se u jednoj od najlepših, najmirnijih i najelitnijih beogradskih ulica dogodio požar, vatrogasci su imali retku priliku da posle brze intervencije kojom je sprečeno širenje vatre iz vešernice na drugom spratu, od zahvalnih stanara uzmu i autograme. Jer, požar je prijavio bračni par čija su lica poznata svima od sedam do 107 godina. Poznati i priznati umetnici čija karijera traje godinama. Mirni, povučeni ljudi, za javnost u srećnom braku za koji se niko više ne seća kad je počeo.

Ono što je vatrogasce šokiralo posle relativno jednostavne i uspešne intervencije upravo je slika koju su zatekli u malom stanu na drugom spratu zgrade u lepoj ulici, daleko drugačija od poznate. Bes u njenim očima nije se mogao odglumiti, mada to za poznatu umetnicu ne bi bio veliki problem, ali oni u tom trenutku nisu mogli čak ni da nagađaju šta mu je uzrok. Kao ni šta je razlog da hrabri junak, idol iz detinjstva mnogih od njih, u crnom fraku i sa tek za nijansu opuštenom leptir-mašnom, skrušeno sedi na terasi ne progovarajući ni reč, dok njegova lepša polovina, na visokim štiklama, odevena u prelepu dekoltiranu haljinu sa sitnim biserima na nekad prelepom vratu, sikće na čitav svet.

Naravno da je znala sve njegove poroke. Godinama su živeli i radili zajedno. I sve mu je praštala. I kocku, i žene, i kafane. Samo jedno nije mogla. Ne zato što nije htela. Jednostavno, bila je alergična na dim marihuane. A njemu je „trava“ bila najveća slabost. Nije bio navučen. Ni zavisan. Jednostavno, postojali su trenuci kad nije mogao da odoli.

To je bila jedna od malobrojnih stvari zbog kojih su se stalno svađali. On nije mogao, ili nije želeo da razume da njoj ništa na svetu ne smeta osim oštrog mirisa zapaljenog džointa; ona nije htela da se pomiri s činjenicom da je njemu „trava“ važnija od njenog zdravlja. Zato su

napravili pakt. Mogao je da „duva“ bilo gde, osim u njihovom skromnom stančiću, daleko manjem i skromnijem od onoga koji su zasluživali za sve što su dali srpskoj umetnosti. Međutim, on je bio impulsivan čovek. U životu i u poslu. Naoko smiren i promišljen, pravi primer muške racionalnosti, kad se svetla reflektora ugase, uglavnom je odluke donosio naprečac. Pa makar se zbog njih kasnije dugo kajao. Tako je bilo i ovog puta.

Spremali su se za važnu premijeru. Nisu se često pojavljivali zajedno u javnosti i znali su da će njihov dolazak zabeležiti svi velegradski mediji. Zbog toga su morali da prikažu svoje najbolje izdanje. Ono koje se od njih očekuje. Naravno, njegovo spremanje je trajalo daleko kraće. Muško, pobogu. Već je deseti put pred velikim ogledalom u predsoblju proverio kako mu stoji leptirka i da li je ravnomerno oštucio bradu, kad je iz kupatila dopro njen glas: „*Nemoj da se nerviraš, evo sad ću! Samo još deset minuta!*“. Nije se nervirao. Navikao je na njeno maratonsko spremanje. Samo mu je jedna misao proletela kroz glavu: deset minuta, idealna prilika za jednu kratku duvku. Tiho je otišao do sobe, uvežbanim pokretom pomerio nekoliko knjiga s police i dohvatio kutijicu koja se tamo krila. Izvadio je već smotan džoint, brzo sve vratio na mesto, i isto tako tiho se odšunjao do vešernice. Zatvorio je vrata za sobom, otvorio prozor, s uzdahom olakšanja zapalio džoint i duboko uvukao dim. Osećaj koji je obožavao.

Nirvanu je prekinuo njen glas: „*Dođi, molim te, da i mi pomogneš da zakopčam haljinu...*“. Panično se osvrnuo oko sebe, tražeći mesto da ugasi džoint, ali oko njega su bile samo police s tek opranim vešom i korpe s onim spremnim za pranje. Da ga baci kroz prozor nije dolazilo u obzir. Zapravo, nije mu palo na pamet. Pa, povukao je samo jedan dim. Šteta bi bilo. Zato je upaljeni džoint samo spustio na ivicu poklopca vešmašine, siguran da će operacija zakopčavanja haljine trajati nekoliko sekundi. Brzo je udahnuo i izdahnuo nekoliko puta, pokušavajući da dah očisti od karakterističnog mirisa marihuane. Ubacio je u usta dve uvek spremne žvakaće gume s ukusom mentola i pojavio se „na sceni“ s najsladim osmehom na svetu.

Kako to obično biva u lošim komedijama, rajsferšlus se žestoko uskopistio. Cimao ga je, vukao levo - desno, pokušavao lagano i pažljivo, pa ponovo iz sve snage, ali bezobraznik nije imao nameru da popusti. Imao je osećaj da borba traje satima. A nije. Samo nekoliko dugih

minuta. Predugih. Pokušavajući da se izbori s neravnopravnom protivnikom, bacao je uspaničene poglede prema vešernici, očekujući, a ipak moleći boga da ne vidi ono što je neumitno dolazilo. Dim se prvo stidljivo pojavio ispod vrata, nije mogao da ne pomisli „kao u reklami za kafu“, a zatim je grunuo kroz svaku rupicu koju je mogao da nađe. Ona je vrisnula, on se trgao, rajsferšlus je naglo popustio i pri putu ka vrhu uredno uhvatio i deo njene kože na leđima. Vrisnula je još jače, u magnovenju se okrenula i zalepila mu vrelu šamarčinu. Nikada nije digao ruku na ženu, ali refleks je refleks. Uzvratio joj je jače nego što bi ikad pomislio da može. Pokajao se u milisekundi. Pokušala je da ga odgurne, ali on ju je zagrlio jako, uspevajući samo da promrmlja: „*Izvini, ljubavi, izvini, molim te, izvini...*“. A vatrice u vešernici već se lagano razbuktavala. Otrgla mu se nekako i potrčala do telefona, dok je on pokušavao da smisli čime bi mogao da počne da gasi požar.

Vatrogasci su, srećom i zahvaljujući jednom dokonom komšiji, stigli za samo nekoliko minuta. Ipak, požar je potpuno uništio vešernicu i zagaravio čitav stan, kome je trebalo detaljno renoviranje. Opet srećom, nedugo pre toga učestvovali su u jednom marketinškom projektu za pristojan honorar, mada su morali da se odreknu egzotičnog putovanja koje su planirali.

Naravno da mu je oprostila. Bes je vremenom prošao. Toliko godina su proveli zajedno. Jedino je morao da joj još jednom, ovaj put ozbiljno, obeća da nikada više neće pušiti „travu“. Barem ne u vešernici.

Vidi i budi viđen

Sve se menja. Ili možda ipak ne...

Srbija, 2037.

Hotel „Rojal“ (svako ima pravo da mašta) Promocija 532. izdanja bestselera „Ko je ko u srpskom džet-setu“

„U predvorju Smaragdne dvorane vri. Kurtoazno ćaskanje isprekidano je pogledima ka masivnim dvokrilnim vratima pored kojih karijatide glume dva Žan-Klod van Švarcija s leptir-mašnom i osmehom pripitomljene ajkule. Cupkanje s noge na nogu prekida milozvuk laganog škljocanja brave i tihi cijuk šarki dostupan samo uvežbanom uhu. Sve glave se okreću ka rajskim vratima koja se polako otvaraju. A onda nastaje stampedo. Juriš, braćo džetseteri!“

Dve Titove pionirke s tragovima 'ladnih trajni sprintaju ka okruglim stolovima oko kojih su razmeštene kičaste fotelje. Ipak, muzičarka stiže da ubaci svoju elektronsku vizitkartu u džep prsluka levog Van Švarcija. Njena ekstravagantna ispisnica s crvenom lavljom grivom koja leprša kao kist preko impresionističkog platna ne zastajkuje, kuckajući štapom po mermernom podu. Ostatak izgladnele ekipe elegantno nahrupljuje na vrata stvarajući zagušenje kroz koje se prvi probija guzati rmpalija s kabriolet frizuram koji za sobom nežno vucara plavušicu bez lične karte. Slavom ovenčani dobitnik glumačke nagrade na prvim glumačkim susretima u Prigrevici i četvrta pratilja trećeplasirane u D grupi balkanskog višeboja za hermafrodite vihorno klecaju prema stolovima koji se pune čaplinovskim tempom. Kao u dečjoj igri obigravaju oko stola pokušavajući da uljudno otmu barem jednu fotelju. Konačno, razočarano nalaze mesto za stajanje pored visokih šankova i netom se bacaju na prisutne grickalice. Eks-eks-eks političarka u čizmama boje petokrake

privija se uz svog dugokosog kavaljera, hvatajući ga nežno ispod ruke kako se ne bi srušila i šapuće mu bujicu psovki kroz sede uvojke. On se smeška jer je na noćnom ormariću zaboravio slušni aparat. Staramajka srpske izvorne world muzike širi nozdrve u potrazi za inspiracijom u jedinstvenom mirisu malta. Okasneli korak-dva zauzimaju mesta pored okruglih staklenih stolova u dnu sale, s pepeljarama i pogledom na kuhinju iz koje stiže ketering. Ostatak odabrane ekipe okupira prostor oko bine dižući tri prsta u znak podrške konobarima koji su krenuli s pićem dobrodošlice..."

(Odlomak iz futurističke tragikomedije „Živi bili, pa videli")

E, sad... VIP zabave, privilegija moćnih koju je socijalizam pretvorio u sopstvenu karikaturu, neizbežna dugmad na kaputu srpskog kvazidžetseta, okupljaju spektakularnu galeriju lovaca na mrvice kolača slave. Sindrom vidi-i-budi-viden, star koliko i klasne razlike i skoro kao mito omiljen političkim strukturama postbrozovske Jugoslavije, vrlo se brzo proširio i na takozvani javni život. Gotovo svaki Niko koji je makar jednom u životu pozeleo da bude Neko dobio je svojih 15 vorholovskih minuta slave. Za koje je, istina, morao da se izbori dugogodišnjim redovnim prisustvom na mestima na kojima se okupljaju face zanimljive (sledi ključna reč u razumevanju motiva dežurnih blejača), medijima. Jer, upravo su mediji ona karika u lancu sujete koja vodi od bezazlene „šta ko je rekao, ja sam rekao" ispovesti pred ogledalom, do patološke potrebe da se sopstveni lik ugleda u moru šareniša na lokalnom kiosku i slatkog iščekivanja zavidnog pogleda onog nadržkanog komšije sa četvrtog sprata.

Takozvane VIP badavadžije na misteriozan način dolaze do pozivnica za sva ona mesta gde postoji bilo kakva mogućnost da se njihova fotografija pojavi u nekom tabloidu. Ili u najgorem slučaju, da barem nešto besplatno prezalogaje ili probaju šampanjac čija boca vredi više od polovnog jugića koji su, za svaki slučaj, parkirali tri ulice dalje. Istinski beskrupulozni antiheroji tranzicije spremni na sve zarad virtualnog selebriti statusa. Zarad jedne jedine mutne fotografije na kojoj se vide u polumraku iza neke zvezde kako gutaju kanape sa izrazom blaženstva na licu. Zarad (bože, koliki li to nedostatak samopoštovanja mora da bude...) prilike da priđu nekome od imena i dela, i šlihtarski bojažljivo mu stave ruku preko ramena sa osmehom zvanim „k'o dva prsta jedne ruke". Jer, prva njihova fotografija objavljena makar u

novinama kućnog saveta automatski ih akredituje za nova fensi dešavanja na kojima će dobiti novu mogućnost da se najedu, napiju, ponize i ne pocrvene. I odu kući zadovoljni sobom.

Već su u urbane legende ušle neke od priča s kvaziselebri akterima u glavnim ulogama. Ne tako davno, jedan od uglednih sveprisutnih niko-i-ništa likova uhvaćen je u „Kontiju“ posle promocije jedne poznate pevačice s flašom viskija koju je ona dobila na poklon u akt tašni. Pravdao se da te večeri nije mogao da pije jer je prehladen, pa je rešio da propušteno nadoknadi u kućnom ambijentu. Za istog junaka srpske džetseterske sapunice priča se da je jednom prilikom s neke narodnjačke promocije poneo čak i ... svinjsku glavu. Sa sve jabukom u ustima. Svojim ili nesrećnog nerasta, ne kaže priča.

Jedna poznata beogradska lepotica koja je godinama pokušavala da postane voditeljka a uspela samo da se kresne s nekoliko poluuspešnih biznismena, jednim fudbalerom Partizana i jednim bubuljičavim teniserom, dugo se hranila isključivo po prijemima i promocijama, o čemu je s ponosom pričala svojim prijateljicama. Trag joj se definitivno izgubio kad je previše šampanjca i kavijara uzelo svoj danak, a sponzori za liposukciju se razbežali glavom bez obzira.

Budući da je šlepovanje uz džet-set veoma naporan i stresan posao (biranje garderobe, uvežbavanje osmeha pred ogledalom, žickanje za taksi, cupkanje pred vratima lokala da se ude neposredno iza glavne zvezde, kupovina maramica za brisanje znojavih dlanova...) nije retkost da ga srpske selebri prikolice rade u duetu. Kao poslovni ili bračni partneri. Istinski lepa manekenka u pokušaju i njen ne tako lep suprug na početku glumačke karijere nisu ni morali da imaju svoju gajbu, osim da se možda istuširaju i presvuku. Visili su od sumraka do svitanja na fensi mestima i VIP partijima, pokušavajući da skrenu pažnju na sebe. Pričalo se da nisu bili imuni ni na nepristojne ponude, budući da su često s takvih zabava odlazili s različitim partnerima. Istina, barem suprotnog pola. Za razliku od atraktivne crнке koja, pre nego što se dočepala mikrofona i stala pred kamere jedne televizije s regionalnom frekvencijom, nije mnogo birala. Pol. Samo debljinu. Novčanika. A lepotica i lepotan (duhom)? Uspeli su, oboje, ali njihov brak nije.

U inventar prestoničkih gala okupljanja spada još jedan polupoznati bračni par koji poznanici od milošte zovu „lokatori“. Njihov motiv nisu ni popularnost ni poslovni kontakti, već jednostavno „hedonistička

naklonost" ka skupim vinima i koktelima. Njihova fotografija pojavi se, povremeno, u časopisima koji „tretiraju" (grozan, ali bolno tačan izraz) kulturu, a moguće ih je prepoznati po blaženom osmehu i ukrštenim pogledima. Na jednoj od premijera u Narodnom pozorištu gospodu „lokator" su prijatelji doslovno morali da iznesu iz VIP salona, dok je ona, razveseljena, iz sveg glasa pevala: „*Ja sam mala, garava...*"

U poslednje vreme ne tako redovna gošća skupova na kojima se razmenjuju falš osmesi i lažni komplimenti, ali svojevremeno njihov istinski inventar specijalizovan za kafanske varijante, uspešna gospođa nešto manje uspešnog gospodina prava je riznica bertolučijevskih bisera. S njom kao gošćom organizatori su morali da računaju zakup sale do sedam ujutru i dvostruku količinu viskija (isključivo). A kada se ponekad nepozvana pojavljivala na nekom događaju, domaćine je hvatala panika. Srećom, Beograd je još od legendarnog dragstora u Nušićevoj uvek imao poneki dućan koji radi celu noć, a u njemu barem jednu prašnjavu bocu „šetača". U suprotnom, gospođa bi se, posle neizbežnog skandala na licu mesta, odmah sutradan, u pauzama između gutljaja, bacila na sistematsko uništavanje karijere grešnika. A moglo joj se. I još joj se može.

Nešto benigniji primer je ugledni filmski radnik s biografijom od stotinak belih stranica. I metabolizmom o kojem žene sanjaju. Iza leđa ga zovu Pera Ždera, mada je građe Dastina Hofmana iz mlađih dana. Na filmskom festivalu u Nišu je, tvrde oni koji su bili prisutni, kao od šale smazao čitavu tortu. Ne odlazi na premijere na kojima nema šta da se mezne, a na jednoj od njih je konobaru doslovno oteo iz ruku poslužavnik s ćevapima i u slast ih smazao stojeći u uglu pored vrata toaleta.

Posebno poglavlje u priči o parti blejačima predstavljaju uvenule usedelice koje se svojski nadaju da će im susret na nekom koktelu ili promociji konačno promeniti život, ili da će ih barem neki situirani dokoličar zapaziti na fotografiji u novinama i (slatkih li snova) pozvati redakciju kako bi našao njihov broj telefona. Jedna od njih je čak imala ideju, izrečenu u strogo poverljivom društvu najboljih prijateljica (toliko o ženskoj solidarnosti), da broj svog telefona istetovira na podlaktici. Odustala je tek kada su je ubedili da će sa svojim godinama, izgledom i tatuom pre privući Vizentalove saradnike kao svedok holokausta, nego bogatog grčkog brodovlasnika. Druga je, pak, sasvim nerazumno odlepila za tridesetak godina mladim piscem kojeg je toliko besomučno

proganjala da je čovek na neko vreme morao da se sasvim povuče iz javnosti, promeni broj mobilnog i fiksnog telefona, a propala mu je i pažljivo osmišljena reklamna kampanja za novi roman. Jer, gospođa se zajedničkoj poznanici izlanula kako će „svom dragom“ na promociji prirediti prvorazredno iznenađenje i pojaviti se... u venčanici! U nastupu depresije pisac je čak izvadio i formulare o promeni imena, od čega su ga, srećom, odgovorili prijatelji.

VIP zabave poznatih....mesta na kojima želite da budete samo ukoliko tamo nikada niste bili.

Rashlađivanje

*I*skusna dugogodišnja TV voditeljka tako nešto nije doživela u karijeri. Preko puta nje, u vrlo gledanom tok šou programu jedan-na-jedan, sedela je njena koleginica i prijateljica, poznata kao jedna od skandal-dama srpskog džet-seta.

Septembar je napolju još dokazivao da ume da bude vreliji od avgusta, a u studiju je bilo vrelo kao u paklu. Skandal-dama je na snimanje u studio u predgrađu stigla u svetloplavoj prozirnoj haljinici, za koju je voditeljka odmah pomislila da nije sasvim primerena njenoj emisiji, koja uprkos činjenici da se snima samo jednom kamerom, ima ugled i rejting kao mnoge višestruko skuplje produkcije. Posebno kada je shvatila da ispod takve haljinice njena gošća uopšte ne nosi veš.

Mada u godinama koje bi zlobnici nazvali „na zalasku nje kao žene“, skandal-dama je izgledala sjajno, i to čak ni voditeljka, u početku samo zbunjena, nije mogla da ne primeti. Nestašnih svetlih uvojaka, prodornih očiju, širokih ali čvrstih bokova i isturenih grudi zbog kojih majci prirodi ili nekom plastičnom hirurgu treba dodeliti odlikovanje, njena gošća je izgledala zaista fascinantno.

Nije ni čudo što se mladi, tog dana dežurni kameraman, sapleo o splet kablova dok je prilazio da se upozna s njom. Uostalom, voditeljka je znala da on ni izdaleka nije jedini muškarac koji tako reaguje na njenu gošću. Spisak je bio podugačak, i ona je upravo o njegovom sadržaju želela da s njom razgovara u svojoj emisiji. Zato joj je na neki način i odgovarala njena provokativna odeća. Uostalom, mislila je, kad bude sela, možda se ništa neće primetiti. Pao joj je na um i trač o ninfomaniji koji je godinama prati, ali je nameravala da tu temu ipak zaobiđe. Pobogu, njena emisija spada u ozbiljne, a i ima termin u kome je gledaju

pre svega ozbiljni, porodični ljudi. Mladi kamerman je s mukom odvojio pogled od gošćinih grudi „na izvolte“, vratio se na svoje mesto i snimanje emisije je moglo da počne.

Istina, vrućina u studiju je bila nepodnošljiva. Voditeljki se činilo da čak ni priličan sloj pudera na licu neće uspeti da sakrije graške znoja koje su joj izbijale po čelu. S druge strane niskog dekorativnog stola izgledalo je da njena mnogo laganije obučena gošća nema sličnih problema dok s prepoznatljivim osmehom gleda direktno u kameru. Razgovor je počeo lagano, kao zagrevanje za ono što sledi, i činilo se da će to biti još jedna standardno dobra emisija.

Sve dok u jednom momentu, uz potpuni šok voditeljke, dama nije počela lagano da se hladi donjim delom svoje haljine, ritmično ga podižući i spuštajući, pri tome sasvim otkrivajući uredno sređenu brazilsku frizuru između nogu. Voditeljka je, naivno, pokušala da joj da znak i zaustavi je, ali iskusna gošća se pravila da ništa ne primećuje, očigledno s jasnom predstavom šta čini. Podizala je suknju tačno do one tačke i pod onim uglom pri kojima oko kamere ne može da zabeleži ništa skandalozno, a istovremeno mladi kamerman ima potpuni pregled „situacije“. Bilo je sasvim jasno da skandal-dama potpuno svesno zavodi mladića za kamerom.

Voditeljka je pokušavala da opušteno nastavi razgovor s gošćom, uprkos suludoj igri koja se događala pred njenim očima, ali nije mogla da ne primeti kako se boja na licu njenog mladog kolege menja iz sekunda u sekund, prilikom svakog pogleda na „sadržaj“ ispod gošćine podignute haljine.

Nije postavila ni deo pitanja koja je spremila, potpuno dekoncentrisana skandaloznim ponašanjem svoje kolegice i poznanice. Samo je svako malo bacala pogled na sat, moleći se da minuti protiču što brže. S mukom je emisiju privela kraju, i kada se crveno svetlo na kameri konačno ugasilo, naglo je ustala, sa već u mislima spremljenom moralističkom tiradom koju će izdeklamovati svojoj gošći. Međutim, gošća je bila brža. Prišla joj je u jednom koraku, nagnula se i tiho joj prošaputala u uho:

„Nemoj da se ljutiš, mali je mnogo sladak. A na ekranu se ništa neće videti. Znam sigurno, nije mi prvi put...“.

Još uzdrmana, voditeljka je, sasvim nesvojstveno sebi, ostala bez reći. Mladić je još stajao naslonjen na vrelu kameru i kao opčinjen gledao

u damu koja bi po godinama mogla da mu bude majka. Skandal-dama se okrenula ka njemu i široko nasmešila, otkrivajući niz savršeno belih zuba.

- Dečko, ako nemaš prevoz do grada, mogu ja da te povezem.

Voditeljka nije imala ni trunku dileme šta će mladić odgovoriti. I nije joj padalo na pamet da reaguje. Sve joj se smučilo.

Broj svoje koleginice i prijateljice više nikad nije okrenula.

Mala stvar velikog gazde

Veliki gazda je voleo sve veliko. Velika kola, velike kuće, velike žene, velike pare, velike reći, velike ideje, veliku moć. Strašno mu je bilo stalo da bude veliki čovek. Ne samo gabaritom, kao što su njegovi neprijatelji tvrdili.

Mlada, lepa i visoka novinarka, neki bi je sigurno nazvali „velikom“ zbog njenih metar i osamdeset pet i čvrstog i mišićavog tela profesionalne odbojkašice, kada je konkurisala za posao u uglednoj medijskoj kući, nije imala pojma o sklonostima svog gazde. Nove kolege koje je zatekla, međutim, od prvog dana su je gledale nekako sažaljivo. Kao jagnje pred Božić. Upućeni neki ljudi, taj novinarski svet. Dobro obaveštena gologuzija.

Prve dve nedelje na novom radnom mestu mladoj novinarki su prolazile kao u snu. Konačno je radila posao za koji se školovala, u kompaniji od imena i ugleda, s ljudima koji su bili prijazni prema njoj, i svim onim planovima koje je duge koje ima svako kad prvi put pomisli da je pronašao sebe u nekom poslu. S velikim gazdom se do tada videla samo jednom, kada ju je kurtoazno predstavio nadležni urednik, i zato se veoma iznenadila kada je jednog kasnog zimskog popodneva bahato nahrupio na vrata njene kancelarije, u kojoj je ostala da pripremi teme za sutrašnji kolegijum.

- Koleginice, šta vi još radite tu, zar odavno nije trebalo da krenete kući? - njegov gromki bariton od koga su spadale gaće kompletnoj firmi odzvanjao je između praznih zidova. Potpuno smetena, ustala je od stola i gotovo u stavu mirno odgovorila:

- U pravu ste, gospodine, samo sam sređivala neke papire, volim da ujutru na kolegijum dođem spremna.

- Sjajno! Sjajno - oduševljavao se veliki gazda.

- Gde bi nam bio kraj kad bi malo više ljudi razmišljalo poput vas. Sjajno, sjajno...

Nije znala kako da reaguje na njegove pohvale, pa je odlučila da je pametnije da oćuti. Nastavio je nešto tišim glasom, promenivši ton u zaverenićki:

- Vidite, koleginice, ja sam u vašim godinama bio vrlo sličan vama. Ništa mi nije padalo teško. Zato što sam znao koliko vredim i šta želim. Eto, danas je ostalo malo takvih kao mi...

I dalje je ćutala, ali od sebe nije mogla da sakrije daje polaskana recima tako „velikog ćoveka“.

- U redu... - nastavio je on s neoćekivanom blagošću u glasu, koju nikada kod njega nije ćula, iako je ispratila desetine njegovih javnih nastupa. - Dosta je bilo za danas, ne sumnjam da ćete stići da to završite i sutra. Vreme je da krenete. Već je noć, a napolju veje. Mogu da vas odvezem do kuće, upravo sam i ja krenuo. U kom ste kraju grada?

Bila je doslovno šokirana. Veliki gazda želi da je odveze kući. U blaženom neznanju prepoznala je to kao kompliment za svoju radnu etiku i osetila se još ponosnijom na sebe. Ipak, kao svaka vaspitana devojka iz dobre kuće, uljudno je pokušala da odbije ponudu.

- Ne, u redu je, hvala. Ne stanujem daleko, navikla sam da idem trićetiri stanice autobusom. A i nije još toliko kasno, stvarno nema potrebe...

Glas mu je ponovo dobio staru oštrinu:

- Koleginice! Neću da ćujem! Insistiram da vas povezem. Osim... - zastao je na trenutak i spustio oktavu - ako vam nije neprijatno...

Nije imala izbora.

- Ne, naravno. Naravno da nije, evo, samo prićekajte da uzmem kaput...

Istrćali su iz zgrade pod jednim kišobranom; on joj je kavaljerski otvorio suvozaćka vrata, a zatim se nekoliko minuta zadržao skidajući sneg sa svoje velike crne blindirane igraćke. Pre nego što je ušao u džip otresao je sneg s kaputa, a potom se teško zavalio u ogromno kožno sedište i upalio motor.

Ćaskali su usput; veliki gazda je bio dobro raspoložen i rasprićan, demonstrirajući joj sve govornićke veštine koje su dobrim delom ćinile njegovu prepoznatljivu harizmu za one koji su mu bezrezervno verovali i

na koje su njegovi protivnici bili genetski alergični. Džip se konačno zaustavio na mračnom delu parkinga ispred njene zgrade. Napolju je padao sitni, prljavi, dosadni beogradski sneg.

Dok je ona smišljala kako da mu zahvali, veliki gazda se protegao u udobnom sedištu, hitro otkopčao šlic i sasvim iznenada je zgrabio za potiljak i privukao joj glavu svom međunožju. U prvom trenutku nije imala pojma šta ju je snašlo. Glava joj je bila nabijena u njegovo krilo, a iz njegovog šlica provirivala je, to je tek mnogo kasnije definisala, najljigavija, najmekanija i najmanja alatka koju je imala priliku da vidi u životu. Pokušala je da podigne glavu, ali njegova velika šaka čvrsto joj je pritiskala potiljak.

- Hajde! Puši! Šta čekaš!

Nikada do tada misli joj nisu letele tako brzo. U sekundi je u glavi prevrtela nekoliko mogućih scenarija, od kojih bi devedeset devet odsto devojaka na njenom mestu izabrale onaj u kome ne ugrožavaju ni život, ni karijeru. Ona je spadala u onih drugih, jedan odsto. A tu odluku čak nije ni donela. Bio je to čist refleks.

Zagrizla je, što je jače mogla. Velika šaka se u trenu sklonila s njenog potiljka, a bolan urlik ispunio je kabinu džipa. Oslobođena stiska, nekako je napipala ručicu za otvaranje vrata i povukla je jako prema sebi. Teška blindirana vrata džipa su se naglo otvorila i ona se, kao izbačena iz katapulte, otkotrljala na sivu bljuzgavicu parkinga.

Telo sportistkinje, naučeno kako da pada, ublažilo je udarac, i ona je ustala brzinom munje, a potom kao bez duše potrčala ka drugom delu parkinga, u potpuni mrak, negde gde neće moći da je vidi, gde će moći da se sakrije, gde će pobeći od onog užasnog urlika koji joj je još odzvanjao u glavi. A onda je taj urlik zamenio drugačiji zvuk, vrisak motora pod punim gasom i škripa kočnica čelične grdosije koja startuje kao na trkama Formule 1. Nije se ni okrenula.

Sutradan je svom uredniku javila da je bolesna. Sedam dana kasnije otišla je po radnu knjižicu. Svojevoljno. Dugim hodnikom do kancelarije kadrovske odeljenja prolazila je jedva savlađujući napad teške panike. Nije ga srela. I bila je srećna zbog toga. Ko zna šta bi se dogodilo. Da ga tuži nije smela.

Svedoka nije bilo.

Da mu pljune u zadriglu facu, to je već mogla.

I takvu priliku ne bi propustila.

Nekoliko nedelja kasnije dobila je ponudu druge poznate medijske kuće. Logično pitanje budućih poslodavaca bilo je zašto je napustila prethodni posao, mesto o kojem mnoge njene koleginice još sanjaju.

„Nije mi se svideo njihov vozni park“, pokušala je šalom da sakrije istinu.

Iskusni, dobro obavešteni profesionalac s kojim je pregovarala nije dalje insistirao na odgovoru. Upoznao je do tada mnogo ljudi iz velikog medija velikog gazde. I sve mu je bilo jasno. Primio je novu koleginicu. I nije se pokajao.

Bahati sportista i džepna barbika

Razveseljena ekipa na poznatom beogradskom splavu prvi put je bila šokirana. A navikle na svakakve prizore, noćne ptice velegradske stvarno nije bilo lako šokirati.

Naoko fini momak, uspešni fudbaler jednog od naših najboljih klubova, sedeo je u separeu u društvu nekoliko prijatelja, takozvanih opasnih momaka s beogradskog asfalta. Pilo se i pevalo, dok se na podijumu mazno uvijala džepna barbika napućenih usta i bombastičnih silikona, zvezdica na početku karijere.

Iznenada, fudbaler je ustao, prišao lepotici, snažno je uhvatio za mišicu i počeo da je vuče ka izlazu sa splava. Momak za klavijaturama istog trena je prestao da svira, ostavši ukočen u bizarnom položaju s prstima slepljenim za crno-bele dirke, a posle prvog „šta ovo bi“, dva momka iz obezbeđenja skočila su prema vratima kako bi im presekli put. Njihova akcija nije trajala ni dve sekunde. Jedan metak u drveni strop splava bio je dovoljan da se sve nanovo zamrzne.

- Šta je bilo!? Gde ste pošli? - smirenim glasom je dobacio jedan od mladića iz separea momcima iz obezbeđenja. A zatim se obratio izbezumljenom muzičaru: - A ti!? Sviraj! Šta čekaš? Nemoj da ti...

Muzičaru nije trebalo reći dva puta. Nisu prvi put vadili utoku na njega. „*Moji su drugovi, biseri rasuti...*“ i za to vreme na mostiću koji povezuje splav s kejom džepna barbika je pokušavala da se oslobodi čvrstog stiska pomahnitalog fudbalera.

- Idiote! Pusti me! Pusti me kad ti kažem!

On je samo ćutao i nastavljao da je vuče. Prvi korak koji je načinila na čvrstom tlu pokušala je da iskoristi da se otrgne, snažno povlačeći ruku uprkos nesnosnom bolu koji je osećala. Nije uspela. Usna joj je

pukla od šamara koji je usledio i tanak mlaz krvi krenuo je lagano da joj se sliva niz bradu. Još jednom je, više reda radi, pokušala da se otrgne, a zatim je odustala i prepustila se.

Na parkingu nije bilo nikoga. Samo je nekoliko besnih mašina, kao na straži, čekalo svoje vlasnike da ispiju još jednu beogradsku noć. Fudbaler je dovukao barbiku do svog moćnog metalik-srebrnog džipa i doslovno je bacio na haubu. Ponovo je pokušala da se brani, ali je on ovog puta umesto šake upotrebio pesnicu. Poluonesvešćena, u tankoj letnjoj haljini na bretele iz koje su usplahirene grudi prosto htele da izlete, ostala je da leži na leđima na haubi čekajući neizbežno. Fudbaler je mirno otkopčao pantalone i nasrnuo na nju kao divlji vepar. Nije trajalo duže od dva minuta, ali joj se činilo da je prošla čitava večnost. Naizmenično je prodirao u nju i šamarao je, udarao je po butinama i grizao za grudi. Nije imala snage ni za šta drugo osim da tiho jeca i čeka da noćna mora prođe.

Čim je završio sa svojim divljanjem, lakonski joj je udario još jedan šamar, onako umesto poljupca, podigao pantalone i zgrabio je za ruku vukući je ponovo prema splavu. S vrata ju je gurnuo prema podijumu, i ona je pala na kolena ispred izbezumljenog klavijaturiste. Krv i suze su joj se slivali niz lice, ispod oka se stvarao tamni hematom. Nadlaktice su joj bile već potpuno modre, a iskidana tanka haljina jedva je pokrivala podlive na butinama. Na splavu je bilo još samo društvo iz separea, konobari i dva upišana momka iz obezbeđenja.

Fudbaler se zavalio u udobnu fotelju, iz novčanika izvadio svežanj evrića i bacio ih prema njoj. Novčanice su padale po njoj kao konfete.

Nije osećala ništa. Ni bol, ni sramotu, ni bes.

- Hajde, pevaj sad! Pevaj, kurvo!

Ustala je, uzela mikrofona i počela da peva.

Nikome nije ispričala.

Uzela je nekoliko slobodnih dana, delimično se oporavila i vratila se na posao.

Nekoliko nedelja potom na splavu se pojavilo isto društvo. Znala je da se to neće tek tako završiti. Kada je fudbaler, negde pred jutro, ponovo krenuo ka njoj, samo je lagano odložila mikrofona i pošla za njim. Nije pomoglo da bude manje grub.

Njena noćna mora, po potpuno istom scenariju, trajala je mesecima. Sve dok fudbaler nije dobio unosan angažman u inostranstvu. Konačno je

mogla da : odahne. Makar privremeno.

Iskoristila je priliku i novac koji je štedela uložila je u svoj prvi muzički album. I imala je sreće. Više nije morala da peva po splavovima. Našla je i dečka. Mladog, snažnog i moćnog. Nada se dovoljno, da može da je zaštiti ako za to ikada bude potrebe. Ipak, pomno prati inostranu karijeru poznatog fudbalera. I moli se da se nikada više ne vrati u Beograd

Svadba večite gospođice

Večita gospođica je rešila da se uda. Samo joj je to, smatrala je, nedostajalo u biografiji. Još od tinejdžerskih dana počela je poteru za slavom, koju je uvek gotovo dosegala, ali je nikada nije sasvim stigla. Bila je prva u mnogo čemu. Zapravo, među onima je koji su prvi shvatili pravu moć masovnih medija. Nalazila je bezbroj načina da uvek bude u centru njihove pažnje. Pozirala je, plesala, pevala, glumila, pisala... Kada ni to nije bilo dovoljno da ispuni snove, smislila je drugu taktiku. Menjala je muškarce češće nego posteljinu. Poznate, naravno. S njima je mogla makar na stranice svezugoslovenskih tabloida, koji su bili još u pelenama. Kroz njenu postelju prošli su mnogi: od najpopularnijih glumaca i muzičara, preko sportista i biznismena, do uglednih pripadnika političkog establišmenta. Koristila ih je i odbacivala kao stare krpe, beležila rečke u svom malom crnom rokovniku, koji je, jednom, trebalo da joj posluži kao građa za bestseler koji će napisati kad bude bogata penzionerka negde na Bahamima, ali glavni cilj njene životne muke izgledao je sve dalje.

Neutoljiva žed za opojnim ukusom slave nije se gasila. Naprotiv. Godine su je lagano stizale, i već je postajala svesna da nema još mnogo šansi da oseti taj čaroban ukus potpune pripadnosti svetu poznatih i slavni. Znala je dobro kakav je glas prati. Nadimak večita gospođica jasno je sugerisao da svi misle da za nju više nema nade. Makar u onom delu u kojem bi mogla da se ostvari kao žena i, eventualno, majka. Odlučila je da svima pokaže kako nisu u pravu. I pri tome zaradi još jednu turu putovanja kroz novinske stranice i, nadala se, naslovne strane. Jer, ona je bila ta koja može da bira. Još uvek.

Naravno, s takvom biografijom i takvim željama nije mogla da se

uda za bilo koga. Izabrala je najšokantniju varijantu. Moralne norme davno je negde izgubila na putu ka svom snu.

Prvi korak, zavođenje mladog glumca, još perspektivnog, iako je bila javna tajna da ima ozbiljan problem s narkomanijom, nije bilo teško napraviti. Mladić, uglavnom potpuno nesvestan šta se tačno događa oko njega, lako je upao u zamku vešte zavodnice. Čak je i prvi trač o početku njihove romanse predstavljao priličan šok za javnost. Mnogo starija od njega, pri tome s prošlošću pogodnom za građu knjige zabranjene za one ispod osamnaest, bila je najneverovatniji izbor koji je zgodni momak mogao da napravi, pa čak i sa svešću potpuno pomućenom od svakodnevnice doze heroina. Ipak, njena majčinska briga za njega, izmiksovana s vrhunskim krevetskim veštinama, učinila je svoje. Dečko se, naizgled, primio. Njegovo večito pijano, naduvano ili ufiksano društvo romantičarski je verovalo da je u njoj pronašao mitsku kombinaciju bludnice i majke, dok su oni realniji veće šanse davali varijanti po kojoj je mladić na ivici propasti pronašao sponzorku koja ga kljuka lovom za gudru, i topli krevet u kome boluje teške narkomanske krize. Na njenu nesreću, čini se da su ovi drugi bili u pravu. Jer, kada mu je prvi put pomenula brak, u jednom od retkih momenata kada je bio u upotrebljivom stanju, samo se slatko nasmejavao i izgovorio sve ono što je već čula u svojim noćnim morama, koje je sve češće imala. To nije bio razlog da odustane od svoje namere. Malo je bilo nauma koje u životu nije ostvarila.

Poznati beogradski restoran bio je svečano ukrašen. Kao za svadbu, što bi se reklo. Večita gospođica je bila u beloj venčanici. Pored nje, u skupom Armanijevom odelu, sedeo je njen stari prijatelj, budući da se s njim kresala davno i to samo povremeno, jedan od najžešćih takozvanih momaka s beogradskog asfalta. Na stolu ispred njega stajale su dve kutijice sa zlatnim burmama. S njene druge strane jedno mesto je bilo prazno, a na sledećem je sedela njena najbolja prijateljica, jedna od malobrojnih koje su joj ostale.

Na suprotnoj strani restoranske sale pojavila su se dva kratko ošišana momka, s kravatama čvrsto stegnutim oko bikovskih vratova, doslovno između sebe noseći urađenog mladića u starkama, prljavim farmerkama i izgužvanom duksu. Nekako su ga dovukli do stola i smestili na stolicu pored dame s velom. Ljuljao se toliko da je jedan od njih morao da ostane iza njega i pridržava ga, držeći mu ruku na

ramenu,

- Uvedite matičara! - dreknuo je kum, i iz sporedne prostorije pojavio se još jedan njegov silos, gurkajući ispred sebe malog prebledelog čovečuljka s matičnom knjigom u rukama.

- Da li vi...

U mutnim očima stoniranog momka nemoguće je bilo išta pročitati.

- Šta...? - jedva je promrmljao, pokušavajući da shvati o čemu je reč.

Kum pogleda prema matičaru.

- Čuo si ga! Rekao je „da“!

- Pa, nisam baš...

- Jesi li gluv!!! Rekao je „da“! Je l' ti to jasno!

- Jeste, gospodine, izvinjavam se... - matičar se okrenuo prema dami u belom: - Da li vi...

- Da, da naravno - kao iz topa je odgovorila večita gospođica, s blještavim osmehom na usnama.

- Pa... - kao da se za trenutak nećkao matičar, dok ga nije presekao pogled namrgođenog kuma. - Eto, proglašavam vas mužem i ženom. Možete da poljubite mladu...

Silos je sklonio ruku s ramena mladog glumca i on se čitavom težinom gornjeg dela tela stropoštao na sto, udarivši glavom u ivicu tanjira ispred sebe.

- E, hoće to kad se ženiš... Uzbudjenje je to...

Kum se okrenu prema svom telohranitelju i njemu zastade reč u grlu. Nije bila u pravu. Njihovo venčanje izazvalo je daleko manju reakciju nego što je očekivala. Mediji su još jednom surovo procenili da bavljenje životom i priključenijama bivše večite gospođice i glumačke nade na ivici propasti nije previše profitabilno. Tek šturo vesti na srednjim stranicama bile su daleko ispod njenih očekivanja. Novopečeni muž novine odavno nije čitao. Normalno, frankenštajnovska kreacija njihovog braka nije mogla da opstane dugo. Zahvaljujući malobrojnim ali još vernim prijateljima, mladi glumac je iznenada dobio mesto u čuvenoj evropskoj klinici za lečenje bolesti zavisnosti. Još tokom boravka na lečenju preko advokata je podneo zahtev za razvod. Večita gospođica nije se mnogo opirala i brzo je potpisala sve potrebne papire, pa se mladić, u formi boljoj nego ikad, u Srbiju vratio i čist i slobodan, i započeo sasvim nov, zdrav život, s kolegicom svojih godina. Njegova bivša supruga nastavila je da traži način da ispuni svoje snove o slavi. Zasada uzalud.

Tajna njene spavaće sobe

Noć je za TV voditelja s malo iskustva i već viđenom blistavom karijerom počela standardno. Promocija pevačice, povratnice s višegodišnjeg boravka preko velike vode, zakazana u elitnom prigradskom kafiću od čijeg je prihoda živela njena prijateljica, i sama posrnula estradna zvezda, spadala mu je u opis posla. Iako nije bio veliki zaljubljenik u kvazivipovske bahanalije, pojavio se tačno na vreme, u društvu potpuno smorenog snimatelja kome bi bilo sasvim svejedno i da su krenuli na sahranu umesto na žurku. Sve u svemu, još jedna kap u moru dosadnih obaveza. Mlada majska noć imala je, međutim, drugačiji plan.

Ni sam nije znao u kom je momentu otpustio kočnice, ali sva je prilika da je to bilo kad ga je izrazito prsata lepotica, koju su mu predstavili kao najbolju prijateljicu slavljenice, zavodnički zamolila da joj skine s vrata neke nasrtljive likove, tako što će zajedno odglumiti jedno uspešno muvanje. Opčinjen svojom novom ulogom mačo mena i s pogledom koji nije skidao s njenih zanosnih oblina, trgnuo je još dva-tri dupla čivasa, čisto da se oseti sigurnije. A kad se dizna već otvorila, sve dalje je bila samo rutina. Pa se, prirodno, i glumljeno muvanje pretvorilo u niski start na lepoticu koja, činilo mu se, takođe nije bila sasvim nezainteresovana.

Ubrzo posle ponoći gosti su lagano počeli da se rasipaju, njegov snimatelj se pokupio uz providno objašnjenje da mu je iscurila baterija na kameri, pa je usledilo i logično pitanje, šta sada? Raskošna brineta, koja uprkos tome što je u stopu pratila njegov ritam nalivanja viskijem nije delovala nimalo izbačena iz koloseka, imala je predlog. Ona živi tu, u blizini, sa svojom poznatom prijateljicom koja je priređivala promociju, a

u ogromnom stanu ima više nego dovoljno slobodnih soba, pa eto... Uostalom, njena prijateljica nije pokazivala nikakvu nameru da se pomeri od stola na kojem se kočoperio skupi šampanjac koji je, već pomalo drhtavom rukom, sama dolivala. Iako je i sam već bio dobro pod gasom, dalja objašnjenja mu nisu bila potrebna. Samopouzdanje mu je bilo negde nebu pod oblacima. Sve dok nisu, ruku pod ruku, sišli niz stepenice kafića i zakoračili na trotoar strme uličice u predgrađu. Dvojica mladića koje je lepotica otkačila zbog njega nisu mogli da se pomire s porazom. Napali su ga s leđa, oborivši ga na pločnik već pri prvom naletu. Devojka je brzo reagovala i utrčala nazad u kafić da dozove pomoć, ali dok su konobari stigli, njegova rebra su već počela bolno da reaguju na mestima bliskog susreta s cipelama napadača, a na licu se stvarao veliki modri hematom. Podigao se s mukom, ali čim ga je rasna lepotica dodirnula po licu proveravajući koliko je povređen, njegov ego je ponovo ubacio u petu brzinu.

-Ma jok, nije mi ništa... šteta samo što su zbrisali, smradovi jedni najobičniji.

Devojka nije reagovala na ovu njegovu detinjariju.

-Ok je... idemo. Treba ti topla kupka.

Pretučen i polupijan, nije mogao da se načudi svojoj srećnoj zvezdi. Do tuš kabine nisu ni stigli. Uspela je samo da kaže: „*Ovo je moja soba*“, i već su bili u mahnitom zagrljaju, doslovno kidajući stvari jedno sa drugog, ošamućeni požudom. Zvuk ključa u vratima prekinuo je čaroliju. Lepotica ga je uplašeno odgurnula.

-Stani! Jebiga, stigla je... moram da izađem sada. Čekaj me ovde. I nemoj, molim te, da izlaziš iz sobe. Vratiću se...

Ogrnula je bademantil i ostavila ga u sobi, zbunjenog i napaljenog kao nikad u životu.

Dejstvo alkohola je prolazilo i rebra su počela žestoko da ga bole, ali adrenalin se nije spuštao. Pogledao je na sat, i shvativši da je prošlo više od pola sata otkako je sam u sobi, odlučio je da nešto preduzme. Prišao je vratima, i što je pažljivije mogao, pritisnuo kvaku.

Šunjao se po mračnom nepoznatom stanu, trudeći se da ne obori neku nevidljivu prepreku. Oči su mu se polako privikavale na tamu. Iza jednih, tek pritvorenih vrata, začuo je tihe uzdahe. Na momenat je pomislio da se vrati u sobu u kojoj je do tada bio i sačeka još malo, ali realno, radoznalost nije imala alternativu. Odškrinuo je vrata. Crnokosa

pevačica, već u pristojnim godinama ali savršeno očuvanog tela, ležala je na podu, zapravo na ogromnom tankom dušek, potpuno naga, široko raširenih nogu. Lepotica čiju je strast koliko maločas osetio na svojoj koži, takođe potpuno gola, klečala je između njenih kolena, dok joj se duga kosa ritmično talasala iznad pevačicinog stomaka. Stajao je kao skamenjen, već sasvim trezan, posmatrajući nesvakidašnji prizor. Pevačica otvori oči. Bilo je kasno da se skloni iz njenog vidokruga, ali je pokušao. Zvuk udarca njegovog lakta u ivicu vrata trgnu lepoticu, koja izbezumljeno pogleda u njegovom pravcu, a odmah potom sa strahom i u svoju prijateljicu i ljubavnicu.

- U redu je... - pevačica je pružila ruku i pomazila po kosi devojkicu koja je gledala poput srne. - Znala sam da je tu. Može da nam se pridruži ako ti to hoćeš.

Glas joj je bio nežan i protkan plitkim uzdasima. Učinilo mu se da je devojkica lagano odmahнула glavom, ali to više nije bilo važno. On više nije mogao, a ni želeo da se zaustavi. Za nekoliko trenutaka, tri isprepletana tela stopila su se u jedno u vrtlogu divlje i nesputane požude.

I pre nego što je otvorio oči, znao je da je davno svanulo, jer mu se belo svetlo bezobrazno probijalo kroz još sklopljene kapke. Prvo što je ugledao bio je blagi osmeh lepotice koja ga je, nalakćena i s jednom nogom prebačenom preko njegovih prepona, pažljivo posmatrala, kao da mu proučava svaki kvadratni centimetar lica. Pevačici nije bilo ni traga. Spustio je pogled ka lepoticinom savršenom telu, shvativši u trenutku da su oboje gotovo potpuno prekriveni nekom smečkastom materijom. Trgnuo se na trenutak, a onda je bljesak sećanja ipak odlučio da mu pomogne. Čokolada. Mmmmm... da, čokolada... usne su mu se razvukle u širok osmeh.

- Baš šteta - progovori devojkica.

Zbunjeno je pogledao njeno lepo, umorno lice. Počela je da govori lagano, tiho, obraćajući mu se kao detetu kome treba zadržati pažnju.

- Stvarno sam u trenutku pomislila da si ti taj. Samo da si ostao u onoj sobi... Vratila bih se. Obećala sam ti... Mislila sam... ponadala sam se da ćeš me ti spasti ovog pakla. Nemam ništa. Nemam nikoga. Ovde barem imam krov nad glavom. Iako mi se gadi... odvratna lezbača... Ali živim. I nadam se. Mislila sam... Ali, nisi sačekao... Nisi izdržao. Šteta, lepi moj dečko. Šteta.

Pokušao je da je zagrli, ali je ona hitro ustala, i nestvarno lepa u odsjaju jutarnjeg majskog sunca kroz prozor stana u elitnom predgrađu, krenula prema vratima. Zastala je samo na čas i okrenula se ka njemu.

- Kupatilo ti je odmah levo. Tamo su ti stvari. Idi sad.

Topla voda sprala je s njega tragove čokolade i vrele noći. Gorak ukus u ustima nije. Tiho je za sobom zatvorio vrata stana, iskradajući se kao lopov, suviše kukavica da zakuca na vrata njene sobe.

Videli su se još nekoliko puta, na nekim gradskim žurkama i promocijama. Uvek je bila u društvu poznate pevačice. Prišao bi tek da se kurtoazno pozdravi. Za duži pogled u bilo koji od ta dva para očiju nije imao hrabrosti.

A onda se na jednom selebriti partiju pevačica pojavila s novom prijateljicom. Kristalno jasno se prisetio one majske noći.

I njenih reči.

Šteta.

All inclusive

Doduše, uvek je u sebi nosio tu gej notu. Popularna klupska pevačica raskošnih oblina i vrele krvi dala je sve od sebe da je izbriše. Godinama se trudila. Bez uspeha. Na istom zadatku poklekla je i njena još poznatija koleginica, znana po tome da je inače uspevala sve što nameri. Odustala je posle nekoliko godina. U međuvremenu, glavni junak ove priče uspeo je da se brzinski oženi i još brže razvede, ali ni taj potez nije uspeo da od njega napravi mačo frajera kakvim je voleo da se predstavlja. Verovatno zbog toga što mačo nikada nije ni bio.

No, to srpskim sponzoršama nije nimalo smetalo. Još dovoljno mlad, prilično zgodan, veoma uspešan, pa još s naznakama da bi mogao biti još uspešniji, bio je lovina kakva se ne propušta u svetu u kome seksualno opredelenje nema nikakve veze s debljinom novčanika. Malo je onih koje ga nisu saletale, a nemalo onih koje su se na sva usta hvalile kako su isprobale dušek na njegovom krevetu u maloj beogradskoj ulici nadomak parka, udobna kožna sedišta njegovog skupog džipa, ili barem miksetu u studiju u kojem je snimao. On je na sve to samo ćutao, komponovao, pevao, snimao albume, zarađivao i lagano probijao jednu po jednu profesionalnu barijeru ka statusu vrhunske zvezde. Malo je ko imao priliku da ga vidi potpuno opuštenog. Uvek s nekom vrstom maske na licu, paradirao je televizijskim emisijama i gradskim fensi lokalima, odajući utisak da ga spoljni svet ne zanima mnogo, kao ni mišljenje javnosti o njemu. Koliko je to netačno najbolje znaju beogradski novinari, kojima se nikada nije ni kurtoazno zahvalio na obilju hvalospevnih tekstova, dok bi im žestoko zamario svaki put kad bi ga samo ovlaš zakačili. Iz holivudskih filmova naučio je da tako treba da se ponaša prava zvezda, pa se tako i ponašao.

Iako je u Beograd stigao još kao klinac, nije stekao mnogo prijatelja. Pravo lice nije otkrivao skoro nikome. Jer, iza maske uspešnog i moćnog mačo muškarca krio se sasvim drugi lik.

Budući da je užasno vodio računa o svom besprekornom imidžu i slici u javnosti, njegove česte i višesatne posete jednom poznatom kozmetičkom salonu dugo nisu izazivale sumnju. Iako je bila javna tajna da je vlasnik pomenute kuće lepote deklarisan homoseksualac, njegove usluge koristile su brojne srpske zvezde, pa se i prisustvo sujetnog umetnika smatralo sasvim normalnim. Jedino što je on, pored kozmetičkih, koristio i neke druge usluge salona. Dolazio je uvek na samom kraju radnog vremena, a potom bi vlasnik zaključavao salon i posvećivao se svojoj najomiljenijoj mušteriji. Ritual je počinjao pranjem kose, blagim masiranjem, a zatim bi vlasnik salona obavio i oralni deo tretmana. Druženje su nastavljali u vlasnikovom ofisu, koji je bio opremljen i udobnom kožnom sofom.

Pošto je u beogradskoj čaršiji malo toga lako sakriti, njihovi strasni tretmani ubrzo su postali predmet došaptavanja, prvo među bliskim poznanicima zvezdanog mačo-mena, a potom i među prestoničkim novinarima. Kada je konačno postao svestan rizika i posledica koje ova avantura može da ostavi na njegovu karijeru, angažovao je PR-a koji će se brinuti o njegovom imidžu. Na njegov nagovor je brzometno javnosti predstavio svoju novu devojkicu, prelepu i poluuspešnu manekenku koja je rado pristala da igra ulogu njegove strejt maske. Bez forenzičkih dokaza o njegovom sklonostima, kompromitujućih fotografija ili snimaka, medijima nije preostalo ništa drugo nego da na priču privremeno zaborave.

A onda je mister zvezda, takode po savetu PR-a, zajedno s „budućom suprugom" napravio spektakularnu žurku povodom useljenja u novi stan, na koju je pozvao i znane i neznane. Negde na vrhuncu zabave na vratima se pojavio vlasnik salona, kao paun prošetao među zvanicama, i pažljivo zagledao svaki kutak stana. U jednom momentu okrenuo se prema domaćinu i šaljivo ga upitao:

- A gde je moja soba?

Niko se nije nasmejao.

Mister zvezda je u međuvremenu, kako bi zapašio usta medijima, promenio salon u kome se dovodi u tip-top stanje, ali povremeno ipak svrati do starog prijatelja na ali inclusive uslugu.

Skoro savršen brak

On spada među najveće galamdžije na srpskoj političkoj sceni. Nema mnogo onih koji njega mogu da nadgovore. Drčan i nabusit, iako više ne tako mlad, spreman je da svakom u lice skreše ono što misli. I to i radi. Žene su mu slabost. Od partijskih koleginica do profesionalki iz poslovne pratnje. Ne bira mnogo. Ali dobro pazi. Zna da bi mu afera srušila imidž koji je godinama gradio. Za javnost, srećno je oženjen i porodične vrednosti su mu na prvom mestu. Retku je priliku propustio da pojedine svoje oponente nagazi baš po tom pitanju. Pri tome, važi za izuzetno dobro obaveštenog čoveka koji svojim insajderskim saznanjima često primorava na kapitulaciju političke protivnike. Samo o svojoj lepoj i uvek nekako tužnoj ženi ne zna sve. Zapravo, gotovo ništa.

Bila je najlepší partijski aktivista u malom gradu pored Beograda. Visoka, nežna i uvek s nekim tajanstveno-setnim osmehom na licu, jednostavno nije postojala nikakva šansa da mu ne zapadne za oko. Iako je u početku mislio da će biti samo prolazna avantura. Međutim, zatrudnela je, pa iako se nije protivila ideji da ode na abortus, on je prelomio drugačije. Njegova politička karijera bila je u usponu, i dobra i lepa devojka iz profesorske kuće bila je sjajan izbor za upotpunjavanje njegovog imidža novog lica nove Srbije. Sa svadbom se nije čekalo ni tren. Mladi je na venčanju jedna od deveruša bila njena šesnaest godina mlada sestra.

Kada je ćerka vrlo uglednih profesora iz šumadijske varoši u trećem razredu srednje škole zatrudnela s lokalnim mangupom, njeni roditelji su bili očajni. Danima su je ubeđivali da se odrekne deteta, da je još mlada, da za nju još ima vremena da oseti radosti majčinstva, ali ona nije htela ni da čuje. Tvrdoglavo je insistirala da rodi po svaku cenu.

Svesni sramote koju bi njen porođaj izazvao u tako maloj sredini, roditelji su izabrali jedino moguće rešenje. U roku od mesec dana, potežući silne veze koje su godinama stvarali u Srbiji i van nje, porodica je uspela da obezbedi vizu za jednu od zapadnih zemalja. Od prijatelja i rodbine su se oprostili uz priču kako je otac, znalac nekoliko stranih jezika, dobio posao koji se ne odbija u velikoj firmi svetskog ugleda. Zapravo, zaposlio se u jednoj maloj fabrici koja pravi delove za automobile. Majka je, ne birajući, radila svakakve poslove, od pranja sudova u restoranu jednog jugovića, do čuvanja dece bogatim skandinavskim poslovnim ženama. U Srbiju, u svoje malo mesto, vratili su se posle tri godine. Kao četvoročlana porodica. Majka je svima ispričala kako je zatrudnela čim su otišli, a razloga da bilo ko posumnja u njenu priču nije bilo. Još je bila žena u snazi, a ti zapadni doktori su čudo jedno, kod njih se bez problema porađaju i dosta starije od nje... Ugledna porodica nastavila je da živi naizgled normalan provincijski život. Samo je ponekad, poneko, primećivao da se starija ćerka dosta promenila posle povratka iz inostranstva. Da je postala nekako povučena, ćutljiva, s nekom neobičnom tugom u očima.

Dugo je, godinama, bila bez ikoga. Mladi mangup koji joj je napravio dete, tad već mnogo zreliji đuvegija iz bogate kuće, pokušao je da obnovi stari plamen, ali ga je ona grubo odbila. I ostala sama. Sve dok se u njenom malom mestu nije pojavio visoki, autoritativni i elokventni političar koji ju je naprečac osvojio svojim probranim komplimentima i sitnim pažnjama. Ubrzo je zatrudnela, a nastavak je, već poznat. U početku, promućurnom političaru bila je pomalo nejasna njena patološka vezanost za mlađu sestru, ali su takva njegova razmišljanja ubrzo ustupila mesto daleko važnijim državnim poslovima o kojima je morao da brine. Važno mu je bilo samo da njegova ženica uvek bude doterana, smerna i nasmejana, primer kako treba da izgleda i da se ponaša supruga jednog uspešnog Srbina. U oči je retko gleda. Naslućuje u njima neki trag tuge. Ali nema vremena da razmišlja o tome. Ima preča posla. Toliko je još afera koje mora da raskrinka, toliko političkih protivnika o kojima mora da sazna sve, toliko tajni koje čekaju da ih upravo on otkrije.

Eh, da imam k'o što nemam

Kada je velika pevačka zvezda stigla na snimanje filma, čitava ekipa je bila kao u transu. Veće zvezde od nje u tom momentu teško da je bilo. Znao je to i promućurni reditelj. Zato joj je i ponudio ulogu. Iako mu je i glumačka ekipa već bila za respekt. Ipak, njeno pojavljivanje, makar na tri minuta, garantovalo je pune bioskopske blagajne.

Diva je, naravno, kasnila nekoliko sati, i organizatorka je plan snimanja slobodno mogla da spali u bubnjari lokalne birtijice koja je bila dekor za scenu s pevačicom, ali i mesto gde su se glumci i ekipa okrepljivali u pauzi snimanja. Uletela je u kafanu kao furija, sa isturenim grudima kao odlikovanjima i skupocenom krznenom bundom koja je lepršala oko nje.

- Gde ste, umetnička sirotinjo?! - zagalamila je u svom prepoznatljivom stilu i uz širok osmeh se uputila prema stolu za kojim je sedeo reditelj sa dvojicom glavnih glumaca, legendarnim imenima srpske kinematografije.

Pošto se srdačno izljubila s rediteljem, svojim starim znancem iz zajedničkih kafanskih vremena, pevačica se uljudno pozdravi i s glumcima koji su, u starom šarmerskom maniru, ustali i poljubili ruku zvezdi iz muzičkog tabora. Poznati filmski zavodnik je, iskusno, svoje usne zadržao na njenoj ruci nešto duže nego što je uobičajeno.

Od snimanja te večeri, prirodno, nije bilo ništa. Jer, kada su se, na pedesetak kvadratnih metara birtije u braničevskom selu, udružile uvek žedne glumačke boemske duše s glasnom, duhovitom i galantnom pevačicom bez dlake na jeziku i ciganskim orkestrom naviklim na kafanska jutrenja, ishod je bio sasvim izvestan. Već posle sat-dva svakom treznom posmatraču, a takvih je u birtijici bilo tek da se mogu

izbrojati na prste jedne ruke, postalo je jasno da se slavna pevačica i isto tako slavni glumac, sa bezbroj partizanskih i nešto malo disidentskih filmova iza sebe, begenišu kao napaljeni tinejdžeri. Nazdravljali su svaki čas, svemu i svačemu, došaptavali se i kikotali, i lako dodirivali, kao mineri koji pažljivo ispituju put kojim treba da prođu. Iako oboje poznati po velikoj ljubavi prema čašici, nisu pili mnogo. Kao da su se štedeli za veliko finale u koje su se plasirali, a da naćeftaisana glumčadija oko njih nije imala pojma ni da se utakmica igra.

Kad su, duboko već u narednom jutru, ustali kako bi „kavaljer otpratio damu do toaleta“, niko nije pomislio ništa loše. U stvari, niko nije ništa ni pomislio. Tačnije, niko ih nije ni primetio. Cigani su pičili neku po svom izboru, veselo društvanje kamermana i tonaca pevalo je svoju originalnu melodiju koja je u tragovima podsećala na „Đurđevdan“, reditelj je ležao na stolu u fazi „kobra“, glave naslonjene na ruku čija je podlaktica štrcala uvis sa šakom povijenom napred, dok je zavodnikov kolega, jedan od najvećih boema među glumcima, spavao snom pravednika sklupčan na drvenom podu ispod stola prekrivenog dugim kockastim stolnjakom prošaranim progorelim rupama od cigareta.

Normalno, vrata WC-a u kafanicaama po srpskoj provinciji zatvaraju se samo u fenomenološki neobjašnjivim slučajevima. Ova nisu imala ni bravu, umesto koje je zjapila okrugla crna rupa u koju je (pristojnost na prvom mestu) nagurana loptica od toalet-papira, a zardali hidraulični mehanizam omogućavao je taman dovoljan razmak između vrata i dovratka za nekog potencijalnog radoznalog voajera. Na takve sitnice njih dvoje nisu obraćali pažnju. Uleteli su u toalet kao furije, dohvativši se još u hodu, dok su se vrata još lagano zatvarala za njima.

Gotovo minut, sve i da je neko hteo da prisluškuje, iz toaleta se nije čulo ništa. Ili je „nešto“ bilo nadglasano urnebesom zvukova ciganskih raštimovanih gitara i glasova. A onda se tiho, ali sasvim dovoljno za uvežbano uho, u kakofoniji zvukova izdvojio prepoznatljiv ženski glas:

- Alo, frajeru, šta mrljaviš više?! Je l' možeš da ga staviš, il' ne možeš?!

Muški glas je promrmljao nešto sasvim nerazumljivo, a pevačica je nastavila paljbu:

- E, do k..., i ti si mi neki baja kad na mene ne može da ti se digne! Ti si, kao, neka švalerčina? Sklanjaj, bre, od mene taj tvoj prevoljak...

Velika muzička diva izletela je iz WC-a kao da ju je ljuta guja ujela, usput povlačeći suknju naniže i poluglasno bogoradeći:

„To je..č?! Ma, moj k..J Šonja dronjavi, p.... mu materina, na mene neće da mu se digne? Pi... jedna najobičnija..."

Besno je zgrabila svoju tašnicu i skupocenu bundu, i odmarširala prema vratima kafane. Niko nije ni pogledao za njom. Većina prisutnih već je uveliko snimala film. U svojoj glavi. Tek deset minuta kasnije iz toaleta se pojavio i glumac, zavodnik evropskih manira, koji je mirno i dostojanstveno seo za sto i za tili čas sasuo u sebe ostatke iz svih raspoloživih čaša i flaša. Podigao je ruku da pozove konobaricu, ali su je Cigani preduhitрили i prosto dotrčali do njegovog stola.

- Šta da ti sviramo, kume? Je 1' može ona „*Eh, da imam k'o što nemam*"?

Sutradan, kasno popodne, organizatorku ekipe budućeg velikog filmskog hita pozvao je menadžer slavne pevačice. Iskrsla neka tezga u Švabiji. Šta ćeš? A baš je imala dobru volju. Izvini se reditelju u njeno ime. I nemoj da zaboraviš da pozdraviš onog glumca. Dobar je dasa. Prava švalerčina, je 1' da?

Prokletstvo perspektivnog političara

Scena je podsećala na snimanje holivudskog horora. Dva markantna muškarca u modernim planinarskim čizmama i toplim zimskim jaknama i rukavicama stajala su usred groblja držeći vojničke baterijske lampe u rukama. Snažni snopovi bacali su žuto, mutno svetlo prema jednom od grobova, na kojem su dva nabildovana momka, u elegantnim odelima i s kravatama, u nemogućoj misiji da sačuvaju čiste cipele, lopatama počeli da razgrću zemlju s humke. Noć je bila ledena i oko njih je izmaglica, u kombinaciji sa svetlom iz lampi, činila zaista zastrašujuću scenografiju. Muškarci s lampama su se tiho došaptavali, dok su kopači, znojeći se, s mukom probijali već smrznutu zemlju. Konačno, začu se tup udarac lopate u drvo, i dvojica visokih državnih funkcionera znatiželjno priđuše bliže ivici otvorene rake. Kroz nekoliko minuta oznojeni telohranitelji uspeli su da oslobode poklopac sanduka. Otvorili su ga s mukom, izašli iz rake i udaljili se nekoliko metara od groba, uz tihe psovke koje njihovi šefovi nisu mogli da čuju.

Mlađi i krupniji od dvojice muškaraca bojažljivo se spustio u raku i, trudeći se da održi ravnotežu na ivici kovčega, nagnuo se nad posmrtnu ostatke svoje bake. Snopom svetlosti prošetao je po celom kovčegu, a zatim, sa izrazom gađenja, podigao već natrulu satensku oblogu i rukom prevukao duž ivice. Da bi video šta radi, ipak je morao da zakorači u kovčeg. Uz užasan napor prevladao je mučninu i ušao, trudeći se da se koncentriše na minijturni prostor između obloge i drvene strane kovčega. Santimetar po santimetar, snop svetla klizio je po ivici, sve dok mladi političar nije ugledao ono što je tražio. Nevešto je rukom u zimskoj

rukavici uhvatio dug crveni končić i trijumfalno ga podigao prema starijem kolegi, rizikujući da izgubi ravnotežu. Muškarac na ivici rake karakteristično se nasmeja i pruži mu ruku da ga izvuče iz groba.

Crni blindirani džip sa četvorocifrenim registarskim oznakama brzo se spuštao niz krivudav put od groblja prema pitomom šumadijskom selu utonulom u san.

- Vidiš da je bila u pravu - tiho progovori mladi političar na visokom položaju u državnoj administraciji, miljenik prestoničkih medija.

Stariji muškarac stavi prst na usta, a zatim mu rukom pokaza na dvojicu momaka iz obezbeđenja na prednjim sedištima. Tih stotinak kilometara do Beograda proveli su ćuteći, svako na svoj način sabirajući utiske iz neobične noćne avanture. Samo je, nekoliko kilometara pred Beogradom, stari srpski politički vuk dao kratko uputstvo vozaču:

- U naš motel!

Iza zaključanih vrata tajnog separea u jednom od prigradskih motela, dva srpska moćnika sedela su zavaljena u udobne fotelje, dok se pred njima pušila vruća rakija.

- Siguran si da je ova soba čista - upita stariji od njih.

- Naravno, moji ljudi su proverili - odgovori mladi političar u naponu snage glasom čije drhtanje još nije mogao da sakrije.

- Ti stvarno nisi normalan, nisam verovao da ćeš to da uradiš...

- Jesam li ti rekao... jesam li ti rekao da ona ne može da pogreši. Uspeo sam, skinuo sam kletvu - mladi političar vraćao se lagano u prepoznatljivu govorničku formu.

- Ma, ti si lud, a ja sam još luđi što sam išao s tobom. Ali ne, nisam verovao da si stvarno spreman to da uradiš. Iskopati sopstvenu babu, to je... to je... više nego ludo. Ali stvarno sam to morao da vidim. Oni tvoji silosi neće da laju okolo?

Konobar je tiho ušao, zamenio čaše i pepeljare, i kao duh nestao iza vrata koja su bila skoro nevidljiva kad se zatvore.

- Ma, ne brini. To su ljudi iz Službe, navikli su da ćute. A ti misliš da je meni to bilo jednostavno? Da stojim u onom jebenom kovčegu? Ali, šta sam drugo mogao? Čuo si šta je vračara rekla. Za crveni končić. I? Je li bio tamo? Jeste! Eto...

- Ko zna odakle se taj končić stvorio. Nema to veze sa životom, dečko moj...

- Slušaj - već je počeo da se ljuti junoha - i sam znaš koliko je naših

išlo kod nje i uvek je sve pogađala. I kad je onog tvog pajtaša varala žena, i kad su ambasadorovu ćerku našli u onoj komuni... Ne znam kojim se trikovima služi, ali sve što je rekla bilo je tačno. Zašto ne bi i ovo?

- Znaš šta mi nije jasno... Šta je tebi, bre, sve to trebalo? Vidi kakav si. Mlad, metar devedeset, volu rep da iščupaš, pun k'o brod... ribe ti se same lepe... Koji ti problem, dečko moj, imaš? Da se oženiš? Ma, ajde...

- Nemaš ti pojma. Sve te fufice su ništa. Meni, bre, treba ozbiljna devojka, lepa, pametna, radna... Da mi decu vaspitava kako treba, a ne da od njih pravi kretene i narkomane...

- I sad si našao crveni končić u babinom grobu i pojaviće ti se princeza iz bajke...

- Pa, jesi li čuo vračaru šta je rekla? To mi je sve izvračala babina polusestra koja je uvek bila ljubomorna na nju, da se ja ne oženim i da nam se seme zatre. Zato joj je u sanduk stavila taj crveni končić...

- E, moj dečko... Ja nisam vračara, al' da ti kažem nešto... nećeš se ti tako lako oženiti. Nema to nikakve veze s crvenim končićem...

- Ma, nemaš ti pojma, videćeš... Hoćemo li lagano, imamo sutra onaj sastanak u Vladi?

- Hajdemo.

Od tada je prilično vode proteklo Dunavom i Savom. Stariji i iskusniji političar je, barem zasada, u pravu. Mladi lav je još uspešniji nego što je bio; prošetao je još nekolicinu prelepih manekenki i resto glumičica početnica, ali pravu još nije našao. Iako je crveni končić, po savetu vračare, davno spalio.

Lepotica Dunavska

Lepotica Dunavska je dama od ugleda, imena i moći. Ima sve što žena može da poželi. Nesvakidašnju lepotu, poznatog i bogatog muža papučara, četvoro slatke i uspešne dece, malu ali profitabilnu firmu koja ne bode oči, kuću u velikom gradu, četiri vikendice na četiri strane sveta, stan u jednoj evropskoj prestonici, nekoliko ljubavnika različitih generacija, mnogo poznanika i malo prijatelja... I samo jednu neželjenu „sitnicu“. Prošlost. Koju bi svaka druga žena poželela da promeni. Ona ne. Ona samo želi da je sakrije. Jer je upravo zahvaljujući njoj tamo gde jeste.

Ako kao devojčica Lepotica Dunavska i nije znala šta će biti kad poraste, njena majka jeste. Baletska škola, recitatorska sekcija, časovi engleskog i francuskog, klavir, sport... ambiciozna mama pripremala je svoju naslednicu da ostvari sve svoje snove. A ona je, na maminu sreću, bila megatalentovana. Od ruke joj je išlo sve. Nagrade, priznanja, medalje... počele su da pune sobu tek stasalog devojčurka koji se lagano pretvarao u istinsku labudicu. Bila je negde na polovini srednje škole kad je majka odlučila da počne da naplaćuje svoje ulaganje.

Solidan socijalni status zarađen dobrim razvodom samohranom majci Lepotice Dunavske omogućio je brojna zanimljiva poznanstva. Među njima je bio i uspešni trgovac za koga se već znalo da voli da se omrsi piletinom. Prišla mu je s poslovnim predlogom. Mogao bi, kao čovek poznat po tome što dosta ulaže u sport, da postane sponzor sportske karijere njene ćerke, koja je već počela da postiže zapažene rezultate u juniorskoj konkurenciji. Čika trgovac nije odoleo. Već posle prvog takmičenja na kojem je gledao prelepu tinejdžerku i posle prvog dodira ruke prilikom upoznavanja, nekoliko kurtoaznih reči i očinski

zaštitničkog zagrljaja, potpuno je odlepio za njom. Baš kao što je mama i očekivala.

Uskoro, Lepotica Dunavska i njen sponzor počeli su da se viđaju i van sportskih terena, uglavnom na njegovom raskošnom imanju nedaleko od grada. Uz budan nadzor gospođe majke, naravno. Ni u jednom momentu ona nije dozvoljavala da ostanu sami, sve dok nije bila potpuno sigurna da se trgovac zatelebao do daske. A onda mu je iznela novi poslovni predlog, nevinost svoje mezimice za stan u centru i bogatu mesečnu apanažu. I uz još jedan uslov. Da njihova veza bude tajna i prekinuta onog trenutka kad devojka poželi da se uda. Prebogati biznismen nije se mnogo dvoumio. Posle samo nekoliko nedelja od nepristojne ponude, majka i ćerka su se uselile u luksuzan stan u novogradnji, a na novootvoreni žiro-račun legla je prva rata. Za to vreme presrećni trgovac smislio je kako da na najbolji način iskoristi svoju novu investiciju. U sklopu kuće na imanju dozidao je teretanu sa saunom, koja je u narednih nekoliko godina predstavljala njihov poligon za najraznoražnije perverzije. Posle relativno romantične prve „predbračne“ noći, uz sveće i skupo vino u krevetu s baldahinom, omiljena zabava kupca nevinosti bila je da svoju Lepoticu Dunavsku posmatra dok potpuno gola vežba u teretani, nudeći njegovom pohotnom pogledu sve svoje devojačke draži, a zatim se seansa nastavljala divljim seksom uz pomoć sprava za vežbanje i međusobnom masažom u sauni. Sve do prvih znakova zore, kada je, prema dogovoru, svoju Pepeljugu morao da pusti u stvarni svet.

Koristio je svoje vlasništvo maksimalno, pa je lepotica u njegovoj kući provodila gotovo svaki vikend, dok se radnim danima pretvarala u uzornu, čak povučenu i naizgled nesigurnu srednjoškolku koja je u knjizi života tek pročitala uvodne stranice. Istovremeno, uz majčinu pomoć usavršavala je veštinu zavodjenja, koja joj je do dana današnjeg ostala najjače oružje.

Da li je i Lepotica Dunavska bila svesna u kakvu se igru upustila, možda se nikada neće saznati, osim u slučaju da napiše istinite memoare, što je ravno nemogućem, ali njen kasniji životni let pokazao je da joj ostvarivanje cilja po svaku cenu nije nikakav problem.

Aranžman s trgovcem je trajao dobre dve godine, kada se u životu Lepotice Dunavske pojavio vitez iz bajke. Ne samo da je gospodin budući bio romantičan i do ušiju zaljubljen u nju, već je istovremeno bio i na

početku karijere za koju je svako s malo mozga mogao da zaključi da će postati vrlo profitabilna. Bila je to prilika koja se ne propušta. Bestidnica iz teretane na obodu grada kao od šale se transformisala u pristojnog, smernog i neiskusnog devojčurka, baš po meri većitog dečaka s budućom blistavom karijerom. On nije mnogo mario za zle jezike koji su tu i tamo umeli da je opletu, jer je znao da su ljubomora i zavist večiti pratioci svake lepotice. Isprosio ju je, oženio i uskoro su postali jedan od najsrećnijih parova za koje se zna. On srećan što ima nju, ona jer joj se konačno moglo baš sve. Status je zacementirala tako što je postala odlična kuvarica, sjajna ljubavnica i još bolja majka, ali đavo probuđen u onoj teretani na obodu grada nije joj dao mira. Počela je da vršlja, nabija mu rogove na svakom koraku, sa znanima i neznanima, pri tome masno naplaćujući svoje hvale vredne usluge. Ne uvek novcem. Protivuslugama, privilegijama, društvenim statusom. I svi su za to znali, osim njega. Ili je znao, ali nije mario. Ili je mario, ali znao da zlatnog kanarinca ne možeš držati u kavezu. Uvek se vraćala njemu i porodici, i to mu je bilo dovoljno. I još je.

A trgovac? Nije baš mnogo patio kad je njegova igračka oživela i rešila da nastavi život po svom. Nije on bio od tih, plačipičkastih. Na kraju krajeva, od početka je znao da je reč o poslovnom aranžmanu. A investicija je bila sasvim ok. Uskoro je pronašao novu muzu, i priča se ponovila, jednaka gotovo do detalja. I njegova druga lepotica završila je kao srećno udata žena. Treća će, kažu, da mu dođe glave. Ipak, Lepoticu Dunavsku nikad nije zaboravio. Ona zna da su joj njegova vrata uvek otvorena.

Big Mama

*M*alo je takvih dama u beogradskom džet-setu. Iako mnogi upola glasa (ne bi ni smeli drugačije) nagađaju da je dobrano zakoračila u šezdesetu, gospoda Vlasnica drži se kao da joj je četrdeset i kusur. Uvek ultraelegantna, u najnovijem modelu elitnih svetskih kreatora, tela zategnutog svakodnevnim vežbanjem i, priča se, ponekom plastičnom operacijom, duboko u senci ostavlja svog bliskog prijatelja, gospodina Suvlasnika, s kojim zapravo živi u divljem braku, kome fensi okupljanja nisu ni blizu nadomestak za njegov omiljeni hobi, poker u sume od kojih se vrti u glavi.

Tako gospođa Vlasnica na zabave dolazi uglavnom sama ili u društvu najbliže prijateljice, nekadašnje princeze modnih pista i prevejane gradske alapače kojoj, začudo, niko nikada ni reč nije izvukao o njenoj starijoj drugarici. Čak i onima koji odranije poznaju njenog bliskog prijatelja, iz vremena kad mu trilinzi, dva para i fleševi još nisu popili mozak, misterija je kako gospođa Vlasnica uspeva da živi na tako visokoj nozi. Jer biznis im je daleko od nivoa na kome je bio pre desetak godina, kada je muški partner bio miljenik tadašnjih vlastodržaca. Velelepnu vilu prodali su svojevremeno u bescenje da pokriju jedan njegov kockarski dug, ali su nedugo zatim kupili još veću i lepšu, u najelitnijem kraju grada, iako se oni koji su ikad odigrali partiju pokera s njim zaklinju da je priča kako je sve pare vratio jednim fleš rojalom u presudnom trenutku čista naučna fantastika. Kao i da danas igra isključivo do limita koji mu ona određuje.

Društvo gospođe Vlasnice je probrano: ugledni biznismeni, političari na položaju, predstavnici stranih ambasada... Odreda joj ljube ruku s poštovanjem, i ta činjenica štiti je od svih neprijatnih pitanja koja bi

neko, eventualno, želeo da joj postavi. Veoma brine o svom moralnom liku u javnosti, pa je nemoguće videti je u situaciji koja bi iole mogla da šteti njenom ugledu uspešne poslovne žene, ali njeni bliski, više nego prijateljski kontakti s moćnicima svih fela predmet su kuloarskih nagađanja. Mada upravo zbog takvih odnosa s njima pitanje otkuda joj tolika moć niko ne sme da postavi glasno. Samo najupućeniji i najhrabriji ponekad, u strogo kontrolisanom društvu, kad pričaju o njoj koriste nadimak - Big Mama.

Elem, svoj mali nezavisni biznis, koji danas prekriva debeli veo tajne, gospođa Vlasnica počela je davno, pre početka veze s tada perspektivnim mladim direktorom državne firme, dok je još radila kao prevodilac pri ambasadi jedne evropske zemlje. Zahvaljujući tom poslu, često je bila u društvu muškaraca koji su bili spremni dobro da plate za malo nežnosti u nepoznatom gradu, a ona je, preduzimljiva kakva jeste, brinula da njihove želje sprovede u delo. Nije bilo teško. Mnogo mladih i lepih devojčica s razbijenim iluzijama lutalo je gradom u potrazi za poslom od koga se može preživeti. Big Mama, nadimak koji joj je dao jedan od činovnika američke ambasade, nudila im je mnogo više od toga. Posle početka veze s mladim direktorom, njene „radnice“ opsluživale su i njegove poslovne partnere, a uskoro je, koristeći kao zaštitu političke veze koje su stekli, otvorila i prvi bordel u jednom iznajmljenom stanu na Dorćolu, da bi polovinom devedesetih, kad je posao cvetao, već imala lanac javnih kuća po čitavoj Srbiji. Zvanično, bila je ravnopravan partner u malom biznisu od državnog značaja, a pomoću svojih devojaka bila je upućena u najveće tajne srpskog establišmenta i diplomatskog kora. I taj status je obilato koristila. Kao što to čini i danas. Zahvaljujući sadržaju svog crnog kožnog rokovnika, moćna Big Mama utiče na srpsku politiku i privredu, i to nimalo naivno. Mnogi ministri joj jedu iz ruke, postavlja svoje ljude na ključna mesta u firmama pred privatizacijom, obezbeđuje pobedu na tenderima, pa čak kroji i urbanističke planove i šminka medijsku sliku Srbije... Može joj se. Jer niko ko je u Srbiji ikada koristio usluge poslovne pratnje nije siguran da li je njegovo ime u toj maloj crnoj knjižici.

Aleksandar Saša Ignjatović

Ko je ovaj čovek...

Njegova ljubavna afera sa Beogradom traje od ledenog januarskog jutra '66, kada je kroz njegove prozore ugledao veliki svet. Prošao je mnoge BG škole (za većinu se ne izdaju diplome i svedočanstva), pa i onu novinarsku, čiju je klupu gulio u redakcijama Večernjih novosti, Trećeg oka, Ekspresa, Profila, Nacionala, Vesti, Stara, Evrope... a trenutno urezuje svoju drugu godišnju recku u Pressu.

U periodima svađe s novinarstvom, izučavao je umetnost preživljavanja, da bi se ipak uvek vraćao beleženju stvarnosti i snova na belom papiru (kafanskoj salveti, ekranu računara ili bilo čemu drugom). Pre sedam godina objavio je jedinu autorizovanu biografiju Milovana Ilića Minimaksa „Do gole kože“, a potom je, uglavnom zahvaljući upornosti pojedinih prijatelj(ic)a, objavio i zbirku priča „BG blues“, drugi iskorak u svet u kome napisana reč traje duže od jednog dana ili sedmice. Piše i na Pressovom internet blogu, ali se ne bavi dnevnoaktuelnim pametovanjem, nego nečim mnogo vrednijim, Beogradom i njegovim običnim i neobičnim pričama kojima (odabranim, naravno) uspavljuje jednog malog Dorćolca.

Knjiga „Tajne srpskog džet-seta“ je, dakle, njegova treća - sreća. Znajući ga, četvrta će ponovo biti nešto sasvim neočekivano.